

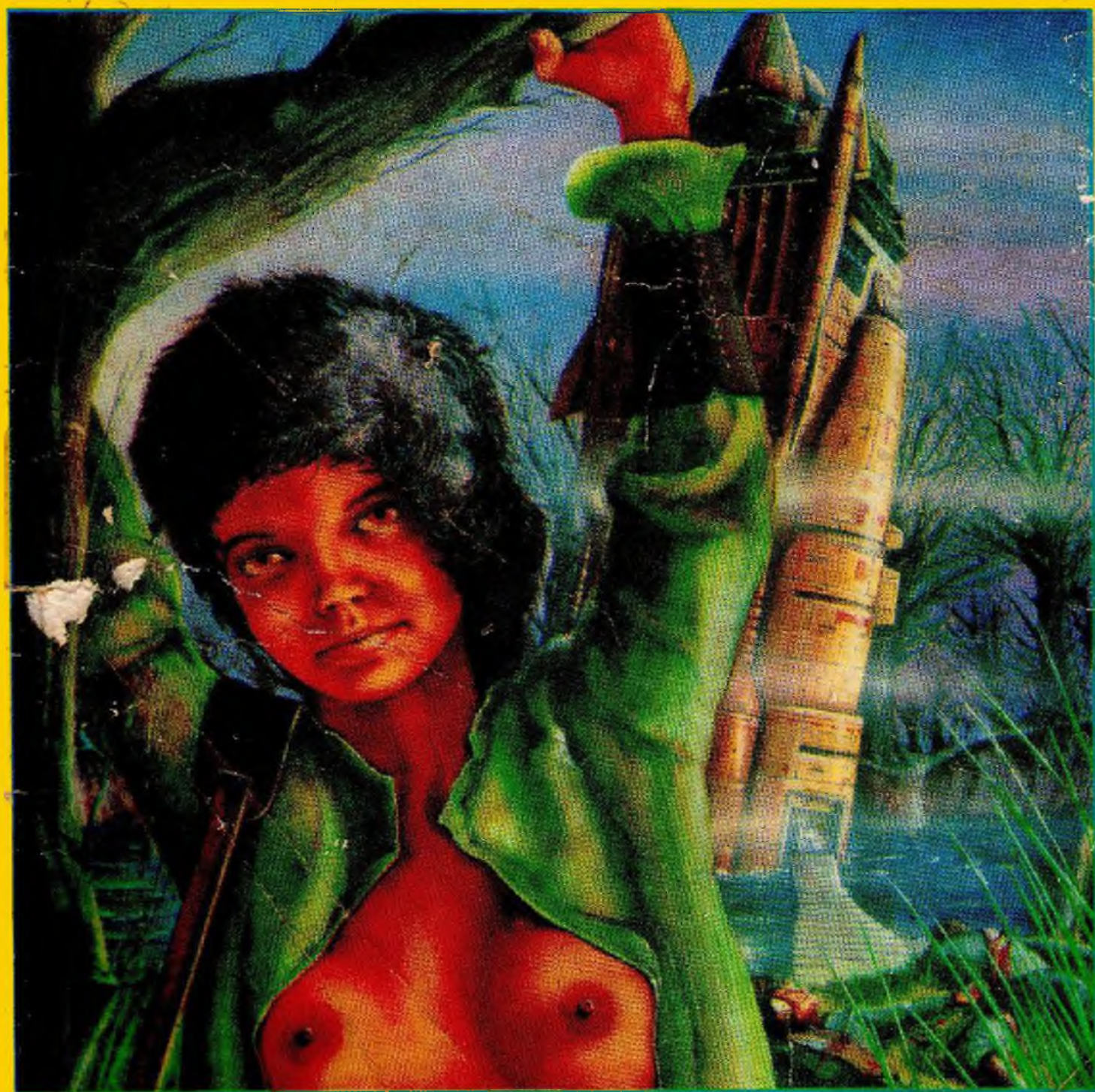

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100
S F

DIVLJI LOVAC ZVEZDA

Broj **10** • 150 dinara

S. TYRKLEY

NAUČNA FANTASTIKA

10

1986.

S. TYRKLEY

DIVLJI LOVAC ZVEZDA

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

Urednik izdanja:
GRADIMIR PAŠČANOVIĆ

Recenzent:
BRATISLAV DURMAN

Izdaje i štampa: Novinska, izdavačka i štamparska radna organizacija »DNEVNIK«, OOUR »IZDAVAČKA DELATNOST«, Bulevar 23. oktobra 31 Novi Sad, telefon (021) 621-555. Broj žiro-računa: 65700-603-6350. Direktor NIŠRO »DNEVNIK«: **JOVAN SMEDEREVAC**, Rukovodilac OOUR »Izdavačka delatnost«: **ILJA VOJNOVIĆ**, Glavni i odgovorni urednik OOUR: **TODOR ĐURIĆ**, Urednik Redakcije knjiga: **MILORAD PREDOJEVIĆ**, Sekretar Redakcije: **ZDENKA KARBASIL**, Tehnički urednik: **JULIŠ ARVANITIDIS**, Korektori: **TOMISLAV VULETIN**, **NADA IVANIŠEVIĆ**

Tiraž: 25.000 primeraka

RUKOPISI SE NE VRAĆAJU

S. TYRKLEY

DIVLJI LOVAC ZVEZDA

1

Zvezde su se najzad umirile i njihov sjajni ples je iščileo u kosmičkoj tami »Konkvistador«, brod iz podrške Zemaljskog saveza, kretao se sve manjom podsvetlosnom brzinom ka svom odredištu, približavajući se zvezdi ka kojoj je hitao i koja mu je, očigledno, i predstavljala cilj. Ništa nije remetilo uobičajeni šum moćnih brodskih motora.

U komandnom delu broda, Drav je stajao na svom mestu zapovednika i osmatrao posadu. Kao i uvek, sve je teklo besprekorno. Ovo je bio trenutak u kome je najviše uživao, to savršenstvo i sklad u naoko rutinskim pokretima i užurbanosti mnogobrojne posade. Gigantska kosmička letilica predstavljala je oličenje moći i spregu snage mašina i umešnosti ljudi. Svi su do u tančine poznavali svoj posao i obavljali ga na najbolji mogući način.

Duboko u sebi, Drav je mrzeo skokove iz hiper-svemira u običan svemir, mada to niko nije mogao da pročita na njegovom licu. Samo je on znao koliku odv-

ratnost oseća pri takvim naglim promenama kretanja, gotovo da je uvek osećao trajni gubitak svog ega, što ga je ispunjavalo strahom. Međutim, skokovi su predstavljali jedini realni i mogući način komunikacije na užasnim daljinama svemira, ali ipak, Drav se najsigurnije osećao kada je čuo potmulu šum »Konkvistadorovih« mašina. Sami skokovi su mu predstavljali večitu nepoznanicu.

Drav se nasmeši. Prilazio mu je njegov prvi potčinjeni, kapetan Beka Jon, Dravova desna ruka u svim poslovima. Beka Jon je bio dugo vremena uz Drava, stamen i čvrst, jakih ćeljusti i izražajnih, crnih očiju. Preko levog obraza prostirao mu se dug ožiljak – ujed laserskog zraka u nekoj od starih bitaka. Kapetan nikada nije želeo da izvrši bezbolno i relativno lako plastično uklanjanje svog ožiljka. Bio je borac starinskih nazora, kome je pričinjavalo zadovoljstvo da ugleda čuđenje i divljenje na licima mladih kadeta.

– Sve u redu, Beka? – upita Drav, mada je unapred znao

odgovor. Kapetan kruto klimnu glavom. Zatim nastavi:

– Operacija podešavanja brzine je u toku, zapovedniče. Naš brod je u putanji približavanja zvezdanom sistemu. Koristimo se velikom inercijom koju smo dobili prilikom skoka. Do planete ćemo stići čitava tri meseca ranije. Zemaljska, svakako.

Drav se nasmeši. Pouzdani Beka, kao i uvek, odmah je iznosio najbitnije činjenice. Drav je posmatrao svog pomoćnika. Oduvek se pitao šta se krije u toj glavi, kakve ambicije zaokupljaju kapetanov mozak. U njemu je video savršenu ljudsku mašinu strogo kontrolisanih pokreta i reči. Ali, sad nije imao vremena da mudruje o svom potčinjenom.

– Odlično – odgovorio je. – U predviđenoj operaciji, koja predstavlja naš cilj, vreme je bitan činilac. Svaka ušteda može pozitivno da se odrazi na dalji tok operacija. Naši... hm, putnici... kako se osećaju?

Lice Beke Jona i dalje je zadržalo svoju mirnoću. Samo je mali, nervozni trzaj levog obraza odao Dravu da ga je pitanje nezgodno strecnulo. Zapovednik je znao da njegov potčinjeni kapetan nikad nije odobravao taj deo operacije.

– Svi su podvrgnuti procesu dehibernacije. Tela su kompletna i očuvana. Na skenerima nema ni traga bilo kakvom oštećenju. Reakcije mozga su normalne.

– To sam želeo da čujem, Beka – reče Drav. – Sada nam više ništa ne stoji na putu. Kompletna dehibernacija mora da

bude pod vašim direktnim nadzorom – završi. – To je naređenje.

Kapetan se kruto nakloni. To je i sam znao, ali pravila su još uvek postojala, a Drav je bio zapovednik »Konkvistadora«. Ovaj ga otpusti kratkim pokretom i momentalno ukloni iz svojih misli. Zagledao se u narastajućeg crvenog diva na ekranima, osećajući kako se blaga, ali konstantna nervoza penje u njegovim žilama, ispunjavajući ga i nadražujući njegovu granitnu mirnoću.

Tamo...

Tamo se nalazio njihov cilj, planeta ka kojoj je brod hitao, a koja je takode predstavljala i kamen-temeljac za dalje širenje Zemaljske imperije u ovom delu svemira.

Drav je znao da su i na samoj Zemlji još uvek postojali protivnici nesmanjene zemaljske ekspanzije, koji su, u svojoj ograničenoj umišljenosti, smatrali da je čoveku najbolje da zauvek ostane na rodnoj planeti. »Glupaci«, pomisli gnevno Drav, prokleti, ali i uticajni glupaci koji su mnogo puta kočili Flotu u ekspedicijama. Time su pojedine kolonije sticale pogrešna shvatanja slobode i pozelele konkretnija prava. To je, nesumnjivo, vodilo u anarhiju, pobune, razaranja... Onda je Flota morala da smiruje... i raščišćava.

Otrgnuo se od takvih misli. Morao je da se koncentriše, da kanališe uzburkale misli, da postane gospodar logičkih tokova u svom mozgu. Stezao je nesvesno pesnice, osmatrajući blistavi svemir koji ih je okruživao. Zar je ovo smelo da se napu-

ml? Zar je ovo trebalo prepuniti tudincima? A čovek je odavno upoznao da nije jedina inteligentna vrsta u svemiru. I kao u namim svojim počecima, u prahu pralstorije, tako je i sada nagon za opstankom rukovodio čovekom u njegovom kretanju vasionom. Budi prvi, stigni prvi, osvoji prvi...

Kolonizacije su predstavljale finalni deo. Trebalo je prethodno ukrotiti planete, zauzdati bes domorodaca makar i silom, uzjahati divlju prirodu i potčiniti je sebi. Zatim su mogli da stižu ostali. A Drav i njemu slični hitali su dalje. Kao i sada, do Titanusa, crvenog džina oko koga se okretao mali sistem od pet planeta. Samo jedna je predstavljala ekvivalent Zemlji. Kanjoj je sada plovio »Konkvistador«...

Eufir.

Izgledalo je gotovo nemoguće da se jedan takav svet pronašao, duboko u nedrima Gafakslje, ali dokazi prvih misija bili su više nego ubedljivi. Posmatrano sa tačke životnih uslova, Eufir je od svih naseljenih i kolonizovanih planeta Zemaljske Imperije bio najbližiji planeti matici, sem u jednom: bilo je mnogo više mora nego li kopna. Klima je bila kao u suptropskom delu Zemlje, vazduh manje bogat kiseonikom, ali je gravitacija bila za četiri odsto manja.

Eufir... – promrmlja Drav – prokleti Eufir! – Eufir, koji je progutao prethodne dve ekspedicije i o kojima nikad nisu čuli ni reči. Kao da nikada nisu ni postojale. Ali, sada je tu bio on, Drav, koji se odavno zakleo

da će razrešiti nastalu misteriju Eufira.

Znali su da je planeta delom nastanjena humanoidnim bićima, vrlo sličnim Zemljanima, sem pojedinih, ali nebitnih razlika u pigmentaciji kože očiju i kose. Ali, Eufirci su bili daleko ispod došljaka sa Zemlje, nalazili su se u metalnoj eri, kasnom gvozednom dobu. Došljaci su im izgledali kao bogovi, pomisli Drav. Ali, kako su se ti »bogovi« ponašali? Da se u tome ne krije zamka? Osećao je da je rešenje tu negde, ali mu izmiče kao voda kroz raširene prste, zapretno u naslage pogrešno protumačenih činjenica.

Drav pride kompjuterskom terminalu i izdiktira naredbu:

PRIORITET.
SVE PODATKE O PLANETI
KODIRANO KAO EUFIR.
SVE PODATKE O PRETHODNE
DVE EKSPEDICIJE!
DRAV, ZAPOVEDNIK.
GOTOVO.

Odmakao se i nervozno očekivao odgovor. Ekran kompjutera ubrzo zasija i podaci počese da izlaze. Drav je brzo preletao po štampanim simbolima koji su titrali ekranom. Ništa što i sam nije znao. Zašto je onda osećao da je propustio nešto važno? Ponovo prelete po podacima i pokazateljima. Zadržao se kod ekspedicija. Da, sada je bilo dosta jasnije.

Samo da nije bilo sve više kolebljivaca na samoj zemlji i u vrhovima Imperije, koji nisu videli dalje od sopstvenog nosa. Čovek! Čovek je bio taj koji je na svojim leđima izneo teret osvajanja vasiona. Čovek i samo čovek.

Androidi su došli kasnije. Ali, već sada ih je bilo mnogo. Suviše čak. Prokletstvo, pomisli Drav. On nikada neće imati poverenja ni u jednog androida i...

Zagledao se u podatke. Izbrisao je sve o Eufiru, jer ga ti podaci više nisu interesovali. Razmotrio je detalje prve ekspedicije.

DVADESET ČETIRI ČLANA. NESTALI NA EUFIRU.

To je bila prva ekspedicija. A druga?

TRIDESET DVA ČLANA. NESTALI NA EUFIRU.

Jednostavno tako. Nestali. Kako? Zašto? Šta su radili, šta su očekivali? Jesu li postali »bogovi«? Možda se, ipak, tu nalazi rešenje? Istorija je jasno govorila da su ljudi često udarali u bogove. »Samo što Eufirci nisu ljudi«, pomisli Drav. Onda mu mozgom prolete pomisao koju je uzaludno pokušavao da potisne u podsvest, da je odbaci kao nemoguću. Nije uspeo.

Prve dve ekspedicije su propale a da Zemlja nikada nije otkrila uzroke. Razmatrane su sve moguće varijante uticaja spolja. A sada je Drav mislio drugačije. Šta ako... ali, ne, nemoguće!

Ipak...

Ledeni žalac spoznaje dotakao je Drava neumitnom sigurnošću. I Drav više nije bio siguran u ono što se do sada pretpostavljalo. Niti će to ikada biti.

Prve dve ekspedicije nisu sačinjavali ljudi.

Svi su bili androidi.

nju koja ga je nagrizala. Eufir, ka kome se »Konkvistador« kretao u usmerenoj putanji od dvesta hiljada kilometara na sat, narastao je na ekranima sve više. Nije bilo ostalo više od dva dana leta do planete.

Drav je iskonski zazirao od androida, ali ih je prihvatao kao neumitnost. Činjenica da su prve dve ekspedicije bile sastavljene od androida išla je na ruku teorijama o očuvanju potpune sigurnosti Zemljana. Ali, ali... mi nismo zakazali, pomisli gnevno Drav. Zašto se to dogodilo dva puta i to kada su u obe ekipe bili samo androidi? Zašto?

Možda se vreme za odgovore približavalo. Drugog dana zakazao je razgovor sa svojim najbližim saradnicima. U njegovoj kabini okupili su se kapetan Beka Jon, Zaf Bredli, planetolog, kao i Frenk Kruger, brodski lekar. Pitali su se zašto ih je ovaj pozvao sve odjednom, što se uveliko razlikovalo od dosadašnje prakse. Nešto krupno je rukovodilo zapovednikovom odlukom, svakako.

Drav upitno pogleda u kaptana Jona. Ovaj spremno izloži trenutno stanje:

— Posada je kompletna i na svojim mestima, zapovedniče. U geostacionarnoj smo putanji nad Eufirom. Nema vidljivih tragova masovnijih pokreta plemena Eufiraca, kako smo dobili snimljene pozicione podatke od lansiranih sonde. Baza poslednje ekspedicije nalazi se u koliko-toliko očuvanom stanju.

— Dobro — odvrati Drav. — To će omogućiti sadašnjoj ekipi

Treći mesec je isticao a da Drav nije iz sebe izbacio sum-

da ima polazni položaj za dalje napredovanje. Još nešto?

– Oprema je spremna i u lansirnim čamcima. To je sve.

– Šta vi imate da kažete, Zafe? – okrete se Drav ka planetologu.

Visoki, sedi čovek, sa orlovskim nosom koji se spuštao gotovo do same gornje usne, koščat i krupan, progovorio je sigurnim baritonom:

– Ništa više ne znamo o samoj planeti nego do sada. U atmosferi nije došlo do bitnijih promena, od poslednjeg našeg susreta sa Eufirom, ali to ostaje kao prilično nepouzdan momenat.

– Objasnite to – upade Drav.

– Kao što znate, zapovedniče, prve dve ekspedicije su bile kompletno androidske...

– I treća je – nadoveza se Beka Jon.

Zaf Bredli klimnu glavom. – Da, znam. Ali, još uvek nemamo pouzdanijih pokazatelja da je Eufir glavni krivac za njihovu propast...

– Trenutak! – oglasio se iznenada Frenk Kruger, pogledavši upitno u Drava i nemo zatraživši dozvolu da nastavi.

– Recite, Frenk – reče Drav.

– Svako mišljenje, ako sadrži nešto novo i pouzdano, dobrodošlo je.

– Žao mi je, Zafe, ali morao sam da intervenišem. Zapovedniče – nastavio je, okrenuvši se ka Dravu – mislim da smo ispustill činjenicu koja, možda, može da baci novo svetlo na prve dve neuspele ekspedicije. Ja sam neposredno zadužen za ~~androlde~~ ovde, ali sam u sa-

mom toku celokupne androidske industrije na Zemlji. Svi podaci nam datiraju upravo sa Zemlje i...

– U tom smislu sam i ja hteo nešto da kažem... – pobuni se Zaf Bredli.

Drav intervenisa!

– Vi ćete kasnije, Zafe. Nastavite, Frenk.

Kruger se nakašlja. Krhko telo nije pratilo živ duh koji je grabio stalno napred. Oči su mu sijale dok je govorio, a ruke neprestano gestikulirale.

– Eufir je možda izvršio neočekivani uticaj na androidske ekipe. To možda govori da bi takode uticao i na ljudske potencijale...

Ostali zamrmoriše. Drav je pomno pratio Krugerovo izlaganje. Njegove potajne sumnje dobijale su konkretnu potvrdu.

– ..stoga, i ništa ne rizujemo. Šaljemo androide, jer ljudski život je suviše dragocen i nezamenljiv. Sada smo naišli na problem. Operacija ni sada ne mora da uspe...

– Uspeće! – upade Beka Jon.

Drav ga pogleda. Ni traga sumnje na tom isklesanom licu. Odmerio ih je redom a zatim progovorio:

– Ovoga puta nešto je bitno drugačije – reče. – Mi ne smemo da promašimo, mislim na ekipu koja će se spustiti na Eufir, ekipu koju ćemo mi spustiti na planetu. Sve su to androidi, takode, ali ovog puta ima dosta izmena...

Smeškao se, uživajući u njihovom iznenađenju i neznanju. Utisak je bio potpun.

– Moramo da saznamo jesu li Eufirci suviše brzo uznapredo-

vali, toliko da su mogli da nasrnu na Zemljane, pa makar to bili i androidi. Jer, ako su u stanju da spoznaju o čemu je reč, što lično smatram nemogućim, onda predstavljaju veliku opasnost. Ili je reč o drugom, o nečemu što je otpočeo Bredli a završio Kruger. Eufir... Da li atmosfera planete sadrži nešto u sebi što nije bilo otkriveno, supstancu koja deluje usporeno kroz vreme? Nešto što je izmaklo našim analizatorima? Da li je to uticalo i na kraju izvršilo potpunu konfuziju kod androida i nateralo ih na samouništenje ili neki drugi oblik prestanka funkcije?

— Zapovedniče... — diskretno je upao Kruger. — Ako dozvolite, samo jedan podatak... Androidima to nikada nije ugrađivano. Mislim, ta mogućnost samouništenja.

Drav nikada nije voleo da ga prekidaju. Presekao je pogledom Krugera, koji se zakašlja.

— Znam — reče hladno. — Ali, dopustite mi da završim...

Kruger se ujede za usnu.

— Oprostite — promrmlja.

Drav nastavi:

— Nešto se desilo. Šta? Ova ekipa jednostavno mora to da otkrije! Naredenja sa Zemlje su vrlo precizna i konkretna: Eufir se mora najhitnije pripremiti za kolonizaciju! Nikakvih daljih odlaganja!

Na licima prisutnih čitao je smešu osećanja — od radoznalosti do uznemirenosti.

— A Eufirci? — upita Beka.

Dravova obrva se neznatno pomeri nagore.

— Eufirci? Ko pita za Eufirce? To nije naš problem...

Mi moramo da stvorimo sigurnu i trajnu bazu. Iza nas, oni koji dolaze, pobrinuće se za to pitanje. Suviše su, najzad, primitivni da bismo o njima sada raspravljali.

— Svakako, svakako — zabrza Beka Jon. — Nisam mislio...

Drav odmahnu rukom.

— Nevažno, Beka. Idemo dalje. Predlažem da predemo do nivoa na kome se nalaze hibernacione komore, tamo su androidi. Ostatak ćete čuti upravo tamo. I bićete uvereni da je to jedino i pravo rešenje.

Užurbanost osoblja ništa se nije povećala kada se pojavio zapovednik Drav praćen ostalima. Suviše dobro su znali svoj posao. Ogromna prostorija bila je podeljena u mnoštvo kapsula koje su održavale minimalni dotok života. Nebrojene svetiljke su titrale, sa ekrana se trenutno moglo saznati stanje svakog hibernizovanog. Rad mašina nije se čuo, sve je obavljano u besprekornoj tišini.

„Kao metalna grobnica“, pomisli Zaf Bredli. Nije voleo ovo mesto, ali androidska tela nisu mogla da podnesu skokove bez opasnosti od trajnih oštećenja njihovih organizama. Morali su da ih hibernizuju i tako očuvaju do cilja.

Normalizatori su već bili u dejstvu, temperatura androidskih tela se penjala i uskoro je predstojala kompletna reanimacija. Začuli su se zvučnici koji su pozivali osoblje da pristupi operaciji oživljavanja.

Drav povede svoje pratioce u zaklonjenu, ali prozirnu kabinu.

— Odavde sve možemo da posmatramo — reče. — Rekao sam da sledi nastavak, pa, evo ga... Ovi androidi se fizički po bilo kojoj osobini nimalo ne razlikuju od ranijih. Nijedan detalj. Štaviše, svi su verna kopija svakog člana posade na »Konkvistadoru«!

Radoznalo je posmatrao zbunjenošću na licima Zafa Bredlija i Beka Jona. Ovaj poslednji ne izdrža:

— Ali, to je smešno! Ne mislite li, zapovedniče, da...

— Znam šta hoćete, Beka! — grubo ga prekide Drav. — Poznat mi je antagonizam koji je u vama prema svakom androidu, ali tu niste usamljeni. Ni ja ne mislim drugačije. Međutim, sada se mora preći preko pojedinačnih nezadovoljstava. Na Zemlji je prihvaćen i odobren upravo ovakav moj plan. Svi androidi, koji budu dole poslati, verna su kopija svih nas! To je jedan momenat...

— Ima ih više, zar ne? — upade Kruger. — Ne prestajete da nas iznenađujete, zapovedniče. To nije ni meni samom bilo znano.

Dravovo lice sačuvalo je ozbiljnost.

— Naređenje je bilo najstrože, tajna se morala sačuvati. Da se nešto dogodilo brodu, tajna bi ostala u mojoj glavi. Smatrao sam, pri predlaganju plana, da bi potpuna fizička sličnost androida i ljudi mogla pojačati kompaktnost ekipe na tlu planete.

— To je sve? — upita Bredli.

— Ne — odgovori Drav. — Ne,

to nije sve. Svaki android, koji nosi lik bilo koga od nas — tu je napravio kratku pauzu, prelećevši očima po prisutnima — svaki android, ponavljam, posedovaće i izvesne psihičke osobine identičnog ljudskog bića.

Ostali su ćutali. Drav pritisnu taster na svom ručnom komunikatoru i odštampa šifrovano naređenje. Ubrzo zatim u prostoriju je ušao Nil Graus, brodski kibernetičar. Onizak i suv, guste i sjajne, crvene kose. Namestio je naočari na nosu i upitno pogledao u zapovednika Drava.

— Zvali ste me? — upita, tačnije progunda.

Drav klimnu glavom.

— Znam da ste prezauzeti, Grause, ali ukratko objasnite šta se podrazumeva pod psihičkom implantacijom.

Graus duboko uzdahnu i prstima pročešlja svoju gustu kosu. Ovo je ponavljao po ko zna koji put. Samo, ovoga puta to je bilo jasno naređenje od samog Drava.

— Plan je razrađen do u tančine i kompjuterski mnogostruko proveravan. Mogućnost greške praktično i ne postoji. Svaki android će nositi fizičke i psihičke odrednice davaoca. Biće mu kompletno implantirana dominantna crta ljudskog bića.

— Kako? — upita Zaf.

— Jednostavno. Ako je, pretpostavimo, nešto puklo u međusobnim komunikacijama između prve dve ekipe, nije postojala mogućnost bilo čije intervencije, ili eventualne arbitraže. Androidi su se vladali u okvirima sopstvene programirano-

sti. Verujemo da je došlo do kontradikcije, kratke i brze, ali sa krajnje fatalnim ishodom. Tela androida su nam poznata u najsitnijim detaljima, mozak, međutim, još uvek ne. Možda je, usled nepoznatih sastojaka atmosfere ili tla Eufira, došlo do otkazivanja najbitnijih funkcija u mozgu androida i cela stvar je pukla.

— Konkretizujte — prekide ga hladno Dravov glas.

— Hm, da... — Graus se nakašlja. — Dakle, dok smo svi bili u kratkotrajnom snu pri poslednjem skoku, brodski kompjuter je preuzeo rukovođenje unapred predviđenom operacijom. Preuzeo je ulogu usađivača izvesnih naših psihičkih komponenti u mozgove odabranih androida.

— Tako — promrmlja Beka Jon. — Neko je petljao po mom mozgu i...

— Ne bulaznite, Beka! — viknuo je Drav. — Ovo je vojni zadatak i naređenja se moraju u potpunosti poštovati! Graus je imao moje naređenje! A ja sam ih primio na Zemlji! Ne želim nikakvo daljnje prekidanje, jasno?

Lice Beke Jona obli se purpurnim crvenilom. Samo je dugi ožiljak bio sablasno bled na ljubičastoj pozadini. Ućutao je i povukao se u stranu.

— Nastavite — naredi Drav.

— Strah oficira je suvišan — nastavi Graus. — Kompjuter je odabrao samo one psihičke detalje koje smo mi isprogramirali iz naših dosijea. To je bilo potrebno radi potpune reljefnosti. Svaki android ima, to jest poseduje svoju individualnu,

androidsku ličnost. Programiran je za određene zadatke, kao i da rešava sve probleme koji pred njim iskrsnu na Eufiru. Naše psihičke implantirane komponente su samo ideje vodi-lje.

— Nešto kao katalizator? — upita Frenk Kruger. Njega je sve ovo zabavljalo. Nije osećao nikakvu paniku, kao Beka Jon, zato što je kompjuter prebirao po njegovim mislima.

Graus popravi naočari koje su se za milimetar pomerile.

— Pa, i to... više kao alter ego, kao presudan uticaj u pretpostavljenim kriznim situacijama, kao odlučna volja. Oni je uostalom i imaju, da li me pratite, ali mi, to jest naša implatirana delimična psiha, mi ćemo biti pravi gospodari.

— Da — reče Drav. — Sada vam je jasno, mislim. Svima — dodao je pogledavši u Beku Jona. Ovaj uvuče glavu u ramena. Nije mu prijalo malopredašnje prekorevanje zapovednika. — Ovim ćemo u potpunosti neutralisati svako iskakanje od plana usled mogućih androidskih grešaka. Oni toga, pretpostavljam Grause, neće ni biti svesni, zar ne?

— Ni u jednom trenutku, zapovedniče. Sve, pa i pojavu nečega što trenutno prkosi njegovoj proceni i usmerava ga na drugo delanje, svaki od njih smatraće pojavom sopstvene više, kvalitetnije svesti, nove ideje i slično...

Ove reči ostavile su dubok utisak na sve sem na Drava. On je od početka bio upoznat sa svim momentima plana.

– Sada ste svi upoznati sa planom. Ostali će biti kasnije, u toku izvođenja operacije. Vreme je da se nastavi sa konkretnim realizovanjem zamisli – reče Drav. – Pridržavanje predviđenih zadataka obaveza je za sve. Brod je u neometanoj orbiti, moćan i siguran kao i same zvezde oko nas. Mi se možemo prepustiti praćenju androida...

– Mislite li, zapovedniče, da u potpunosti možemo da pratimo »svog« androida? – upita Kruger. – Ne postoji li opasnost od iznenadnog iskakanja?

– Ni najmanje – odgovori Drav. – Svi androidi su najopreznije procenjeni i ispitani. Naše psihičko oko kontrolisaće svakog. Imaće autonomiju pokreta, hodaće, posmatraće, doživljavaće i misliće da je sve to njihovo sopstveno delo. Ali, iza njih stajaćemo mi sami. To je odgovor, Krugere. I još nešto, na kraju... Pre nego što se svako od nas prihvati osmatranja i praćenja.

Drav upitno pogleda Grausa.

– Ostalo je da čujemo i poslednju činjenicu – reče.

Graus pročisti grlo.

– Da – reče sigurnim glasom. – Radi se o tome da su svi androidi doplgengeri. Niko od njih neće to nikada uspeti da sazna.

– Hoće li to ostaviti neke posledice na našu sopstvenu psihi? – javi se kapetan.

Drav odmahnu glavom. – Ne – odvratio je. – Takva mogućnost je isključena. Bićemo povezani psihički sa androidima, koji su istovremeno nosioci duplo psihe, autonomne i naše,

dominirajuće. Potrudite se da u tom procesu otvorite svoj um što više, da uronite u androidsku psihi... Da li me dobro pratite?

Prisutni zaklimalaše glavama. Graus se ubaci:

– Kao što je zapovednik napomenuo, doplgengeri su izvrsni kao prijemnici, ali nikako ne mogu biti emitori. Naši su kao otvorena knjiga, kao prazne stranice. Možemo u njih da upisujemo što god budemo želeli.

– Ne! – prekide ga Drav. – Nikakva dodatna stimulacija nije dozvoljena! Potrebno je samo kontrolisati i reagovati na nepoznate opasnosti odlučnim i konkretnim sugestijama. Samo to.

– Razumeli smo, zapovedniče! – uzviknu brzo Beka Jon. Drav ga pogleda i klimnu zadovoljno glavom.

– U to sam siguran, Beka. Plan je savršen. Svi vi bićete pod mojom komandom i tamo dole, na Eufiru. Bićemo i dalje kompaktni, kao i ovde na »Konkvistadoru«. Kao mašina, kao jedno biće.

Na Dravovim usnama ocrta se osmeh, čudno leden i svirep, sračunat da opomene.

– Navikli ste na disciplinu, opuštanja ne sme biti. Eufir je sve pre nego li raj. Ipak, obećavam vam i puno zabave, sve ono čega na brodu nema. A sada, hajdemo. Reanimacija je pri kraju. Brod je u orbiti, obezbeđen i siguran, a mi treba da budemo uz svoje doplgengere. Do kraja ove operacije. A tada...

Drav se prekide i zagleda u zelenkastu kuglu koja se vrtela ispod njih na ekranima letilice.

– A tada Eurif više neće predstavljati zagonetku – promrmlja. – Jednom zauvek.

2.

Udarac protresao je telo, zatim još jednom, drugi. Sve po prima ustaljen hod ritmičnosti. Shvatam, dok mi misli počinju da kruže kroz probuđeni mozak – srce je hvatalo stari ritam.

Budio sam se. Sećanja su još nasumična i vrela, ali spletovi odgovora hrle u moj otvoreni um. Ja sam Drav, oko mene je moja hibernizovana posada koja se budi. Vreme je.

Sačekao sam još nekoliko trenutaka, sve dok nisam osetio povratak potpune snage. Pokušao sam da prizovem u sećanje ranije povratke iz hibernizovanog sna, ali moje pamćenje mi to ne dostavlja, kao tamna jama bez dna, ništa ne uspevam da dohvatim. Vremena za neko dugačko ramišljanje nema, moja kapsula je otvorena i zvuk i boje preplavljaju me. Ustajem.

Pre ili kasnije, svi će se povratiti, moje buđenje je, shvatam, podešeno kao prvo, moja reanimacija i ulazak u svesnost su primarni. Izlazim iz ogromne hibernacione prostorije, sa mnoštvom kapsula i prelazim u hodnik. Jedno po jedno ali veoma brzo, sećanja se vraćaju. Poznato mi je sve, ili gotovo sve.

Komandni most. Tamo je moje mesto, mesto Drava, zapovednika broda. Sve je u besprekornom redu, samo sijanje nepogrešivih skenera, releja za vezu, radara za dubinsko osmatranje, silesije ekrana i svega onoga što čini mehaničku dušu

»Konkvistadora« spremno je za mene. Seo sam u komandnu stolicu i osetio onaj poznati, osećaj moći i zadovoljstva koju je ta moć donosila. Sve je pod mojim rukama, pripravno na dodir mojih prstiju, glasa.

– Gde smo? – pitam, mada mi je odgovor poznat. Ne i u njegovoj svoj složenosti. A detalji su mi neophodni. Brzo proveravam stanje u hibernacionim kapsulama – sve je u redu, većina posade je budna i vraća se na svoje redovne dužnosti. Brzo i bespogovorno. Ulaze, kratak naklon, i zauzimanje svojih mesta.

Odgovor na moje prvo pitanje zatitrao je na ekranu kompjuterskog terminala. Slova promiču, ali ih moj um brzo prihvata. Isto blista i na drugim ekranima u komandnoj prostoriji, svi moji ljudi se upoznaju sa podacima.

SNIMLJENA PORUKA. PRIORITET.

Planeta u čijoj je orbiti brod klasifikovana kao Eufir. Zvezda crveni div. Klasifikovana kao/ Titanus. Eufir pogodan za kolonizaciju. KRAJ.

– Zašto smo ovde? – otkucavao sam po slovnim znakovima. Znao sam. Ipak, nije štetilo da svi još jednom spoznaju važnost naše misije. Možda i presudnu za dalje planove Zemlje.

NASTAVAK SNIMLJENE PORUKE

Ovo je treća misija. Prve dve kodirane kao neuspele. Brod je u automatskom režimu i potpuno bezbedan u orbiti kojom kruži. Oprema je spremna. Lansiranje počinje odbrojavanjem na znak zapovednika misije, Drava. KRAJ SNIMLJENE PORUKE.

To je bilo dovoljno. Na licima prisutnih video sam samo čvrstinu i rešenost. To je bila dobra posada. Isključio sam terminale ostalih i iznova pregledao kompletan snimak, namenjen samo meni. Dve ekspedicije su se pokazale kao potpuno neuspele. Svi članovi posade nestali su na planeti i o njima nismo imali ni glasa. Šta se dogodilo? To je trebalo da mi otkrijemo.

Još jednom sam proverio automatski režim broda a zatim izdao kratko naredenje:

– Cela ekipa u lansirni odsek. Ponavljam: cela ekipa u lansirni odsek!

Bilo je krajnje vreme da upoznamo Eufir.

Beka Jon, moj pomoćnik i desna ruka, sedi iza mene. Glas mu je rezak, govor jednostavno kratak. Lice mu je sada kruto, a ožiljak isturen svojim crvenilom. To znam i da ga ne pogledam.

– Da li zaista želite da brod ostane bez ijednog člana posade, zapovedniče?

Sumnja u glasu. Neko bi to protumačio prevelikom brigom, neko ko ga ne bi poznavao kao ja. Odgovaram:

– Kompjuteri su mnogo pouzdaniji od svakoga od nas. Putanja i orbita su izračunate i tu ne postoji mogućnost greške, Beka. Uvažavam tvoju brigu, ali konačna odluka je samo moja. Svi smo potrebni na Eufiru. Zar moram to neprestano da ponavljam?

Intonacija mojih reči je primetno omalovažavajuća i sa res-

kim prekorom. Beka je iza mene, ali znam da mu je sada lice odraz unutrašnjih osećanja. Ožiljak je sada još uočljiviji.

– Nisam mislio da...

Prekidam ga.

– Dužnosti svakog člana posade su vrlo jasno izdiferencirane, kapetane.

Kapetane...

Takvo oslovljavanje znači da sam ga spustio stepen niže. On to shvata i u reči mu se uvlači strah. Dugo se pravda. Slušam ga, jer me to trenutno zabavlja. Naše letilice klize kroz atmosferu, sa maksimalnim ublažavanjem prodiranja. Suspenzori su jaki i to ublažava spuštanje, energija nam ne predstavlja problem. Analize su pokazale da će sirovog goriva biti dosta na Eufiru.

– Eufir je suviše važan u tka-nju planova imperije – nastavio sam. – Ne sme se dozvoliti da išta ostane neispitano i neobjašnjeno. Ponavljanja bi vodila novim greškama, ove gubitku prestiža ili zaustavljanju ekspanzije. Ova planeta je samo zrno u velikoj gomili, ali možda bitno.

– Slažem se sa vama, zapovedniče – glas Zafa Bredlija, planetologa, nastavio se na moje reči. Odobravam mu nastavak pokretom ruke.

– Eufir je nepoznanica, mada je vrlo detaljno i pažljivo istražen. I pored svega, dve misije su pretrpele katastrofalni neuspeh. Ako je u pitanju nešto od uticaja same planete, to moramo da ispitamo i klasifikujemo. U svemiru postoji još mnoštvo planeta sličnih Eufiru.

– Tačno, Zafe – rekoh. –

Upravo to ćemo i učiniti.

– A populacije? – upitao je Frenk Kruger.

– Ne predstavljaju nikakav problem. Suviše smo tehnološki, naučno i kulturno superiorni. Možda će doći i do svojevrsnog šoka.

– Sindrom bogova? – ubacio se Bredli.

– Može i tako da se predstavi – rekoh. – To samo može da koristi našim krajnjim ciljevima. Eufir mora da bude spreman za kolonizaciju.

Dalji razgovor se prekide, jer letilica upade u snažnu atmosfersku turbulenciju.

– Približavamo se tlu – reče Nik Storm, koji se nalazio za komandama astrodžeta. – Kontakt za tri manje sedam vremenskih jedinica. Uključujem odbojнике. Sad!

Naša sedišta su obezbeđena i mi sve to osećamo kao blago drmanje. Snažna mašina seče vazduh a mlaznici su stvarali potrebni potisak, koji je neutralisao snažno stečeno ubrzanje.

Udar o tle obavestio nas je da je prizemljenje izvršeno.

– Nula-nula – reče Storm. – Letilica bezbedno prizemljila. Ostale dve se pridružuju.

– Okolina? – upitah.

– Kompjuterski izabrana. Prostrana čistina, oivičena gustim šumama. Atmosfera pogodna za udisanje, bez vidljivih primesa štetnih materija. Nema registrovanih pokretnih objekata, nema znak inteligentnih organizama. Trideset jedinica.

– Izlazimo – narednih odsečno. – Beka! Prouzmi zapo-

vedništvo nad ostalim posadama i organizuj brzo raspoređivanje opreme i materijala!

Okrenuo sam se ka Suli, navigatoru.

– Koliko smo udaljeni od stare baze?

Odgovor je odmah došao.

– Sedamdeset tri zarez osam terenskih jedinica.

Razmišljao sam dok sam otvarao izlazna vrata. Iskočih na tle Eufira i duboko udahnuh vazduh. Pa, bilo je podnošljivo. Nebo se oblačilo, bilo je kasno popodne. Ovaj prostor je predstavljao idealno mesto za uzletanje i sletanje astrodžetova. Razdaljina od sedamdeset tri zarez osam terenskih jedinica odgovarala je nameni.

– Astrodžetovi ostaju ovde. Sva oprema ide sa nama do stare baze koju ćemo preurediti. Postavite energetske odbojнике i automatske radare-izviđače. Ništa ne sme da ugrozi našu vezu sa matičnim brodom! – naredio sam.

Postupali su kao dobro ukomponovana ekipa. Udarci mog srca govorili su mi da u meni, sem primetnog uzbuđenja, postoje i nemir i neizvesnost. Pretpostavljam da su se i prethodne dve misije prizemljile upravo ovde. Blizina baze govorila je mom mišljenju u prilog. Šta je zatim sledilo? Šta je prouzrokovalo njihovo uništenje, propast, neuspeh misije?

Stajao sam i osmatrao ivice udaljene šume. Bila je gusta, sa tamnim zelenim tonovima. Na njima su se pojavile svetle tačke. To je bilo novo. Nije je čula boja iz spektra koje se nisu mogle opaziti na matičnoj planeti.

Atmosfera je verovatno sadržavala i izvestan, mada po nas zanemarljiv, procenat nepoznatog gasa, koji je izvodio ovakvo prelamanje svetlosti. Disao sam i osluškivao, dok su moji potčinjeni brzo delali. Sa ovakvom opremom i naoružanjem imali smo vatrenu moć male armije. A svi pokazatelji su govorili da ne postoji civilizacija koja bi nas mogla ugroziti. Ni Eufirci sa svojim gvozdenim kopljima i mačevima.

Ali, zašto su prethodne dve misije propale?

Nisu ništa manje bili naoružani ili opremljeni. Pokazatelji su mi govorili da je uigranost ekipe bila na zavidnom nivou. A ipak, propali su u nepoznato.

Odsećan korak iza mene najavljuje Beku Jona. Okrećem svoje namršteno lice ka njemu. U očima mu vidim da se boji. Čega? Šta je to video na mom licu? Šta to lagano izbija iz moje unutrašnjosti i preplavljuje me? Kad bih i sam to znao...

– Dakle? – upitah.

– Sva oprema i oružje je istovareno iz skladišnih prostora letilica. Vaša dalja naređenja, zapovedniče?

Taj ton priliči nekome ko stoji uz mene. Dopuštam da iskra zadovoljnog osmeha sklizne sa ivice mojih usana. Kratak ble-sak Bekinih zenica govori mi da je uočio znak.

– Uništite sve tragove i obezbedite brodove. Ništa, ponavljam, apsolutno ništa prirodno i materijalno ne sme ih ugroziti. Ne želim da neka zver ili grupa radoznalih divljaka upadne i

ošteti našu vezu sa „Konkvistadorom“, jasno?

Kruto klimanje glavom. Beka Jon sve čuje, sve shvata.

– Sva posada za deset vremenskih jedinica pod punom spremom! Izvršiću smotru. Oprema u sredini grupe, sa dva bočna obezbeđenja. Razdaljinu do stare baze prevalićemo ličnim sredstvima kretanja. Hodom, dakle. Dva analizatora napred, dva sa strane, dva pozadi. Kompletna i neprestana veza. Izvršiti!

Lupnuo je petama i klimnuo glavom. Opuštam ga brzim klimanjem i okrećem se udaljenim šumama. Senke se izdužuju, a čudni spletovi oblaka jure nebom. Eufir opet na sebi ima došljake sa zvezda. Šta je učinio sa prethodnima? Nisam znao, ali zakleo sam se da ću to saznati po bilo koju cenu.

Osetio sam silno zadovoljstvo pri toj pomisli. Ja, Drav, učiniću tako. Hteo sam da analiziram iznenadni poticaj zadovoljstva samim sobom, ali me nešto odgurnu od toga. Moj hladni, analitični um odlučio je da postoje preča posla. Ostali čekaju.

Bili smo tu i ja sam nameravao da i ostanemo. Sve dok ne saznam šta je Eufir ili Eufirci, učinio prethodnim misijama. A kada to ustanovim imaću i mogućnosti da odmerim zasluženu kaznu. Mada se graničilo sa nemogućim, snažno predosećanje je kolalo mnome.

Ma kako bili primitivni, Eufirci su morali biti umešani u propast ekspedicija. To je udaralo u mojoj unutrašnjosti, u mozgu, teralo moje misli da se

uzburkaju. Kazna, da. Onda će bolni bič kazne pasti po njima.

Nešto je prostrujalo kroz moju glavu. Da, zadovoljstvo, ushićenje, toplo nestrpljenje. Pitanje i odgovor.

Kazna, bič, Zemlja.

3

Noć na Eufiru obiluje zvucima. Šumske ptice, udaljeni krici zveri koje traže svoj plen, sve to promiče mimo nas. Jedan od analizatora, koji je išao napred, dolazi do mene.

– Uхватili smo u snop traagača dva humanoidna bića. Pretpostavljam da su domoroci, odlutali od svog plemena, ili u noćnom lovu, zapovedniče.

– Jesu li vas opazili?

– Nemoguće. Daleko su tri terenske jedinice, ali se kreću u našem pravcu. Mada delujemo što tiše, ipak proizvodimo izvestan šum, kada laserski mlaz raskrčuje prostor ispred. Verovatno su nešto čuli.

Razmislio sam za trenutak. Možda nam ti Eufirci mogu dati izvesna obaveštenja. Ili je vreme da se suoče sa »bogovima« koji su pristigli.

To je bilo odgovarajuće rešenje. Upravo to!

Bogovi su stigli. Došlo je doba kazne.

– Uхватite ih – rekoh. – Žive! Želim da imaju neoštećene mozgove kada izvršimo analiziranje i ispitivanje. Beka! – viknuh u svoj mikrofonski ušlemu.

Beka se stvori kao senka.

– Zapovedniče?

– Zaustavićemo se ovde – pokazao sam rukom oko sebe. Bilo je dosta prostora za smeštaj svih.

– Ovde? Ali, zar nećemo u bazu prošle misije?

Prokletnik! Ponekad me je trenutno izvodio iz takta svojim nepotrebnim pitanjima. Osetio sam veliki bes i iz mene provali:

– Idiote! Zašto uvek raspravljáš o mojim naredenjima? Mogu to da shvatim kao suprotstavljanje, razumeš? Naredio sam zaustavljanje i to znači da ćemo se baš ovde zaustaviti! Ne želim raspitivanja, suprotstavljanja, pitanja. Želim bezuslovno pokoravanje mojim naredenjima! Imam ovlašćenja da kaznim svaku neposlušnost još u korenu!

Stajao je i buljio u mene. To lice ispod šlema bilo je obliveno crvenilom, znao sam. Usred tame, njegove beonjače su se sjajile. Da li me je mrzeo, dok je slušao moje pretnje i uvrede? Verovatno, ali uz mržnju je išao i strah za sopstvenu kožu. Nije sumnjao da mogu da ga žestoko kaznim zbog ovakvog narušavanja discipline.

– Nisam mislio da... – zamucio je.

– Dosta! – prekinuo sam ga.

– Umukni, Beka! Ovo je Eufir, a ja pred sobom imam samo jedan cilj: da pronađem uzroke propasti ranijih misija! Unišću svakoga ko mi stane na put! Postaraj se da koristiš mozak a ne jezik! Ponavljam: ovde ćemo provesti noć! Izvrši!

Žestoko je klimnuo glavom i okrenuo se. Malo kasnije njegovi krici i urlanje dali su mi do znanja da na drugima iskaljuje svoj bes. Moraću kasnije da se ozbiljnije pozabavim Bekom.

Pozvah Krugera:

– Ovo je posao za vas, Frenk. Analizator ispred nas uhvatio je u snop tragača dva divljaka. Naredio sam da ih dopreme ovamo. Ulogorićemo se ovde za ovu noć. Nema potrebe da se iscrpljujemo, a i želim odmah da izvršite kompletan medicinski pregled uhvaćenih.

– Moja oprema je spremna, zapovedniče. Biću gotov za nekoliko vremenskih jedinica. Šta, u stvari, želite da učinim?

Dopustio sam da zajedljivost oboji moje reči.

– Nisam bio jasan, Frenk? Čudno. Vaš kompjuterski dosije govori o visokom koeficijentu inteligencije. Dakle, želim da ih potpuno ispitajte. Telo, reakcije, um naročito. Zatim ih kondicionirajte drogom i prepustite Bredliju, planetologu. Pored ostalog, stručnjak je i za primitivne jezike i semantiku. On će izvući iz njih sve o ustrojstvu njihovog plemena.

– Razumem – odvratio je, ponižen. Zašto sam želeo da ih potčinjavam i više nego što je bilo potrebno? Nisam znao, ali to mi je pričinjavalo izvesno zadovoljstvo.

– Želite li još nešto, zapovedniče? Otvaranje uma?

– Zavisno od potrebe. Ako Bredliju ide lako, nastavice ćemo tim putem. U svakom slučaju, neka aparati budu spremni. Droga i mehanička hipnoza pojačaću njihov mistični strah od nas. Proučićemo njihovu kosmogoniju i zahvatiti i samu srž svih tih primitivnih verovanja.

– Koliko vas pratim, zapovedniče, planirate i mesto za nas u svemu tome?

Potapšah ga po ramenu. Gest dobre volje, ali i opemene.

– Nešto slično. Ne znam šta je sa prethodnim ekspedicijama, Frenk. A one nisu mogle da prođu neopaženo na Eufiru. Kako i zašto su propale? Možda, možda su pokušali da im se približe na izvesnoj ravnopravnoj distanci.

– Smatrate to kao grešku?

– Presudnu. Primitivizam ne može da ide u korak sa moći. Lakše ćemo upravljati njima ako postanemo nešto neshvatljivo ili delimično prihvatljivo njihovim umovima. Kao bogovi, na primer. Moćno i maglovito, kažnjava i nagrađuje, a nedodirljivo i neopisivo. Nisu nam potrebni sukobi, ratovi, uznemiravanja. Eufir pokoren i kolonizovan!

– Shvatam, zapovedniče. Biću spreman.

Pisak u mom šlemu označavao je da analizator traži prijem. Otpustih Krugera i uključenih prijem

– Slušam – rekoh.

– Dva objekta su ulovljena, zapovedniče. Šta naređujete?

– Dopremite ih odmah ovamo. – Isključih vezu i pozvah Beku Jona. Kao da je samo na to čekao. Stvorio se vrlo brzo, poučen malopredašnjim iskustvom.

– Objekti za analizu su uhvaćeni – rekoh. – Svi ljudi neka se vrate iz izvidanja. Naš bivak osigurati energetskim preprekama.

– Izvršeno – reagovao je trenutno. – Svi su u bivaku, osim dva analizatora koji su otišli ispred. Oni donose objekte.

– Dobro je, Beka – rekoh. – Hajdemo, vreme je da se divljaci suoče sa svojom neumitnom sudbinom...

Dva tela su ležala na improvizovanom, metalnom postolju. Kruger je završavao analize tela, koje je predao čoveku do sebe. Odmah mi je prosledio.

Kao što sam i pretpostavljao – ničim, zaista ničim nisu mogli da nas ugroze. Koeficijent inteligencije bio je vrlo nizak, fizička muskulatura nije bila dorasla našoj, reakcije usporene i podložne nagonima i strahu.

Prišao sam mestu analiziranja. Kruger je očekivao dalja naređenja. Pozvah pokretom ruke Beka Jona i Zafa Bredlija.

– Vi, Zafe – rekoh – možete li da analizirate njihov govor i omogućite komunikaciju?

– Na žalost ne, zapovedniče – odvratio je. – Ne za ovoliko kratko vreme. Mogu samo da izvučem uzorke i kompjuterski, zatim, da se obrade od strane našeg stručnjaka.

Opsovah u sebi. To se nije uklapalo u moje planove. Moj glas je bio hladan kao noć oko nas.

– Šta to ima da znači? Ispadam o nesposobni kao i oni! Ja želim da se iz njih izvuku podaci! Krugeru!

Njegov glas ispod šlema je zvučao piskutavo.

– Kakvi podaci, zapovedniče?

Budale, nesposobne, neinventivne budale! Niko da pokaže inicijativu, tračak razuma! Bes

me je sve više zaokupljao. Pokušao sam da iznađem bilo kakvo prihvatljivo rešenje.

– Ako ne možemo da komuniciramo, možemo li da im usadimo u mozgovu spoznaju o našoj moći?

Piskutavi Krugerov glas povišio se za jednu oktavu.

– Teorijski da, zapovedniče. U njihove mozgovu sa našom tehnologijom možemo svašta da usadimo, i...

– Ne svašta, Krugeru! Moć! Kaznu! Nagradu! To treba za njih da predstavlja otkrovenje!

Mi nemamo stotine hiljada vremenskih jedinica na raspolaganju, vreme ne radi za nas, zapamtite to svi! Zemlja ne može mnogo da čeka! Eufir mora da bude istražen i očišćen!

Moj prst je pao na dva nepokretna, naga tela. Čutanje i unezverene zenice, mrak, zujanje energetskog štita okolo. Nastavio sam:

– Hoću da oni budu misionari, da šire vest o dolasku »bogova«! Rešenje stvari i problema zbog kojeg smo na površini ove planete mora da bude tesno u vezi sa ovim urođenici-ma! Posmatrajte ih, gledajte analizu njihovih tela na monitorima – šta vidite? Zar oni mogu da se suprotstave našoj telesnoj i umnoj nadmoći?

Niko nije pokušao da demantuje moje reči. Bio sam uveren da tako i misle.

– Ne, zasigurno ne mogu! Primitivni su, tek su ovladali izvesnim vrstama zastarelog oružja, u gvozdenom su dobu! Šta to govori? Zar mač može da se suprotstavi laserskom bacaču, energetskom štitu? Zar koplje

može da skine sa neba astro-
džet?

Mrmljanje u mom šlemu go-
vorilo mi je da me prate i odo-
bravaju. Nastavio sam istim,
gnevnim tonom:

– Ne! Samo su mogli da u
njima gledaju došljake sa neba,
bogove! A ipak, nikoga od pre-
thodne dve ekspedicije nema!
Ja, Drav, zaklinjem se: to se
nama neće dogoditi! Pretvoriću
Eufir u plamen, ali saznaću šta
im se dogodilo!

Okretoh se ka Krugeru.

– Odmah počnite sa usadiva-
njem!

Kruger započe igru prstima
oko svojih aparata. Dva tela na
podijumu poskočiše od silnog
napona koji udari u njih. Na-
pregnuto sam posmatrao raz-
voj situacije. Ako Kruger uspe,
moći ćemo bar u ovu dvojicu da
usadimo dolazak novih bogova,
njihovu silnu moć kojoj su pri-
sustvovali. Ići će ispred nas kao
prethodnica, biće delimično ob-
dareni znanjem a mistični
strah učiniće ostalo. To bi nam
u svakom slučaju olakšalo celo-
kupan posao na Eufiru.

– Bredli! – viknuh u svoj
mikrofon. – Možeš li nešto da
iščitaš iz ovih podataka?

– Pa, aparati pretvaraju mož-
dane talase u prihvatljive kom-
binacije predstava i slikovitih
objašnjenja. Ponešto se može
uzeti kao izvesno.

– Da čujemo to što je izvesno
– rekoh. – Beka! Svi koji ne
stražare ili nisu zaokupljeni
ovim problemom neka se odma-
raju! Nije potrebno da se dalje
zadržavamo u grupi!

Kapetan klimnu glavom i
prosledi moje naredenje. Okre-

nuo sam se ka Zafu i očekivao.
Ovaj je napregnuto pratio sim-
bole koji su iskakali na moni-
toru.

– Selo im je dvadesetak te-
renskih jedinica udaljeno od
stare baze. – Smatraju je... pa,
nekom vrstom tabua. Zabrana,
smrt.

– Zašto?

– Nemam objašnjenja, zapo-
vedniče. Krugeru, pojačaj hipno-
tički napon, možda će se tada
izvesne pojedinosti iskristali-
sati. Ovo je moj prvi susret sa
ovakvim načinom razmišljanja,
ne mogu da analiziram brže.

– Postoji opasnost da objekti
izgube životne funkcije – reče
Kruger. – Uopšte nisu priprem-
ljeni za dubinsko prodiranje u
njihov um.

– Pa, opijeni su, do vraga! –
viknuh. – Bol je isključen!

– Telesno da, zapovedniče.
Ali, um im je otvoren. Pretpo-
stavljam da mogu pojmiti šta
im radimo. Mislim da osećaju
preturanje po mozgovima. Užas-
nuti su, reakcije tela su auto-
matske, puls je ubrzan i ne
mogu da pravovremeno korigu-
jem srčani pritisak. Mogućnost
kolapsa prelazi dozvoljenu gra-
nicu za osamdeset procenata.

– Ne želim pretpostavke, Kru-
geru! Ni bilo kakvo izražavanje
milosrđa prema nižim oblici-
ma! Nastavite sa pojačavanjem
hipnotičnog napona!

Glas prve naredbe ubrzao je
Krugerove pokrete. Trebalo bi
ih podvrgnuti još žešćoj disci-
plini, to sam morao u najskorije
vreme da učinim, ali nisam se
leo da mi se posada pretvori u
krdo pobunjenika.

– Dakle, Zafe?

– Nema ničeg o prošlosti... Ne mogu da dodirnem niti da otvorim neke zabrane.

– Zabrane? O čemu to govoriš, do vraga?

– Postoji jako osećanje tabua u njima. Mislim da o nama misle kao o nekoj vrsti superior-nih bića, demonu, ali otpor im je strahovito jak! Trenutak... ovo je nešto o njima... Nomadi su, ratoborni, kreću se sa mesta na mesto, goni ih nepoznata sila. Prohujali su mnogim mestima. Slave svoje bogove...

– Koje?

– Simboli su više nego li čudni... Mislim da su to prihvatili od jačeg i moćnijeg plemena. Samo strah, strah i užas...

– Moždani pritisak je na rubu, zapovedniče – rekao je Kruger. – Dalje insistiranje može samo da ih usmrti.

– Pojačaj do maksimuma! – naredih vrlo hladno i vrlo lagano. Kruger će prvi okusiti moj gnev. Ali kasnije, kasnije. Sada sam očekivao od Bredlija rezultat.

Tela su se tresla, a u očima Eufiraca video se goli užas. Ipak, Bredli je samo vrteo glavom.

– Ne, ne... ne uspevam da proniknem, zapovedniče...

Pisak iz dva monitora pretvorio se u slab žum. Kruger podiže vizir svog šlema.

– Kraj, zapovedniče Drav. Njihovi urođenički i primitivni umovi doživeli su snažan udar. Srce i mozak su zaustavili sve životne funkcije.

Nešto je puklo u meni, u mozgu mi je zasvetlelo kao pri eksploziji divljačkog gneva. Ruka mi je skliznula ka dršci

lasera, a prsti su mi se skupljali i opuštali. Ovaj pas se usudio da se izruguje sa mnom?

– Krugeru, – zaškripao sam zubima – odgovaraćete u bazi za ovaj nerazumni propust! I spustite taj vizir na šlemu! Beka! Uništite tela i spakujte aparaturu! Bredli, slobodni ste! Hoću detaljan izveštaj i analizu snimljenih traka kada stignemo u bazu! To je sve!

Noć je odasvud, jedino san ne dolazi na moje oči. Sedim, razmišljam. Mnoge misli me opterećuju, kojima ne mogu da proniknem u srž.

Zašto me pojedine stvari toliko izluduju? Igram se sa svojim potčinjenima, pretim i zastrašujem ih. Postupam nelogično i nasilno, smrt urođenika je pre svega moja greška, ali naredio sam produžetak ispitivanja. Ipak, zašto nisam izvukao laser i usmrtio Krugera, kada je deo mene očajnički to želeo? Prsti se nisu sklopili oko drške smrti.

Možda je sutrašnji, prvi dan na Eufiru donosio neke od odgovora koji su mi bili potrebni. Ili napuštena baza koja je bila pred nama. Progutaš pilulu za san i zaklopiš oči. Bile su ipak potrebne dve.

4

Osluškujem noć na Eufiru. Sam, okružen drvećem. Blaster u mojoj ruci je spreman, moj analizator i pokazivač toplote govore mi da ničeg opasnog nema u blizini. Sve je mirno oko baze.

Drugi mesec Eufira proticao je. Naišli smo na prašinu, zabo-

rav, iščeznuće. Nigde ni znaka nasilja, rušenja, ali otišli su i nestali. Šta im se dogodilo?

Naredio sam potrage. I moji ljudi su tragali.

Naredio sam napad. I mi smo napali. Selo iz kojeg su dospela dva divljaka napadnuto je. Sećam se... Noć budi sećanje...

... Upali smo iznenada i izazvali užas. Naša odela, pojačani glasovi, izgled, smrt koja je izletala iz naših oružja, sve je to paralisalo Eufirce. Otpor je bio besmislen, ali izazvao je moj bes. Kada su se moji ljudi smirili, niko više nije bio za analizu. Spalili smo sve i dim se visoko podigao.

Ostavio sam taj znak za druge. Bogovi su stigli da kazne. Eufirci će morati da razumeju. Ovakvu pustoš nijedno njihovo pleme nije moglo da proizvede.

Tragao sam dalje za njima. Nisam objašnjavao, postavljao nova verovanja, nešto me je gonilo da sejem užas i strah. Trebalo je naterati divljake da proklinju čas kada su nasrnuli na moje prethodnike. Ovo je bio bič, kazna, osveta. Ovo je bila Zemlja...

Moji ljudi su u bazi, zabavljeni svojim razbibrigama. Nisam želeo društvo nikoga, razmišljam o nečemu što je u meni, što me uznemiruje i grize. Lud sam i bolestan.

Možda to vide na meni, u plamu mojih zenica, u kaznama koje im određujem ili bitkama u koje ih bacam. Tražim samo bespogovornu poslušnost i izvršavanje svojih naređenja, ništa drugo. Dopuštam im da čine šta žele u ostalim prilikama.

Ali, to ne umanjuje moje ludilo. Kako inače da objasnim osećanje koje me prožima, obuzima, slama? Mozak mi je čas prazan, čas pun slika, podataka... Besnim, urlam, padam u zanos, gasim se kao dah vatre na podivljalom vetru...

Gledam u blaster koga stežu moji prsti. Silna moć je u njemu, božje munje koje padaju po nepokornim Eufircima. Šta sam za njih – otelovljenje samog pakla, bog groma i munje, užas, kazna? A sam ne mogu da pro-nađem izlaz iz stanja u kome se nalazim.

Da li da cev okrenem ka sebi i pritisnem oroz? Da li bi to donelo rešenje? Ne bi. Čujem svoj unutrašnji glas koji me smiruje, utišava. Potreban si Zemlji, Eufir se mora pokoriti. Da, tako je. Vraćam blaster u futrolu i okrećem se nazad, ka bazi.

Razgovor se prekida kada stupam u centralnu prostoriju u kojoj držimo duge razgovore i pravimo planove za pokrete. Sedam na svoje mesto. Moj pogled skliznu ka Beki Jonu. Slušam:

– Sve je spremno. Otkriveno je veliko selo Eufiraca. Pretpostavljamo da u njemu mora biti i sveštenstva ili pripadnika kulta za kojim tragamo. Za sada nema nijednog traga prošle dve misije.

Polovični uspeh bolji je od neuspeha. Skrećem pogled ka Bredliju.

– Moja analiza biće kompletna. Zarobljenici će moći da komuniciraju sa nama. Njihov jezik bazira se na sasvim drugim osnovama, ali jednom savladan neće predstavljati nikakav

problem za bilo koga od nas. Teći će dvosmerno, u oba pravca.

— Stanje je poznato — rekao sam, sačekavši da se pogledi svih prisutnih sliju u jednu žižu, mene. — Situacija je čista. To naselje je veliko i predstavlja skoro mali grad, posmatrajući to znacima simbola i značaja koji mu sami Eufirci pridaju. Tu ćemo izvršiti naš sledeći udar. Zatim idemo dalje, i još dalje. Nametnućemo sebe kao nove bogove. Analize pokazuju da Eufirci u sebi mogu proizvesti snažno mistično podsvesno blokiranje, tako da ih smrt često izvlači od naših ispitivanja. Ili su potpuno kontaminirani starom religijom, ili je potrebno da ih još detaljnije ispitamo.

— Vatra i bič su jedini jezik koji ti divljaci poznaju! — kategoričan je Beka Jon. — Njihovi bogovi su bogovi uništenja! Naš kult se sporo širi, ali ipak napredujemo, zapovedniče.

— Istina, Beka. Nećemo uništavati sve, kažnjavaćemo samo neposlušne, ali kazna će biti žestoka. Tražićemo samo da nas priznaju kao nove bogove, uostalom to će Bredli da preuzme na sebe! Zemlja će tražiti rezultate, a ja rezultata nemam!

— Pa, ipak... — otpoče Kru-ger.

— Pa ipak, šta? Ništa, Kru-geru, ništa. Još uvek ne znamo šta se desilo sa prethodnicima! Odbacio sam momenat da su ih Eufirci ubili, ali gde su? Naša pretraživanja idu sporo, Eufir nije mala planeta, a iz vazduha ne pokrivamo ni deset procenata. Malo nas je za sistematsko traganje. Moramo da

saznajemo od Eufiraca. Prethodnici su morali da stupe u kontakt. Tu leži jedini odgovor.

— Dolazi period kiša — oprezno nabaci Graus, crvenokosi kibernetičar.

— Odmahnuh rukom.

— Kiše ili ne, naša misija ne sme da se zaustavi. Kakvi bismo bili bogovi kad strahujemo od atmosferskih padavina? Glupo-
st! Mi smo tu, na Eufiru, i izazivamo njihove stare bogove! Rušimo njihova svetilišta, palimo hramove i uspostavljamo svoju vlast i moć! Ništa bolje ne uverava od neprekidne prisutnosti. Neka strahuju u svojim kolibama i naseobinama, došlo je vreme biča i kazne!

Vidim kako moj govor nailazi na razumevanje, potvrdu, ushićenje. Boj i vatra kruži u njihovim venama, prastari nagon je pokrenut i ništa ga ne može zaustaviti.

Osećam pritisak u glavi koji se pojačava svake vremenske jedinice. Ustajem i izlazim sa klicanjem koje me prati. Dobili su nešto što je oduvek u njima, vatru koja je vekovima bila zaleđena u grudima i mislima. Sada sam je ja, Drav, ponovo zapalio.

U hodniku osećam da mi glava buči, sve se okreće i ja posrćem. Što pre do svoje sobe, do ležaja i mira, sna. Ne sme niko da me spazi ovakvog, teturam, sudaram se sa zidovima, ali prsti mi hvataju dovratak. Upadam i zabravljujem iza sebe. Zatim klizanje i pad u tamu...

5

Kiša, kiša...

Padala je danima, nedeljama, mesecima. Užasni vetar baca

nam je kao snoplje u lice i to može žestoko da boli. Daleko smo od baze, predaleko čak. Ležimo u blatu i grmlju i neprijatna hladnoća prodire čak i kroz naša zaštitna odelja. Da nije njih i naše opreme, bilo bi teško sve ovo izdržati. Eufir je pokazao svoje opako lice u ovo doba godine. Ali, svi smo mi veterani, ležimo i čekamo.

Čekamo moj znak.

A ja očekujem da se nešto desi u mojoj glavi što će me gurnuti napred. Ostali gundaju iza mojih leđa, čujem mrmljanje i odjeke njihovih potmulih reči u svom šlemu. Znam da zavide onima koji su ostali u bazi, ali ja ih ne slušam. Ludi su i divlji, bestijalni psi. Ne znaju šta je u meni, i kada bih im rekao samo deo toga... Ne! Ne! Nikada! Njihovi umovi, pretpostavljam, to ne bi izdržali. Ne bi mi poverovali i znam kako bih završio. Neki to jedva čekaju, zbilja. Rastrgli bi me rukama, prstima, zubima i noktima...

Ali, ja sam se promenio. Mesećima je to klijalo u meni, rušilo mi mir i san. Ako sam uopšte imao san bez pilula koje sam gutao. To je bio neprekidni pakao koji je izgoreo sve dobro u meni.

Okrenuo sam se i pogledom preleteo preko svih njih. Sve su to stari vojnici, koje posmatram kroz vizir na mom ratnom šlemu. Svi izgledaju podjednako u zaštitnim odelima, oklopljeni i ubojiti. Mogu da zamislim, samo da zamislim, kakav će užas uskoro da zagospodari umovima i telima ovih nesrećnika, tamo dole, u ovom prokletom naselju Eufiraca.

Znam sve to, takav sam i ja u početku bio.

Sve dok nije nastupila promena.

Bio sam isto tako tvrd i surov kao i oni, imao sam svoj cilj pred sobom i predano sam ga ispunjavao. Jedno ime uvek je odzvanjalo u meni, u nama...

Zemlja!

Zemlja!

Zemlja!

Eufir, planeta koja nas davi i pokušava da nas zabije u tle, prokleti Eufir, pobio je naše dve ekspedicije, masakrirao naše ljude, odbacio prijateljski pruženu ruku. Zato smo mi došli.

Naši bacači i blasteri sejali su pustoš među Eufircima, koji su naletali sa svojim smešnim gvozdenim sekirama, a zatim padali kao delovi suve trave. Kako se samo Beka Jon smejaio pri tome!

Išli smo napred, samo napred i pokoravali ih redom. Padali su ničice pred nama, obožavali nas, zaklinjali se u nas... Zahtevao sam da se odreknu starih bogova, rušio sam njihova svetišta, padali su stari hramovi u oganj sa starim bogovima! Mi smo sada predstavljali njihove bogove!

Ali, nigde ni traga, ni najmanjeg traga od prošlih misija. Ni reči, nijedne zabeležene poruke, makar najmanjeg nagoveštaja. Ničeg. Samo sumnja i sve veći bes u meni.

Bacam još jedan pogled na svoje ljude. Beka Jon podiže desni palac, znak da je naselje potpuno opkoljeno i da svi čekaju samo na moj znak. Klimam i pokazujem голу šaku. Još pet vremenskih jedinica, još pet

zemaljskih minuta, i pir može da otpočne. Izraz tvrde odlučnosti sija na tim licima i prekriva sve ostalo u njima.

A ja se vraćam opet sebi, kao i uvek do sada.

Bio sam dugo sam, sve dok nisam otkrio da to nikako nisam. Umalo tada nisam poludeo, mislio sam da mi se sve pričinjava, svi ti glasovi u glavi, buncao sam, gutao antibiotike i svašta pokušavao. Sve dok nisam shvatio istinu.

Nije to bio uticaj zvezde Titanus, nije to bio upliv Eufira, vazduh ili voda, ne, definitivno ne.

To nešto je bilo u meni i činilo je jedinstvo sa mojim mislima, sa mojim umom. Po tome sam se potpuno razlikovao od drugih – niko od mojih ljudi nije posedovao slične simptome.

Da li sam poludeo?

Budio bih se u noći i izletao iz baze, lupao glavu o tle i čupao kosu. Demon iz mene nije izlazio, demon koji me je izluđivao. Jednom... jednom sam zgrabio blaster i prislonio ga na sleopoočnicu. Ništa. Ništa se nije dogodilo. Prsti mi nisu slušali vapaje i naredbe mozga. Ja nisam bio gospodar svoje volje. Zauvek.

Tada sam počeo da razmišljam, smirio sam se. Možda je to u mojoj glavi, u mislima, zaista zasluživalo da bude sačuvano duboko u mom mozgu, iako mi je stvaralo samo nemir, patnju i bol do tada? I zatim je otpočela kristalizacija.

Ja sam Drav.

Android.

Doplgenger. I živ i mrtav, deo

drugog coveka i sam svoj, sebe-vid, dvojnik, istovetnik. Drav, konkvistador, Drav osvajač u ime Zemlje.

Dosta s tim! Urliče u mojoj glavi moje pravo ja, ili bar ostaci onoga što ja smatram da je moj deo, moja volja. Kako to bedno i slabašno zvuči. Povuci oroz, uništi ga! Hajde! Hajde!

Čupam blaster i dižem ga k čelu. Čujem li smeh u glavi? Ruka mi drhti, osećam kako mi krvni pritisak raste, vene mi izbijaju na površinu, moja krv ključa a prsti žestoko uranjaju u dršku oružja. Pucaj, pucaj!

Samo, moja volja bleedi za tih nekoliko beznačajnih vremenskih jedinica, jači Drav preuzima kontrolu i moje izbezumljene oči pronalaze zenice ostalih oko mene, ruka mi se lagano ispravlja i cev se uzdiže u vlažno nebo Eufira. Mlaz jona šikće uvis...

Napad!

Svi kao jedan iskaču sa svojih mesta i uključuju automatski zvučne pojačivače na svojim šlemovima. Naši glasovi sada su kao rika čopora divljih kopolos pasa na Eufiru, kao grmljavina iznenadnog orkana, urlik vetrova. Pomišljam na strah koji se sada rađa i vije se u srcima Eufiraca. Noć je, zora tek prilazi ivicama naselja, iznenađenje je na našoj strani, jurimo, jurimo... i upadamo u iskopani rov!

Granje i sveže iskopana zemlja propadaju ispod naših nogu i ja urlam u tim sekundama:

– Odbojnici! Odbojnici!

Mlaz zraka izbija iz velike kapsule na našim ledima i naš iznenaadni pad pretvara se u

blago spustanje na dno duboke jame prepune oštrog kolja i otrovanih gvozdениh vrhova eufirskih kopanja.

— Gore! Gore svi! — urlam i uključujem potisak na maksimum. Utisak je strašan, pretpostavljam, Eufirci su nam, ne želeći to, sami učinili ogromnu uslugu. Sve se uskomešalo, odbojnici i potiskivači stvaraju nesnosnu buku i podižu nas, stvarajući svuda oblak blata i kiše.

Izlećemo nagore kao demoni pakla i naši blasteri prave ršum među zbunjenim Eufircima. Kroz zapaljene sekunde moj mozak pamti sve ovo kao najpreciznija mašina — znak da je još neko iza svega ovoga, neko ko pomaže ovim đavoljim Eufircima. Ovo je za njih ipak nepoznata strategija, naročito ako se radi o gnevним bogovima. Moj mozak pamti a ruke i telo delaju drugačije.

Krici strave odbijaju ih od nas, padaju, gore kao buktinje, isečeni širokim mlazevima energije ili progoreni tankim svetlosnim zrakom. Strah, krv i panika su svuda unaokolo. Kao da se samo nebo otvorilo iznad ovog naselja a ispod otškrinula vrata pakla.

Beka Jon mi pritrčava i govori kratko i odsečno:

— Drav! Razbili smo ih na drugoj strani! Svuda oko naselja bio je iskopan rov, ali tvoj povik nas je izvukao. Sada Koter i njegovi razbijaju poslednje džepove otpora.

Već sam uspostavio kontrolu nad sobom, sada sam pravi Drav, moćan i željan boja, krvi, osvete. Ja sam čovek u androidskom telu, osvajač i pokoritelj.

— Bez nepotrebnih ubijanja — govorim. — Hoću što više zarobljenika. To je naređenje, Beka!

— Zašto? — mumla on i pogada širokim snopom zraka jednu grupu u bekstvu. Raspadaju se kao zrele pečurke u vazduhu.

Zgrabio sam ga za ruku i prodrmao.

— Naša uloga se od ovog trenutka menja! Kažnjavamo, ali tu smo i da otkrivamo, i vraćamo ih na pravi put, naš put! Naša religija mora da se što brže širi!

Smeje se iza vizira i nasumice izbacuje zrake, podižući oblak prašine. Stegao sam ga jače i prodrmao.

— Budalo! Prokleta budalo! Zar ne shvataš šta se desilo noćas?

Sada mu lice poprima izraz krajnje zbunjenosti.

— Ali, nikad nisi branio do sada...

— Do sada! Upravo tako, Beka! Ali, sada sam dao drugo naređenje, razumeš? Upotrebjavaj samo paralizatore i ošamućivače! Onesposobljavaj im kretanje a ne život! Hoću ih sve žive!

Njegova glupost izgleda nije imala granica.

— Zašto? — pita. — Zašto, Drav? Da nisi postao sentimentaln?

Stežem njegovu ruku iznad šake i primećujem kako mu bol izlazi na lice kao kapi rose na listu. Stežem i dalje sve dok ne vidim izraz trpljenja i grč u očima. Tek tada ga puštam iz svog stiska. Drav je još uvek naj-

jači, Drav je još uvek neprikosnoveni voda.

– Prenesi naređenje odmah! Svako, ko se usprotivi, snosiće najteže posledice! Izvrši!

Sada sluša bez pogovora, mada znam da se teško odriče svojih bizarnih zadovoljstava. Beka Jon je rođeni lovac, podseća me na samog mene, ali ipak nije tako dobar.

Urla u svoj zvučni prenosnik i ja znam da svi ostali slede naređenje. U nekim trenucima Beka postaje razjareni bik i teško onome ko mu se nađe na udaru.

Okreće se i salutira. Vidim kako moji vojnici sateruju zarobljene Eufirce u veliki hram u sredini naselja. Mašem rukom i brzo izdajem potrebna naređenja. Sve mora da se odvija u redu. Gnev bogova je pao na ovo naselje, ali moraju da shvate da i takav gnev mogu da umilostive, svojim pokornim ponašanjem, na primer. Eufirci jesu zverad, ali zverad koja razume.

– Shvataš li – okrećem se ka Beki i uranjam u njegove zenice – shvataš li šta se desilo noćas?

Povlačim ga za sobom i sada koračamo po razbojištu, preko tela Eufiraca, preko spaljenih i razrušenih kuća i raznih komada odeće, nameštaja, oružja, i ne mogu a da ne osetim čovečje divljenje prema moći našeg oružja. Idemo ka centru naselobine, gde su se sakupili svi moji ljudi.

– Shvataš li sad, Beka – postavljam – da su nas Eufirci očekivali?

Njegovo lice je ogledalo neverice i zbunjenosti.

– Kako? – uspeo je da pronuca.

– Saznaćemo – rekoh. – Moramo to da saznamo. Ona klopka nije nimalo slučajno tamo postavljena. Mi znamo da su Eufirci primitivni i glupi i rezonovali smo na njihov način. Ispred nas išao je i glas o našim razaranjima i moći, zar ne? Upotrebili smo pri planiranju napada i svoje kompjutere u bazi. Graus je na tome proveo nekoliko časova, greške nije moglo biti. Kažem, sve smo planirali, ali prilagođeno njihovom načinu razmišljanja, njihovoj primitivnoj logici. I šta se dešava, Beka? Oni nisu bili iznenađeni, je li tako?

– Tako je – promumlao je, svlačeći svoj šlem.

– Ostavi ga na glavi – rekoh mu. – Nije još vreme da ga skinješ.

– Do vruga, zašto? – prosiktao je. – Izgoreo sam pod njim, uostalom. A vazduh je pročišćen kišom, vetar je stao, nema nikakvog otrova, to mi govori lični analizator. Zašto bih ga zadržao na glavi?

Bilo je vreme za konkretnu lekciju poslušnosti. Udaram ga jednom, samo jednom, kratko i brzo u jabučicu, i on zahripa, svalivši se na kolena. Moji vojnici to gledaju, ali miruju, niko ne želi da oseti moj divlji gnev na svojoj koži.

– Moraš li uvek da mi protivrečiš, Beka? – govorim nad njim. – Moraš li, prokletniče?

Hripao je i borio se za vazduh, s jednom rukom na tlu. Prsti ostavljaju ružan trag u blatu.

Nastavio sam, ne menjajući ton glasa:

– Ne želim da Eufirci vide bilo koga bez šlema još uvek! Ti si biće sa zvezda, bog, kaznitelj! Tvoj izgled podsetiće ih na sebe same, neko će već shvatiti da je sve ovo možda predstava. Razumeš li me sada, ti glavati idiote?

Dosta mu je lekcija za danas i Beka je polako ustao. Trljao je povređeno mesto i siguran sam, sada psuje u sebi. U njegovim očima, dok laganim pokretima navlači šlem na glavu, vidim odsjaje silne mržnje. Nije mi smetalo, volim kada me moji potčinjeni mrze. To mi daje saznanje da sam jak, moćan i nesa-lomiv.

– Moglo je bez ovoga – kaže promuklo. – Moglo je.

– Obuzdaj svoj pogani jezik, Beka – odgovorih – pa će sve biti u redu. JA izdajem naredenja još uvek. Eufir i razrešenje problema prošlih misija povereno je meni, zapamti to jednom zauvek. Sada želim da zarobljenicima održim kratak govor. Kasnije želim da ispitam pojedince, starije i iskusnije ratnike. Hoću odgovor na pitanje: KO im je pomogao, i izradio plan odbrane? Ko? Ovo ni u kom slučaju nije strategija urođenika. Sami nisu mogli da pretpostave odakle ćemo mi da se pojavimo. Očekivali su nas na naj-nemogućnijem mestu, a to je nas iznenadilo! I umalo nije omelo izvršenje našeg plana! Eufirci više nisu sami a ja želim da znam ko stoji iza svega! Na izvršenje!

Pokornost je preovladala u Beka Jonu i on klimnu glavom.

Razmišljao je neko vreme. Naj-zad reče:

– Mislim... mislim da si u pravu, Drav. Ja... zaletio sam se...

To su govorila njegova usta a oči su odavale drugo. Oči su jele, mrzele, grizle.

Okrenuo se i uputio ka zarobljenicima. Ostali moji vojnici su klimali glavama. Saznanje polako ulazi u njih i to je dobro. U našoj misiji neće biti grešaka.

– Ovo se suviše oteglo – rekoh. – Dovedite sve zarobljene ratnike! Podimo!

●
Posmatrao sam domoroce koje su moji vojnici izvodili iz hrama. Ponekog bi dodirnuli svojim naponskim rukavicama i Eufirac bi s krikom pao. Nisam to branio – pamtiće kasnije da svaki dodir bogova pali i peče, nanoseći veliki bol. O nama će se širiti legende, puštiće koren u sve njihove buduće mitove, kružiće među njima kad god pogledaju na zvezde.

Prepustio sam dalje vođenje ispitivanja Frenku Krugeru. Jednom po jednom brzo je ubrizgavao kolpa-drogu. Jednostavno bi prislonio intramuskularni ubrizgivač i nastavljao sa sledećim. Ubrzo su svi ratnici bili pod uticajem droge. Strah od gnevni bogova i demonu ubzra-vao je širenje kolpa-droge po krvi.

Eufirci su bili nižeg rasta i zagasito mrke boje kože. Dlanovi su im bili zelenkasti, oči raznoraznih boja. Svi unutrašnji delovi kože, koji su bili ma-

nje izloženi suncu, imali su istu zelenkastu nijansu.

– Kao da su voda i more na Eufiru uticali na takvu mestimičnu pigmentaciju – objašnjavao je otegnutim glasom Kruger. – Zato će se, uostalom, pobrinuti dalje analize.

Pored mene su stajali Beka Jon, Frenk Kruger, Graus i Zaf Bredli.

– Prvog – naredih. Jedan od petnaest mojih vojnika zgrabi jednog drogiranog Eufirca. Pogledah Bredlija.

– Kako je sa njihovim jezikom? Je li taj posao već jednom završen? Predugo čekam, Bredli.

Moj glas je pun ljutine i jetkosti. Bredli ne čeka duže, već se okrete Grausu, tako da ovaj preuze reč.

– Posao je gotov, zapovedniče Drav. Njihov jezik, kako su sve naše kompjuteske analize pokazale, bazira se više na znakovima i simbolima. Pojedina reč može imati više značenja, zavisno od situacije, raspoloženja ili unutrašnjeg stanja ličnosti. Od ranije zarobljenih primeraka, izvađeni su kompjuterski uzorci sa traka. Napravljen je kratak, ali efikasan rečnik. Nahranih smo njime kompjutere u bazi i izradili dodatne komponente u našim ličnim translatormima.

– Dobar posao – rekoh. – Da li to znači da svaki naš translator može automatski da prevodi govor Eufiraca?

– Svakako – umeša se Bredli. – Izvršene su dodatne modulacije. Divljaci nas mogu u potpunosti razumeti. Biće potpuno svesni svake naše izgovor-

ene reči koje njima namenimo i značenje će neki put da im bude i zlokobnije nego što očekuju. Namerno smo iskristalisali strože komponente i simbole. Trešće se od straha kada budete viknuli, zapovedniče.

Ovo izazva provalu smeha kod ostalih, mada ja nisam video ništa veselo u tome. Bacio sam pogled ka Grausu i smeha nestade istom brzinom kojom je i nastao.

– Obezbeđenje? – upitah brzo Beku.

– Senzori su postavljeni oko naselja – odgovorio je salutirajući. – Pratimo sva kretanja na deset terenskih jedinica, sa sondama u vazduhu. Sve je mirno.

Klimnuh. Nikad ne zaboravljam opreznost. Oni koji su podučavali Eufirce nisu ludi, i ja ih ne potcenjujem. Ovo je sada prešlo u borbu bez milosti.

– Uzmi prvog u postupak – rekoh Zafu. – Želim da ga čujem. Priredićemo kolektivnu seansu sa svima. Sve ranije naučeno mora da se zaboravi. U mozgovu mora da im se usadi svest o nama kao o bogovima, i безусловna pokornost. Počnite!

– Klekni! – naredio je snažnim glasom Bredli, na jeziku ovog plemena. – Klekni pred bogovima i odaj im zasluženu čast!

Zarobljenik se bacio pred naše noge. Drhtao je celim telom i izvijao se u mističnom transu. Iz grla mu je izlazilo cviljenje i kratki odlomci reči.

– Zašto si napao moćne bogove sa zvezda?

– Fta silti...nomo ksde... Stara sila je naredila, stari bo-

govi su zapretili smrću... vatra selu, zaborav i pakao za ratnike... htu... htu...

Mucao je i tresao se, ne usudujući se da podigne pogled ka sjajnim oklopima koji su boli njegove zenice. Govor mu se nastavljao, molio je, preklinjao, davao najrazličitije, često i malo razumljive zakletve.

– Zadržali su dosta prastarog... umeša se tiho Bredli. – Bogovi su im raznorazni. Njihova teogonija je mnoštvo, u stvari. Prethodnici su ih potčinili sebi, oni su ih i gurnuli na nas...

– To i ja vidim – rekoh. – Dovoljno smo saznali od njega. Sada svi neka slušaju. Bič je pao po njihovim ledima, naš vreli bič kazne. Sada dolazi milost, zemaljska milost za Eufir.

– Bedni robovi mraka! – zaurao sam na jeziku divljih Eufiraca. – Vi koji nosite mač o bedru i lomno koplje u desnici! Vi ste služili slabim demonima pakla, prevareni od njih nasrnuli ste na nosioce moći. To je vtarala... ludost, bezumlje!

Popadali su po tlu i udarali dlanovima o zemlju, pokrivajući lica blatom. Čin pokajanja, razumeo sam. Nastavih:

– Stigli smo sa zvezda, došli da kaznimo, ali i oprostimo! Stari demoni su mrtvi, naša moć je beskrajna! Uzdignućemo vaše pleme na put slave i snage!

Okrenuh se ka Zafu Bredliju i Beka Jonu. Moja uloga je bila završena, za sada.

– Govorite im još malo, sve dok stari simboli ne izblede iz njihovih umova. Na kraju odaberite deset Eufirki koje ćemo povesti u bazu, da služe bogovima.

Biću u hramu do tada.

Nisam imao potrebe da prisustvujem daljoj obradi zarobljenika. Droga i sugestija, zajedno sa mističnim strahom, učiniće svoje i sve njihove ranije doživljeno i naučeno pašće u vodu. Novi bogovi će zasijati na njihovom nebu. Tako je i trebalo da bude. Po želji velike Zemlje.

Buktinje su osvetljavale dvoranu tako jasno da nisam imao potrebe za svojim infracrvenim senzorima na šlemu. Isključio sam ih, ali ne i pojačivač zvukova. Hodam kroz hram, lagano, korak po korak, dok mi u ušima odzvanja jedan poznati zvuk – disanje!

Još neko je ostao u hramu, a da ga niko od vojnika nije primetio, ni opazio. To je, gotovo, bilo nemoguće, ili...

Ili je taj nepoznati bio, do ovog trenutka, sakriven na tajnotivom mestu, van očiju ili senzora mojih ljudi. Sada, privučen tišinom i mojim ulaskom, nalazi se u tami i vreba. Bio sam siguran da vreba na mene, zvuk disanja nije bio ustrašen i isprekidan, bio je prigušen i ravnomeran. Vrebanje znači opasnost, skrivene namere, najčešće napad. Smrt je bila logična posledica svega toga.

Pojačao sam još više. Ravnomerno udaranje bila uverilo me je da nepoznati Eufirac čeka na mene u mraku. Da li je imao oružje? Nasmejao sam se u sebi. Ja, Drav, moćnik sa zvezda, novo otkrovenje i bog za sve one divljake napolju, upravo sam želeo da me napadne nečim što bi predstavljalo njihovo

snažno oružje. To bi bila još jedna manifestacija moći mojih ličnih božanskih sila.

Možda mi se rešenje nudilo na dlanu. Trebalo je to iskoristiti. Prolazio sam lagano između zapaljenih vatri, osećajući opor i težak miris pomešanih smola i trava. Ritualno oružje, možda plen iz davnih bitaka, freske naslikanih borbi i likovi ljudi i životinja... Prošlost plemena na zidovima. Kretao sam se bočno od izvora zvuka, ali se i Eufirac pomerao kroz senku. Mogao sam da uključim senzore, ali ne...

Ja sam i čovek u meni, a taj Drav želi uzbuđenje, nešto očekujem, slušam, razmišljam. Približim lagano oltaru, vrlo lagano, pravim se da osmatram, proučavam, odajem ponašanje i kretanje nekog ko smatra da je apsolutno bezbedan, nezainteresovan sam za sve ostalo, što nije u žiži mojih zenica. Novi bog ne treba da pridaje mnogo pažnje starim i srušenim.

Oltar je prostran, ukrašen ornamentima. Posmatram ritualno koplje, na čijem vrhu vidim tragove krvi. Disanje je sve glasnije, osećam i čujem tihe i oprezne korake kako mi se približavaju s leđa. Brojim ih, tačno proračunavam momenat kada će se nepoznati otkriti i brzo udariti... Sada!

Moja brzina je nedostižna i u očima nepoznatog napadača to je samo blesak i udar groma, a ne moja otvorena šaka koja ~~brzo~~ njegov zglavak. Paraliza ~~napadačeve~~ šake je potpuna i trenutna. Dugo i tanko sečivo ispađe iz ruke na kameni pod hrama. Telo mu se grčilo, dok je

drugom rukom pokušavao da me udari po šlemu. Druga šaka mi se steže oko njegove leve ruke i tren kasnije pala mu je neživotno kraj tela.

Tek tada sam ga podrobnije zagledao. Bio je umotan u nešto svilasto i tamno, što nije ođavalo oblik njegovog tela. Na licu mu je bila iskežena, groteskna maska koja je sijala. Disanje je bilo prepuno bola, ali začudo nije odavao mnogo glasa iz sebe. Nasmejao sam se, a to je u njegovim ušima odjekivalo kao grmljavina. Protresao sam rukom kojom sam ga držao, a njegovo sitno telo treslo se i igralo kao otkinuta grana. Mogao sam da ga spržim zvog ovakve jedne drskosti, da ga razbijem o zidove, dezintegrišem na oltaru, mogao sam bilo šta... Drav, čovek u meni, odlučivao je i birao.

Onda sam začuo tanan uzdah koji je zaustavio moju ruku što se pružila ka blasteru. Zvučalo je poznato, da, iz ponora sećanja nešto se dizalo gore... nisam znao, ali blaster je ostao u futroli.

Ratnici nikada nisu ispuštali takve zvuke. Zgrabio sam zlatnu masku na njegovom licu i naglo je strgnuo.

Ja, Drav android, nikada ne bih u ovoj situaciji ni trepnuo, niti bi iznenađujući prizor mogao da me pokoleba i zaustavi. Kažem to, a znam da sada mojim pokretima rukovodi Drav čovek. Ja sam samo doplenger, programiran da sluša. Moja volja bleđi i topi se, a...

... A Drav čovek stoji iznenađen i zadivljen.

Duga, plamena i skoro naranđasta griva prosula se niz

sad već otkrivena leđa. I Drav
čovjek već ima u mozgu sve: sve
njene pokrete, izraze lica, sta-
vove, mimiku i prelamanje tela,
on vidi, on shvata, on nalazi u
neznancu ženu, i samo ženu...

Žena!

U kretnji njenih usana naila-
zim na niz prokletstava, u uvija-
nju njenog nagog tela čitam oti-
manje i strah. Uživam u tom
strahu i tom prkosu, nalazim da
je njena divljina novi i neotkri-
veni momenat u Eufircima.
Žena! O, zvezde!

Sitna je. Lepa. Vatrema. I
Eufirka, svakako. U to nije mo-
glo biti sumnje. Primećujem da
se ne otima više, da popušta.
Shvatam i isključujem paraliza-
tor u rukavici. Sada više ne
oseća bol. Oči joj se sklapaju i
brzo otvaraju, neka borba se
vodi u njoj, zatvara ponovo oči i
pada pred moje noge.

Tek sada je prava spoznaja
njenog čina ušla u njen mozak.
Da li je bila drogirana, u transu,
začarana? Uvidela je moć no-
vog uljeza, shvatila da mogu da
razorim sve oko sebe.

— Kalhun!

Viknuo sam i jedan od petnae-
storice vojnika, koji je za mene
najodgovorniji, ulete u hram.
Najmanje je divalj i veran mi je
do smrti. Čudno za androida, ali
ne i za mene. U njenim ušima to
je grmljavina i trgla se iz svoje
letargije. Refleksno grabi svoju
odeždu, a ja joj kratkim pokre-
tom naređujem da se obuče.
Dodajem i preteći izraz:

— Vaka! Vaka tus! Brže! Brže
robinjo!

Navukla je svoju zlatnu
masku i čučnula kraj mojih
nogu. U tom trenutku Kalhun je
dospeo do mene.

— Ovamo! — rekoše. Kalhun
na licu ima izraz iz koga čitam
da je u stanju da izvrši sve što
mu naredim. Veran vojnik, voj-
nik za nagradu.

— Poveravam ti ovog zaroblje-
nika — reče Drav čovek iz
mene. — Ti si mi lično odgo-
voran za njega.

Kalhun klimnu. Nikada ne
raspravlja o naredenjima, i u
tome se pozitivno razlikuje od
Beke Jona.

— Idi! — naredih.

Kalhun se saže i grubo zgrabi
umotanu priliku.

— Hi' vaš, shu! Vaš! Hajde, po-
lazi zmijo! Polazi! — naredio je
gromoglasno, vukući je i gura-
jući, kao da je predosetio ko
može da se krije u tim ponja-
vama, sakriven iza zlatne
maske.

Okrenuo sam se da podem za
njim, ali mi je iznenada nešto
privuklo pogled. U samom uglu,
u polutami, stajao je polusakri-
ven kip. Tek iz ovog ugla posma-
tranja mogao sam da ga prime-
tim. Da nije bilo odsjaja vatre sa
njegovog oklopa, nikada ga ne
bih primetio. Sada više nije bilo
ni najmanje sumnje.

Kip je bio savršena kopija
mene samoga.

Tačnije, androida.

6

Napolju su me čekali, ali ja
sam stajao i posmatrao kip koji
je bio oko dve moje visine, briž-
ljivo isklesan u mermeru, izgl-
čan i ispoliran. Svi karakteri-

stični detalji bili su verni, sve je odisalo preciznošću izrade.

Koliko je prošlo vremenskih jedinica? Ali, neka čekaju. Sve je moralo da sečaka pred ovim saznanjem! Kip, koji je predstavljao božanstvo-zaštitnika naseља, bio je tu, kip i rešenje za sva moja pitanja.

Napregao sam oči da razaznam znakove i simbole na zidu iza kipa. Govorili su...

... Nebesa otvoriše vrata i sjajne zvezde dospeše do nas. Njihova moć je nepresušna, kao reka koja se neprestano obnavља. Mudri su, snažni. Zaštitice nas od demona tame, darovati nam napredak i uzvisiti nas između ostalih. Mi smo pleme koje je predodređeno za vladare...

... Ko se odupre, doživeće sopstvenu smrt mnogo puta...

»Lukavo«, pomislih. Sigurno su baratali uspavljivanjem, naročito pojačanom drogom. Stvarali su halucinacije kod urođenika, zatupljivali ih i prividno ubijali. Zatim bi ih budili i sve iznova činili. Posle dosta seansi vraćali bi ih u svesno stanje i bacali nazad. Kažnjeni je mogao da priča o svom grehu i biću bogova, sopstvenom mnogostrukom umiranju i svemu što je pamtio iz vrelog ili hladnog pakla.

Nije bilo rdavo. Konstantni upliv na tvrdnu psihi Eufiraca, laviranje i podrivanje starih religija, nametanje sopstvene volje. Prikaz moći novih božanstava. Da li su im oni darovali brzi prelazak u gvozdeno doba? Jesu li ih time nagrađivali, jesu li vršili selekciju plemena, ubrzavali, kočili, pleli svoje mreže

razvoja? Verovatno, bilo je tako logično.

Zato smo mi tako sporo napredovali. Morali smo iznova ca razaramo, da prikazujemo snažniju moć od prethodnih. Eufirci su delom sve to već jednom videli. Možda ne sve, jer mi smo imali dosta poboljšavanja na opremi, a i u oružju. Ali, osnova je bila zajednička. Imali su toliko vremena da im usade u svest mnoge stvari, naročito odbojnost prema novim (kako su nas nazivali: demoni? čudovišta? davoli?) silama mraka, možda i generacijski posao. Nastavio sam da razabiram po simbolima.

... Jeres će se iskoreniti... Jedina prava vera je ova, jedini bogovi ovi...

Kao što sam i pretpostavljao. Uključih mikrofoni u svom šlemu i pozvah:

— Bredli kod zapovednika Drava u hram! Odmah!

Nije prošlo mnogo vremenskih jedinica, tačnije šest, a Zaf Bredli se stvorio u hramu, praćen Bekom Jonom. Nisam ga pozvao, i to je predstavljalo još jedno kršenje discipline, ali nisam želeo novo raspravljanje. Uostalom, Beka je mogao i da posluži.

— Pogledajte ovo — rekoh, gledajući u obojicu.

Beka se ukruti:

— Oprostite, zapovedniče, ali refleksno sam pomislio na novu opasnost, pogotovo kada je Kalhun izveo zarobljenika...

— U redu je, Beka. To je bila normalna reakcija. A sada obratite pažnju na ovaj kip i na simbole iza. Mislim da je tu odgo-

vor na mnoga pitanja koja su nas mučila.

Bredli je vrteo glavom u neverici.

– Tako... – promrmljao je.

– Prosto neverovatno... ali ovi đavoli su zaista imali podršku. Zato su bili tako žilavi.

– Tačno, Zafe – rekoh. – Odmah sam posumnjao, naročito kada su nas dočekali iznenađenjem. Bili su... pa, »imuni« na nas. Šta je to moglo da znači? Jedino da im je neko već servirao sve o nama. Unapred smo bili žigosani kao zli demoni koji upravo iz pakla jurišaju na njih. Potreba odbrane njihove pravoverne religije i dobrih bogova, i šta ti ja znam još...

– Za to su bile potrebne generacije.

– Vreme je išlo njima u korist, ne nama.

– Šta mislite da preduzmete?

Zamislio sam se. Problem nije bio ni najmanje jednostavan. Sada se situacija umnogome promenila. Rekao sam im to.

– To znači da ni ubuduće Eufirci neće biti više sami – promrmljao je Beka.

– Tačno – odvratih. – Mi stvarno donosimo pakao, vatru, razaranje. Time indirektno podržavamo usadeno u njima. Ovakvim nastupanjem izgubićemo dosta vremena, a na to nisam računao, do vraga!

Bes se skupljao u meni, ali činjenice su bile neumitne. Eufirci su imali snažnog zaštitnika, možda i saveznika. Zbog čega? Odgovor mi je neprestano izmicao.

– Ali, krenuli smo. Sada više nema povratka – nastavio sam. – Usećaćemo svoj vatreni

put kroz celu planetu, sve dok ne iskorenimo otpor. Ovo je zavera i protiv same Zemlje, ne zaboravite. A mi smo njena produžena ruka i njena pesnica gneva. Eufir je već zacrtan u sve zvezdane karte, ovaj kvadrant svemira predviđen je za dalju kolonizaciju i ekspanziju, i Eufir u svemu tome ima određenu ulogu. Važnu, čak

– Unišćićemo jeres – prozborio je Beka Jon. Njega je lako zahvatao plamen uverenja iz mojih reči. Takav mi je jedino i bio potreban, veran do smrti i bespogovorno odan. Samo kada nije postavljao glupa pitanja i protivrečio mi. Možda je i to bio deo igre u njemu samome?

– Sta je urađeno napolju? – upitao sam Bredlija.

– Sve što je bilo naredeno. Seansa je bila snažna i frapantna za njihove predstave. Ekipa je našim orudima već sačinila nekoliko kipova-kopija, koji predstavljaju novodošle bogove, nas u stvari. Ustrojstvo njihove religije se ne menja, ali obožavaće i slušaće prave veličine.

– Je li promena imala posledice? – upitah.

– Delimično. Njihovoj psihi je malo teže da prihvata tako nagle preokrete, ali generacijski su delimično i pripremani na ovako nešto. Samo što mi nismo zli, već spasioci. Rušenje i ubijanje doživeli su kao pravednu kaznu. Sveštenici će se starati za pokornost drugih.

– Vreme je za povratak u bazu – nastavio sam. – Sada više nemamo šta da tražimo ovde. Njihovo naselje je pod našom kontrolom. Kolika je terito-

rija koju uspevamo da kontrolišemo?

Moj pogled je uperen u Beku. Imao je spreman odgovor.

— Hiljadu dvesta manje terenske jedinice, posmatrajući iz perspektive tla. To se umnožava sa osam, ako računamo patroliranje i nadgledanje iz vazduha, pomoću naših astro-džetova. Velika teritorija, Drav.

— Ali, nedovoljna. Ono što će me zadovoljiti jeste Eufir, ceo Eufir. Ni traga buntu ili neprihvatanju. Eufirci moraju biti pod potpunom kontrolom. To je prvi preduslov za slanje pozitivnog izveštaja na Zemlju.

— Luda planeta — prokomentariša Bredli. — Atmosferske prilike otežavaju lokacije naseobina, pokrete grupacija. Prašume su ogromne i time se izviđanje iz vazduha znatno umanjuje.

— Shvatam probleme — rekao sam mirno, ali sa jasnim tonom čvrstine. — Ali, to ne opravdava nikog. Sad odlazimo. Dalji dogovor i analiza svih dosadašnjih rezultata izvršiće se u bazi.

Izašao sam na svetlost dana.

— Uništite javno onaj kip iznutra — rekoh Beki. — Hoću da to Eufirci vide. Shvatiće da je došao kraj onome u šta su do sada verovali. I postavite nove. To će im povratiti veru.

Pogled na nas oduzeo im je dah i govor. Pali su i zapevali mistične obredne pesme. Dok su vojnici razarali energetskim udarima stari kip, njihove zenice su me potajno merile. Šta se nalazilo u tim glavama — obožavanje, neverica, idolopo-

klonstvo ili ono što ljudi najčešće označavaju kao mržnju?

Morao sam nešto da prepustim i vremenu.

7

U bazi smo se nalazili već mesec dana po poslednjem napadu i niko nije pominjao odlazak. Prvi je to pitanje pokrenuo Beka Jon.

— Drave — reče, mada se više obraćao ostalima, koji su bili posedali u prostoriji za savetovanje — ovde smo već četiri nedelje. Umrtvili smo se od sedenja. Sada svi znamo ko nam je neprijatelj. Krajnje je vreme da navalimo na njega, to su bile i tvoje reči. Sonde za osmatranje su otkrile veliko okupljanje Eufiraca u rejonu ostrva Malč. Čemu dalje oklevanje? Verovatno su zaokupljeni pripremanjem, a najsigurnije da su preostali iz prethodnih ekspedicija sa njima. Dakle?

Među ostalima zavladało je čudno mrmorenje. U očima im vidim i nesputanu mržnju. Mnogima je dosta Eufira, dosta im je ratovanja i bitaka. Čudno za androide koji su godinama upravo pripremani za ovakvu situaciju. Traže odgovor, žele već jednom da okončaju ovo stanje. Ja ćutim i čekam.

— Drave — oglasio se i Zaf Bredli, sa druge strane stola za kojim smo sedeli — mislim da je Beka donekle u pravu. Situacija je jasna. Ostrvo Malč im je glavna baza. Svako dalje oklevanje može da uzdrma naše pozicije. Veliku većinu smo pokorili i nametnuli im našu, zemaljsku volju. Stari bogovi su u prašini,

ali preostali šire jeres, pitanje je koliko im treba da izvrše invaziju... Trenutak je za iznenađenje i završni udarac, pre nego što oni uzmu inicijativu u svoje ruke!

Samo napred, ljudi, samo napred. Rekao sam, pomislio – ljudi? To se već uvuklo u mene, a i oni sami mnogo me podsećaju na ljude, ovako zapenušani i razjareni. Puni su želje za obračunom, krvlju, razaranjem... zveri.

Razmišljam, možda predugo, ali dajem odgovor:

– Možda.

Nedovoljno za njih. Gundaju, psuju, negoduju. To samo pojačava napon njihove mržnje prema Eufircima. Dobri vojnici.

Napolju besni magnetska oluja i predosećam da to ima nekakvog uticaja na smanjeno dejstvo čoveka Drava, koji je u meni. Da li je tako? A ako je samo prikriven, ako me vreba, ako je sve ovo samo njegov hir, ako... Ćutim i čekam.

Frenk Kruger ustaje i nestrpljivo šeta po prostoriji. To ne nalikuje na njega. Pretpostavljam da ga je uhvatila kolektivna histerija.

– Vreme je, Drave – kaže. – Otpadnici su ih najverovatnije veoma dobro pripremili. Sigurno je da su sve svoje znanje upotrebili da bi ih maksimalno spremili za nas. Naši prethodnici su, očigledno, potpali pod pakleni uticaj Eufira i poludeli. Treba ih spaliti, razoriti, razvejati na vetru!

Kakve reči, kakve reči! Smireni Frenk je sada demon koji besni. Vreme je da reagujem. Pre nego što sam zaustio, Beka

Jon se oglašava sa druge strane:

– Drav suviše vremena provodi sa tom eufirskom zmijom. Imamo pravo svi to da znamo, jedan smo tim. Drav zapoveda, ali interesi Zemlje su ispred svakog pojedinca. Ona mu je zatrovala mozak svojim telom, ko zna šta čini sa njim... Mag je, ume da mozak potčini svojoj volji... Baci je na vetar neka joj oglođe kosti, neka je prah zaborava pokrije! Vodi nas na Malč!

Beka, verni, dobri Beka sa jezikom otrovnice! Ipak, sada ću im saopštiti svoju odluku. Možda će ih razočarati, ali to je jedino ispravno rešenje, i...

Udar!

Osećam kako se moja volja savija pred nečim zastrašujuće jačim, kako mi smišljene reči nestaju u ponorima uma a jezik postaje iznenađa odeblija i u nemogućnosti sam da prevalim ista preko usana. Na mom licu nastaje čudna promena: kao neki veliki trzaj, koji mi krivi usne i crte lica do neprepoznavanja i zaustavlja svu mimiku. Saginjem krajnjim naporom glavu da ostali ne bi primetili šta se dešava samnom. Grčevi, bol, bol koji mi preplavljuje mozak, još jedna vatrena kazna za moju zamišljenu jeres. Nisam uspeo, nisam uspeo! Još jednom je tuda, snažna volja, pokazala svoju superiornost.

Više nisam Drav android, opet sam doplgenger, sa dominantnom voljom Drava čoveka. Govorim:

– U pravu ste. Ostrvo Malč nam je kost u grlu. Tu je i najveća baza pobunjenika i preostali njihovi bogovi sa njima.

Samo mi znamo ko su oni i šta su – otpadnici sa Zemlje koji zaslužuju samo jednu kaznu – smrt!

Njihova lica već se smeju, njihove oči govore da su željni borbe, njihove ruke su u vazduhu, pesnice udaraju bučno o sto a grla uzvikuju pokliče i zaklinjanja.

– Vodi nas! Vodi nas!

Prekidam ih pokretom ruke.

– Ostalo je još jedno. Pre nego što napadnemo to gnezdo jeresi i spalimo ga svojom božanskom vatrom, moramo da mislimo na ono što se nalazi između. Ostaje da osvojimo poslednje selo Eufiraca, jer predstavlja sponu sa Malčom i kopnom. To će, uostalom, biti lak zadatak, vežba za sve. Polazimo sutra, i to rano, sa dva astro-džeta – završih.

Zaurlali su. Krv, borba, plamen!

Zaurlah nad svima:

– Sada, oni koji se slažu sa mnom, Dravom, neka podignu pesnicu!

Urlik i sve pesnice u vazduhu. Jednoglasni smo kao i uvek. Za moć, za osvajanje, za Zemlju!

Slušam njihove pesme, raskalašni vrisak Eufirki dok slave sa svojim božanstvima koja su tako bliska njihovim bivšim ratnicima. Izlazim, pun i zasićen, osećajući pritisak u glavi. Dalje, da niko ne bude svedok promene i moje nemoći. Kakva kazna čeka mene što pokušah još jednom i ne uspeh?

Bol. Da li je to nagrada ili kazna? Saživeo sam se sa njim, otkako upoznah porazno sazna-

nje o sopstvenom dualitetu. Postoji samo jedno mesto gde nalazim odmor, mir.

Soba, prostorija koju zauzimam u ovoj bazi. Tamo je ona. Moja uteha.

Onira.

Jezivi smeh odjekuje u mojoj glavi, tresem se i ruke same kreću ka mom grlu. Čujem, razlikujem glas, dok mi graške znoja izbijaju po celom telu.

... Zar misliš da si gospodar svoje volje? Shvatićeš upravo sada šta si...

Ne! Krik, ali ipak moja glava se sudara sa zidom, još jednom. Padam, ustajem, pokušavam da svom nemoćnom telu izdam naredbe, ali kako kada već sluša ono što dolazi iz duboke podsvesti, kada Drav čovek kida moje slabašne pokušaje da se oduprem?

Ne! Ne! Zaustavljam disanje, bol i treperenje pred očima, povratak udisaja, kazna ističe. Moram da shvatim, moram da prekinem borbu. Jer, sa kim se borim? Sa sopstvenim telom, sa nečim što je u meni. Nemam mogućnosti ni da se uništim.

Ustajem sa poda. Delovi bucnog razgovora, smeha dopiru do mene. Neko je mogao da izađe i da me vidi. Moram do svoje sobe.

U mojoj sobi je mrak, ispresecan samo vatrom koja gori na ognjištu. To je želela Onira, moja robinja, Eufirka. Govorila mi je da je to podseća i vezuje za njenu sopstvenu prošlost i njeno bivše selo. Baza je obezbeđena minijaturnom atomskom centralom koja nam daje svu potrebnu energiju, toplotu i svetlost, ali nisam želeo da joj uskra-

čujem takvu sitnicu. Bogovi su, najzad, milostivi.

Drag bog, izmožden i izmrcvaren, zatvara za sobom vrata.

Svalio sam se na ležaj i dopustio joj da me raskopča. Svaki put kada bi se to dešavalo, osetio bih da me napušta želja za bilo čim. Posmatrale su me njene krupne oči, nikada nisam mogao da objasnim određeni smisao u njenim pogledima, koji su u najvećoj meri bili puni straha.

Uznemirena je, kao i njen glas:

– Nešto se dogodilo?

– Ne ispituj me, Onira – odgovorih brzo. Nešto se javlja u meni, Drav čovek želi svoj deo kolača. Sav umor i slomljenost nestaju. Grabim je i bacam pored sebe na ležaj. Prilična nelagodnost i dalje vlada među nama. Opire se, ali Drav čovek koji je želi, neuporedivo je snažniji i slama njen krhki otpor. Onda joj se oči brzo sklapaju i brzo otvaraju, kao da se opet nalazi pred onim zastrašujućim prizorom u hramu, pred nekim koga je zaboravila ali se opet i iznova opet našla pred njim, trza se i predaje. I poslednji tragovi borbe i otpora nestaju u njoj, zatvara oči, pruža usne...

Kasnije mi govori o mojoj moći nad njom, o mojoj sposobnosti da je zaludim i začaram, da je navedem da misli i čini ono što ja želim u takvim trenucima, možda i više nego što mislim.

– Nemoj da me odbaciš drugima, kada me se zasitiš – kaže.

– Umukni – grub sam, prekidam je. – Ti si robinja. Drav

čini ono što želi da čini. Ne donosim unapred odluke takve vrste.

Tiho plače. Smirujem je. Ne volim eufirske suze boje mraka.

– Nisam tako mislio, Onira. Ostaćeš sa mnom.

Čini mi se da razlikuje moju dvojnost, to je ponekad očito kada Drav čovek, nestrpljiv da je što pre osvoji i potčini, nava-ljuje na moju volju, slama je i kida. Tada nisam baš najlepši za gledanje, trzam se i sam sam u grču, ali moj otpor je u stvari samo simboličan. Jača volja gospodari mnome.

– Ti si balum – kaže Onira.

Osećam da me malo – pomalo napušta čelični okov i da sam stari Drav, android. Drav čovek je zasićen i povlači se, ali nikad do kraja. Verovatno ne bi trebalo da pokazujem toliku nezainteresovanost, jer upravo sam se oslobodio njenog slatkog zagrljaja, suviše prijatno umornog i slamajućeg. To i Onira primećuje na meni.

– Balum? Ne poznajem tu reč u svom jeziku – rekoh.

– To je čovek magije kod nas, Eufiraca, kako ste nas već nazivali. Ima nekoliko lica i druguje sa bogovima. Govori nam svoju volju kao i njihovu. Mi moramo da ga slušamo, ili...

– Ili će vas gnev bogova spržiti – upadam podsmešljivo.

Izgleda uvređeno. Tako i zvuči, kad mi odgovara.

– Ali, tako je. I ti si takav. Zar sam ti bila loša? Nisi bio zadovoljan?

Ja? Pitanje je bilo upućeno pogrešnoj osobi.

– Ne, nisi – odgovorih. – Ja jednostavno ne učestvujem u

svemu tome, Onira. To nisam bio ja, ako možeš da shvatiš.

Začudo, nije izgledala iznenađena.

– Ništa čudno – kaže. – Tako su i druge doživljavale sa balumom.

– Jesi li ti?... – pitam, ali ona brzo odmahuje glavom. Pri tome joj se trese dugačka kosa.

– Ne, ne, nikad... Ja sam poglavareva kći. Izuzeta sam iz tog rituala. Ti si drugo, ti si bog, i...

Smejem se. Govorim joj i govorim, ona me prvo gleda zapanjeno, ne veruje, beži, ali opet se vraća i dugo sluša i gleda u moje oči. Brzo uči, brzo prihvata stvari onakve kakve jesu. Topla Onira.

– Ja nisam bog, Onira, ćerko noći. Niko od ovih koje si videla nije ni blizu te predstave koju imate o bogovima. Međutim, postoje razlozi zbog kojih je važno da tvoj narod u to veruje. Važno za druge, koji su nas poslali ovamo.

– To je bogohuljenje. Ti si bacao munje...

– Svetlosni i energetski trikovi. Priznajem, mogu i da ubiju i da razore. To je nauka, ne magija i božanska sila.

– Ali – tako je zbunjena i drhtavo se drži za svoja verovanja – ali oni koji su ranije dolazili kod nas...

– Ni oni to nisu. Postoje drugi svetovi, veći i manji, na kojima isto tako žive ljudi. Ponor prostora i vremena razdvaja nas i deli. Pre mnogo vekova moja rasa krenula je u vasionu, u ono što vi, Eufirci, nazivate gvil... Vi, Eufirci, jednaki ste. Nas ima različitih.

– Ne razumem – kaže, a lice joj se grči u naporu da pojmi stvari koje sam joj izrekao. – Ne razumem...

– Polako, – rekoh joj. – Shvatićeš, bar donekle...

Ustajem i iz opreme vadim mentalni pojačivač. Onira je vrlo inteligentna, to sam već ranije ispitao uz njenu pomoć, tako da uticaj mentalnog pojačivača neće biti poguban. Oči joj se šire od straha. Ne beži, ali preklinje sklopljenih ruku. Zelenkast odsjaj igra po njenim ispruženim dlanovima Eufirke.

– Ne... ne... n-nemoj... plašim se – promucala je.

Blago je hvatam za ruku i privlačim sebi. U mojim očima nema gneva ni pretnje. Postepeno se smiruje, grč nestaje iz njenog tela. Smirila se i prihvata da joj postavim provodnike na slepoočnice. Drugi par uključujem u pojačivač i spajam sa mnom.

– Opusti se, i ne boj se ako osetiš glasove u mozgu a da ih ne čuješ sluhom. Samo zaklopi oči i budi mirna, ništa neće boleti. Veruj mi, Onira.

– Bojim se, ali ti verujem – odgovorila je na način svojstven sebi. Sada smo priključeni i moje misli mogu ka njoj.

Samo sam jednu stvar zaboravio. Ja sam android a ne ljudsko biće.

A Drav čovek je i više znao nego što sam mogao da mislim. Mnogo, mnogo više.

Udario je u nju svom snagom, iznenada, ne dozvoljavajući svojom mentalnošću ni meni da se otrgnem iz veze.

Mogao sam samo da posmatram užas koji je narastao u Onirinin očima.

8

Prošlo je više od pola sata dok sam uspeo da je povratim. Onira je bila potpuno ispijena i bleđa, kao da je prevalila za to kratko vreme provaliju između vekova. Da bih je vratio sebi, ubrizgavam joj okrepljujuću dozu stimulativne droge.

– Onira – blago joj govorim
– Onira.

Nijanse u mom glasu izazivaju u njoj novi strah, još otežan sećanjem na proživljeno malčas. Samo ju je stimulativna droga, koju sam joj davao, spasla da ne poludi. To je, izgleda, i bio cilj Drava čoveka, ako uopšte mogu da pretpostavim šta mu je cilj. Malaksala je, ali spašena. Naslonila se na svoju ruku i promucala:

– Je li... je li otišao?

– Ne boj se više – rekoh. – Bila je to moja greška.

Tek tada je upila svoje ljubičaste zenice u moje. Zelenkast dlan pomilova me po obrazu.

– I ti si tus – reče. O da, znam da sam rob, mnogo pre nego što mi je to ona rekla.

– Sada ti je sve poznato o meni – rekao sam joj, dok se privijala uz moje telo. Zavrtela je glavom.

– To... sve je to čudno... ujlo, ujlo... magija. A ti si jedan, ne vidim drugog kraj tebe.

– Ja jesam jedan, Onira, ali moj mozak je u vlasti drugog. Čoveku sa Zemlje je i to moguće.

– Sad znam da nisi bog –

šapuće. – Jesi li i ti čovek sa Zet... Zemlje?

Obema rukama drži se za svoju mišicu i udara čelom u moje grudi. Narandžasta kosa se vitla i pucketa. Šta da joj kažem, kako da joj objasnim? Ograničavam se na prihvatanje jedne takve njene spoznaje. Prešla je ponor koji nas je do ovog trenutka razdvajao i bilo šta da joj kažem neće joj predstavljati glavobolju, od crnog je prešla ka belom, od ništavila ka spoznaji. Čujem i jedan potmuli, zlobni glas u sebi, šapuće i govori mi: umreće, umreće... to ćeš joj ti uraditi...

Prekleti čovek. I dalje se svirepo igrao sa mnom.

– Neka vrsta – odgovaram.

– Uglavnom, potičem sa Zemlje. Sa jedne daleke zvezde, dosta različite od Titanusa, ove tvoje koju vidiš po danu...

– Zar se i one razlikuju?

– Prilično. Mnoge smo upoznali ploveći između njihovog sjaja. Mi i ljudi zajedno.

– I ti si tus, rob... kao što sam ja tvoja robinja. Zašto... zašto ste došli kod nas?

Slegoh ramenima.

– Nije sad vreme za takve razgovore. Uostalom, želimo da vam pomognemo!

Lice je okrenula od mene, zatim ga ponovo vraća, gleda, preklinje.

– Zar ubijanjem i silom? Rušenjem i razaranjem naših naseља, svetilišta?

– Ta svetilišta označavaju jeres i laž. Moraju biti uništena. Moraš to da razumeš, Onira.

– Laž? Zar sve ovo što izvodite nije još veća laž? Oni drugi

to nikad nisu činili, nikad nisu rušili.

Šta da joj kažem? Da prethodna greška u mom slučaju nije ponovljena? Da, ali kako?

Kao da je razumela šta je u meni, Onira reče:

– Ti nisi gospodar svoje volje, zar ne?

– Niko od nas to nije, Onira. A jedino ja imam to saznanje, jedini od svih. Mi smo androidi, ljudi uglavnom, premnogo mi treba da ti objašnjavam sve to sada... Eufir nam je cilj, Eufir mora da dođe pod Imperiju po bilo koju cenu. Nas ima premnogo i oni nemaju vremena. Da, više nemaju vremena. Naša zvezda se lagano gasi, lagano ali neumitno. I ljudi se kreću, odlaze u sve većem broju. To je istina, Onira.

– A ti?

– Ja? Ja sam ono što sam. Oružje i oruđe, mač i grom. Ja sam doplgenger.

Da li će razumeti ovaj vrisak mog zarobljenog uma?

Nastao je trenutak napetosti. Vidim joj uznemirenost u očima, a zatim se opušta.

– Da – kaže. – Sećam se te reči, odjekivala mi je u glavi, ali je ne razumem najbolje.

– Nisam gospodar svoje volje... Vođen sam drugom, jačom, upola sam mrtav, upola živ. Dvojniki drugog, snažnijeg... istovetnik... Sve u jednom, raspolućenom. Tako su se osigurali da ne bude omaške i ovaj put. Eufir je suviše dragocen za Zemlju, a da bi ga ispustila. Ne možeš da zamisliš, možda, najzad, i možeš... Ali, Onira, svemir je razuden, mnogo zvezda, malo planeta dobrih za ljudski život.

Veoma malo istovetnih. Eufir je vrlo blizu, gotovo preslikanih naše matične planete. Ne sme se izgubiti. To je cilj. I zato je u mom mozgu kontrolnik.

– Tus, tus... – mrmlja Onira, privijajući se uz mene. – A ja ne mogu da te napustim...

Ustajem, privlačeći je uz sebe. Čvrst sam, stamen.

– I nećeš – rekoh – i nećeš. Od sada ćeš ići svuda sa mnom. Gde kročim, i ti ćeš. Voda i vatra.

Njene ruke, kosa, oči, telo – zrače toplotu pristanka. Na zidu pritiskam pločicu i deo krova se lagano uklanja. Nebo je sada čisto i preplavljeno zvezdama, tuđim, stranim sazvežđima. Brzo sam zaboravio stara. Prošlost je prah koji pokriva sećanje.

– Vidiš – govorim joj, dok ona drhti od svežine. – Pogledaj gore. Vidiš li onu, onu tamo, najsjajniju?

– Da – kaže – da. Sija na nas.

– To je zvezda zla, Onira. Okreće se oko tvoje planete, poslata da je pokori.

Njene zenice se šire i utapaju u moje. – Tamo je... tamo je i...

Ne može da dovrši ono što je naumila. Umesto nje, dovršavam ja:

– Da. Tamo je i onaj drugi Drav.

9

Hladni glas automatskog analizatora neprekidno je davao niz informacija koje mnogi nisu slušali. Svi su bili napregnuti i spremni za napad. Astrođet je ispravio svoj kurs, jedva se primetno zatresavši. Onira je

priljubljena uz mene. Na sebi je imala svoju staru odeždu, dok joj je na licu bila zlatna obredna maska. Ona je predstavljala deo moga plana – biće Govornica i tumač volje nebeskih bogova. Govorila je njihovim jezikom, mogla je da prenese naše zahteve i volju. Vožnja joj nije mnogo godila, i mada je bila pripremljena, sve ovo joj se dešavalo prvi put.

Kalhun, pilot mog astrodžeta, pritisnu dugme na kontrolnoj tabli. Začulo se prigušeno brujanje snažnih motora i jak potisak bacio nas je dublje u sedišta.

– Poniremo – rekoh Oniri.
– Iz oblaka izronićemo ravno nad njihovim selom.

Uznemirenje se prenosilo kroz moj krvotok, kao pred svaku borbu, terajući me da stalno budem napregnut. Ovo je prvi put da ne nastupamo razarajući i uništavajući, već drugačije. Onira je u tome imala da odigra glavnu ulogu. Većini se to nije dopalo, ali smirio sam ih obećanjem o predstojećoj borbi za ostrvo Malč.

Pojavili smo se nad naseljem iznenada, obasjani treperavom svetlošću. Astrodžetovi su stajali nekoliko minuta u mestu, održavani vertikalnim potisnicima, koliko sam smatrao da je dovoljno za stanovnike, dovoljno da se povrate od šoka. Zatim sam naredio da se uključe mašine. Eufirci su navikli na zvuke, a mi smo dolazili sa zvucima i grmljavinom, tišina bi ih rasterala i preterano uplašila.

Spustili smo se jedan po jedan, lagano, zahvaljujući suspen-

zorima. Nosio sam Oniru, čija se zlatna maska presijavala.

– Skinite šlemove – naredio sam ostalima. – Neka osete da su bliski bogovima.

Sunce se probilo kroz oblake i Onirina zlatna maska je gorela. – Počni – rekoh joj, gurnuvši je napred, ka njima.

Nisu mi se činili preterano uznemireni. Stajali su u velikoj grupi, pojedini su se osmelili i sporo se približavali, korak po korak. Opazio sam da su muškarci izuzetno ratoborno raspoloženi i naoružani. Sretah pogled Beke Jona. Ruka mu je bila na dršci blastera. Neprijatno mrmorenje se čulo iz eufirskih redova. Gomilali su se sve više, ne pokazujući strah pred nama. Jeres, prokleta jeres! Drav čovek je jačao u meni, njegove misli su odbacivale moje, kočio mi se dah i sužavale zenice.

– Nisu nimalo iznenađeni – reče Beka Jon. – Pripremljeni su za naš dolazak, šugavi psi! Gde je strah? Gde je pokornost? Zar se oružjem dočekuju moćnici?

Nervirao sam se u onolikoj meri koliko to jedan android može. Ili se to Drav čovek u meni nervirao.

– Šta čekaš, Onira! – viknuh. Stajala je ukopana na pet-šest metara od nas, koji smo oko nje načinili poluprsten. Leda su nam bila osigurana astrodžetovima, ali posedovali smo i lična odbrambena polja. Ništa nisam želeo da rizikujem.

Onda je Onira lagano otpočela da pridiže obe ruke uvis i izustila svoju lekciju.

– Pojačaj joj glas do maksimuma – rekoh Grausu. –

Hoću da je svi okupljeni divljaci čuju!

Drav se dizao u meni, osećao sam plimu njegove nezadržive volje. Nešto nije išlo kako treba.

— Ši' oht, ši' oht, Dsooni — govorila je pokazujući na nas, na nebo, na sebe — vot bakna, čolunitedi, atu' kl' pejha...

Okrenula se brzo a ja je ohrabrih laganim klimanjem glave. Nastavila je da spominje nove bogove, mir, sreću i sve ostalo, govoreći o ranijim lažima i nesreći koja se sručila na njihov narod, na ceo Eufir. Rat besni, krv Eufiraca će poškropiti kamen, gnev bogova je vatra koja će razvejati njihova naselja...

Besan krik prekinuo ju je u reči. Mlad Eufirac, blistavih očiju i polunag, glasno uzvikujući, iskočio je iz grupe i zamahnuo svojim kratkim kopljem. Jurnuo je u Onirinom pravcu, ali već je bio podignut gamazid. Blesak je označio mesto gde se metal pretvorio u paru, kada je dodirnuo energiju. Brzo sam reagovao, jer nisam želeo da propustim ovu priliku. Pre svih, iščupao sam svoj blaster i opalio u ratnika. Bio je u polupokretu bekstva, kada ga je širok zrak pogodio. Odskočio je u vazduh, udaren vrelom svetlošću, eksplodirajućeg poprsja. Pljusnuo je pred ostale, ili ono što je ostalo od njega. Nastao je trenutni muk na tom mestu. Oči, usta, nos i mozgove ostalih Eufiraca ispunile su tamne trake smrti i užasa. Znao sam da su se utopili u stravu i da taj momenat mora da se iskoristi. Onira je i sama bila šokirana, mada je dejstvo blastera videla mnogo

puta. Uvek i iznova izazivao je jezivi utisak razaranja.

— Nastavi — vičem, urlam, proklinjem. — Sada! Sada kad su videli šta očekuje prljave buntovnike i seme jeresi! Nateraj ih da mole za milost, i to upravo tebe, Govornicu!

Moje usne se ne pomeraju, ali Onira jasno može da čuje moj urlajući glas u predajniku koji je ugrađen u njenu zlatnu masku.

— Još! — viknuo sam i okrenuo se ka Beka Jonu i ostalima. Nije im trebalo dvaput reći. Blasteri šaraju vazduh iznad Eufiraca, naboji svetlosti stvaraju jaru i pakleni užas među njima. Krici paraju prostor, i najhrabriji među ratnicima padaju na tle i uvijaju se u grču straha.

— Dosta! — naređujem, i pakao smesta zatvara svoja vrata. — Govori, Onira.

— B' otra tua gdigdira... Bedni robovi mraka...

I Onira nastavlja svoju besedu, dopuštajući im da se priberu a kasnije i osove na noge. Nijansirala je pretnju, optužbe zbog jeresi, kaznu sa milošću i praštanjem. Terala ih je da zasecaju svoje vene i puštaju kapi svoje krvi, da kidaju svoje amulete i amajlije, da se zaklinju i mole. Onira Govornica, Onira reć zvezdanih bogova.

Kasnije, primamo svečane zakletve na vernost. Hram i kipovi starih bogova su razoreni, ostavljamo nekoliko sopstvenih holo-projekcija i penjemo se u astrodžetove. Grmljavina motora i pucanj laserskog topa prave završni utisak.

Svi osećamo da je predstava završena i da je samo moć na-

šeg oružja naterala Eufirce na pokornost. Dok let traje, slušam primedbe i sugestije. Beka Jon, kao i uvek, prvi je i prednjači u svemu.

– Trebalo ih je sve spaliti, Drave – kaže. – Jedan je iskočio, drugi su bili spremni da ga slede. Neprijatelj je organizovan i pretil nam. Dim sa zgarišta trebalo je da se podigne visoko u vazduh, da ga i sa Malča dobro vide.

I drugi misle tako. To je dobro, bes će ih voditi sigurnom rukom kada budemo napali ostrvo.

– Slabost se iskazuje praštanjem – upao je Kruger.

– Ostavili smo veru u njima – odgovaram. Onira me zahvalno steže toplim prstima.

– I svoju bledu neuverljivost – dodaje jetko Beka. – Ovoga puta tvoj bič je bio preblag, Drave.

Nisam ništa odgovorio. Osećam pritisak i bol u glavi i jedino što želim je mir. Što pre u bazu, u sobu, sa telom Onire uz sebe.

Vremena za analize i objašnjavanja nema mnogo, to znam i sam, predstojao nam je direktan napad na ostrvo Malč. Tamo se nalazi krajnji cilj i koren otpora. Vidim, i bez pomoći drugih, da Eufirci postaju sve odbojniji, teže ih je pokoriti i Drav već besni u mojoj glavi. Ja urlam tada i zaklinjem se da ću sve, ceo Eufir, ostrvo, okeane, planine, sve, sve pretvoriti u prah atoma...

Dugo treba Oniri da me smiri, pri tome upotrebljavajući svu svoju umešnost. Onda postajem hladni i smireni an-

droid, zagledan u sebe i svoju prošlost koja ne postoji, okrenut budućnosti koja je sve mračnija.

10

Centralni kompjuter u našoj bazi bio je napunjen svim mogućim podacima koje smo dobili od naših špijunskih sonde. Za razliku od drugih, ovaj je posedovao i jednu dodatnu komponentu – mogućnost vrlo verovatnog predviđanja i ocenjivanja realnosti situacije koja je zatražena.

Sada je ćutao.

Kroz beskrajni lanac njegovog zaključivanja pulsirala je struja, što je značilo da je krcat energijom. Ali, Mozak, kako smo ga zvali, ćutao je.

– Prokletstvo! – opsovah. – U čemu je stvar? Zašto ne daješ analizu mogućeg uspeha? Hoće li direktni napad na Malč uspeti?

Ćutanje. I bezbrojno trepereće svetlosnih signala.

– Govori! – viknuh razjareno. – Programiran si za odgovor! U čemu se sastoji nelogičnost postavljenog pitanja?

Najzad se začuo njegov neodređeni glas:

– Dati su podaci ponašanja svakog člana baze, uključujući i jednog predstavnika strane inteligencije, sa planete. Programiran sam da dajem odgovore i analizu samo za biološka bića. Androidi su isključeni. Ponavljam: androidi su isključeni iz moje programirane analitičke osnove.

Gotovo. Kako je sve to jednostavno zvučalo. Ali, zašto ja to

nisam uzeo u obzir? Zaboravio sam da je sve ovo stvar ljudske ruke, koja je apriori isključivala androidske mogućnosti. Mi nismo bili biološkog porekla i Mozak nije davao tražene odgovore. Bilo je izvan mojih mogućnosti da nešto saznam. A izvan njegovih da odgovori.

Kratko je dodao:

– Na osnovu predstavnika Eufira odgovor bi bio krajnje nesiguran i nepotpun. Biće je isprepletano emocijama drugačije osnove. Nema daljih podataka.

Prokleti Mozak, prokleta ljudska naprava, proketo sve! Bio sam vezan u svojoj ograničenoj androidskoj ljušturi!

Ostali su bili okupljeni u zajedničkoj prostoriji.

– Pa? – upita Zaf. – Šta je odgovorio naš Mozak?

Znam da je već bilo pomalo čudno što za ovaj posao nisam iskoristio znanje i mogućnosti Nila Grausa, koji je bio kompjuterski stručnjak. Ali, Nil Graus nije znao, ja jesam. Znao sam da smo svi androidi.

Kako bi sada reagovali, da se usudim i saopštim im kompjuterski odgovor? Da li bi režali, psovali, preklinjali... ili bi se smejali, pucali u sebe, ako bi bili u mogućnosti za to – plakali?

Nije više bilo povratka. A bio sam siguran da Drav čovek u meni ne bi dozvolio iskakanje.

Slegnuo sam ramenima.

– Kao i obično. Biće pripremljeni, ali otpor na koji možemo da računamo neće preći simboličnu veličinu.

Beka Jon zagunda:

– Šta je sa onima koji su uz njih, Drave? Moguće je da su

oni opremljeni oružjem sličnim našem.

– Isključeno – odgovorih. – Imali su samo ograničeno defanzivno oružje. Kada je punjenje bilo potrošeno, mogli su samo da ga bace, ili nose kao ukras. Svoju vlast nad Eufircima ostvarili su dve generacije ranije, to je sigurno.

– Ali centrala... – otpoče Frenk.

– Zaboravljaš da smo mi sa sobom doneli atomsko punjenje. Oni to nisu imali. Nije ni bilo predviđeno dugotrajno zadržavanje na planeti. Sreća za nas, u svakom slučaju. Ili mudrost planera na Zemlji.

– Kada napadamo, dakle? – upita ko drugi nego Beka. Lice mu se grčilo a prsti poigravali. Bio je željan bitke. Kao i ostali, to nije moglo da se ne primeti. Ista zgrčena lica, isti ukočeni pogledi, isti kontrolisani pokreti tela. Homogena androidska mašina razaranja.

– Sutra je udar – govorim, ne gledajući nikoga određeno. – Više neće biti odlaganja.

Onira je plakala.

Odavno nisam video takvo arhaično ponašanje kod nje, ali je nisam prekidao. Ramena su joj se tresla i grčila, sve dok se nije smirila. Imao sam ionako dosta problema. Da li je Mozak rekao istinu, ili je bio tako programiran da odbije? Da li je tako nešto bilo moguće? Sa ljudima se nikada nije znalo. Bio sam siguran da ni Nil Graus ne bi mogao ništa više da izvuče iz kompjutera. Preda mnom se nalazio odlučujući dan, utisnut u

Ujivo moje sudbine, a ja sam se izgubio u lavirintu beznađa. Eufir me je gušio, sav onaj prljavi polurat, punio me je neočekivanom mržnjom za koju nisam pretpostavljao da može da se nalazi u meni.

Osetio sam nečije prisustvo iza sebe. Onira je naslonila svoje telo na moja leđa, provlačeći drhtave ruke kroz moju androidsku kosu. Njen magnetizam isticao je iz zelenkastih dlanova i podizao moje vlasi. Šta ju je vezivalo za jednog androida: strah, želja za osećanjem moći, radoznalost? Suviše brzo je prerasla ogromnu razdaljinu koja nas je delila. A ja sam bio hladan, Drav android, gotovo lep-ljiv od starosti.

Okrenuo sam se i pogledao je. Zbunila se i spustila pogled. Namerno sam pustio da prođe jedan trenutak, da bih joj dao priliku da se pribere, posle čega sam sasvim mirno, savlađujući neraspoloženje koje je u meni raslo, upitao:

– Šta je s tobom, Onira?

Ali, njene crte, koje su se maločas raspale u plaču, počele su ponovo da se sređuju.

– Ti si kat' hjal – reče.

Značilo je, najpribližnije, da sam opsednut. Pa, nije bilo daleko od toga. Bila je u pravu, donekle.

– Rekao sam ti sve o sebi – rekoh. – Sopstveni život, makar bio i androidski, ipak mi je suviše dragocen. Ja jesam android. Onira, zapamti to... A oni nisu želeli da reaguju. Prethodne ekspedicije... ti znaš i sama da su omanuli na ovom poslu i napravili nam čitavu zbrku na Eufiru. A Zemlja nije

želela da čeka suviše dugo. Poslali su naš brod i nas. Sa mnogo preciznijim zadacima i sa mnogo kontrolisanim androidima. Ta... ta teistička mitologija koju su prethodni nametnuli, vešto koristeći svoj dolazak sa zvezda, poremetila je normalni sklad stvari. Vi, Eufirci, uzmuvali ste se. Možda se nešto dogodilo sa prvom ekipom, nešto što je u njima prouzrokovalo otcepljenje. Bili su programirani, mislim zaduženi, jednom sasvim usko određenom vrstom zadatka...

U Onirininim očima vidim napregnutu pažnju. Upotrebljavam njen jezik istaknutih simbola, trudeći se da svojim rečima dam što prostiji prizvuk. U toku je, mislim, jer me retko prekida da bi dobila dodatno objašnjenje.

– I šta se dešava? Zemlja brzo reaguje, šalje drugu ekspediciju. Niko tada nije posumnjao da je mogući uzrok propasti prve ekspedicije u androidima. I ranije su se dešavali slični katastrofalni momenti. Stanovništvo bi znalo da odjednom podivlja i okrene se na iznenađene i opuštene došljake sa zvezda... Možda je sitan činilac pokrenuo lavinu, ko zna? Verovalo se da je i tehnika zatajila, uglavnom, stigla je i druga ekspedicija.

– Koja takode nije uspela... Fjoon. Smrt, kaže, čineći raširenim prstima znak smrti u vazduhu. Tačno, smrt.

Nastavljam:

– Tačno, smrt za one prve koji su stigli, pretpostavljam. Drugi su išli i malo dalje. Ako su prvi mogli da se aklimatizuju

na Eufiru, Zašto oni ne bi mogli da ga potčine potpuno sebi? Zemlja je daleko, potrebno je mnogo sredstava i energije da se opremi brod tolikih dimenzija i pošalje u ovaj kvadrant svemira. Možda su rezonovali da će se matica privremeno ili trajno odreći Eufira, kada bi i druga ekspedicija propala. Prvi su želeli samo zaborav od Zemlje u novopronađenom raju, promenu. Drugi su bili osvajači koji su ih srušili. To sam video i delom i na freskama u tvom bivšem hramu... Mladi bogovi koji su stigli, svrgnuli su stare i loše. To im nije bilo naročito teško, posedovali su bolju opremu, a i momenat iznenađenja doprineo je tome.

Onira zamišljeno posmatra svoje ruke, kao da je ispitivala konzistenciju svoje čudne kože i noktiju, mrmlja i pokazuje znakove po vazduhu: prst i prst, šaka i šaka, dodir uz obraz... zlo, zlo, sve je to zlo...

— Zatim zvezde, naljućene, šalju još nekog. Dolaze novi bogovi, ista igra. Ali, ovi su najbešnji, odmah ruše i pale sve pred sobom, proročanstvo gneva i pakla se obistinjuje. Androidi jesu preduzimljivi, ali generacije su prošle, šta su uostalom mogli protiv našeg oružja? Pripreme su bile brižljive i dugotrajne. Zar tvoja ruka može da seče metal? Svakako, ne. Tako smo stigli do sutrašnjeg obračuna.

Onira je uz mene, pokriva me telom i kosom, šapuće obredne reči molitve, žmirkajući očima koje su skoro prazne, bez ljubičastih preliva, nalivene tamnim strahom.

— Vidim sutra smrt za mnoge tvoje drugove — govori, trljajući čelo o moje — ti si u magli, ne vidim te. Magla, dim. Sada... sada te vidim... lud si, onaj drugi Drav. Boriš se, padaš i ustaješ... Magla je, teška magla između... bol...

Stežem je snažno za kosu i drmusam.

— Odakle si nabavila tu mističnu drogu? Odakle ti? Nakljkala si se njom i bulazniš koješta! Odgovori mi!

Njena usta su lako podrhtavala, zenice, izbegavajući moj optužujući pogled, pobegle su u uglove očiju.

— N-nisam te lagala — rekla je, a usne joj nabubriše od zanos. — J-ja to mogu... kad god sam spremna... To je oduvek u meni... Ja sam poglavičina kći, zaboravljaš...

Ništa ja nisam zaboravio, ali me takva zlokobna predviđanja nerviraju. Ratnik ne voli tužbalice i plač kada odlazi, želeo sam lepe reči, pobeđu. Ili to nervira Drava čoveka u meni?

— Pronadi u toj svojoj magli pobeđu! — vičem. — Pronadi pravi put za nas! Šta su nam pripremili, koliko ih je? Kakvim užasima raspolažu? Iznedri to, čarobnice!

Trese se u mojim rukama a narandžasta kosa pucketa i zbunjuje. Teško reči izlaze iz njenih usta, teško.

— Naići ćeš na otpor... vidim zid...

— To znam i ja, do vraga! — prekidam je nestrpljivo. — Sve je to obmana i prazne reči! Laž!

Drav čovek besni u meni i baca je nazad na ležaj. Šetam kao besna zver po sobi i udar-

cem noge bacam sve sa svog puta. Zašto i mene pritiska neka mračna neizvesnost? Moji ratnici nemaju takvih briga, sigurno urlaju svoje nove, ratničke pesme, zabavljaju se sa Eufirkama, piju i žele da dan što pre svane. A sutra?

To ih nije interesovalo.

Pa, zašto to mene muči. Odgovor se sam nameće.

Jer, ja jedini sve znam. Ja, android i doplenger.

– Šta još vidiš tamo, veštice?

Boja moga glasa tera Oniru da se pribije uz ležaj. Ne može se umilostiviti, skačem i tresem je, želim odgovor. Možda je ipak mogla da zna. Susrećem njene oči, osećam njen dah.

Zgrabio sam je naglo za kosu i prikovao za ležaj. U mojim pokretima otkrivam Drava čoveka koji svojom superiornom voljom pokreće moje udove i ruši Onirin otpor. Drav čovek, nemoćan da dobije odgovore, posegnuo je za njenim telom. Njegovo ludilo, euforija njegovog uzbuđenja trese moje androidsko telo, osećam vatru u stomaku i divljanje želje. U Onirininim očima izrasta moj lik, njeni prsti se pretapaju u hiljade malih doticaja koji me polako smiruju i ovladaju mnome.

Usta joj jednako šapuću jednu te istu reč:

– Ko' ngseni... ko' ngseni...

Izgubljen u sebi.

11

Približavali smo se ostrvu velikom brzinom u niskom, brišućem letu. Okean je besneo ispod nas i grmljavina se stapala sa urlikom naših motora. Moji vojnici i ja podelili smo zadatke, u

ratnoj smo spremi, oklopljeni i snabdeveni najjačim oružjem. Onira je uz mene, nisam želeo da je ostavljam samu u bazi, niko nije mogao da zna koliko će sve ovo da potraje. Njena zlokočna predviđanja izbacila su me iz mog hladnog rezonovanja.

Astrodžet propade još niže, vrlo naglo, što natera Oniru da se pilepi uz mene.

– Koristi suspenzore, Kalhune, do vraga! – viknuo sam.

– Energije imamo i previše.

– Turbulencija – odgovorio je Nik Storm, deseti u mojoj grupi Druga desetina leti iza nas sa Beka Jonom, kao vodom. Onira ima na sebi zaštitnu uniformu koja je čini gotovo Zemljankom. Ne deluje uznemireno, samo joj oči skaču sa predmeta na predmet, od lica do lica i vraćaju se meni.

– Još pet vremenskih jedinica do kontakta – začuo se hladni glas broskog analizatora. – Cilj lociran, samonavodena torpeda pred odbrojanjem.

Sonde su već ranije izvršile lociranje velikog eufirskog utvrđenja. To je naš cilj. Plan je bio u biti jednostavan: bombardovaćemo ga i izvršiti iznenadni desant, po svim pravilima zemaljskog ratovanja.

– Još četiri minuta do kontakta?

– Prosledi Beki da izvrši razdvajanje – naređujem Bonu Suli, navigatoru. – Kurs naš oko utvrđenja i udar sa druge strane, donjim kvadrantom.

– Sirto! Na svaki ekran kompjuto-sliku utvrđenja, sa

svim odbrambenim tačkama! – dodajem.

Sirto klima i brzo preleće prstima po dirkama analizatora. Na mom ekranu redaju se slike utvrđenja iz svih mogućih uglova. Svako od prisutnih ima na svom ekranu identične projekcije.

– Još jednom – govorim – posle ispaljivanja torpeda čekamo jednu vremensku jedinicu, ili minut ako vam se više sviđa po zemaljskom, pravimo dotle jedan krug. Svako zna gde udara. Sa mnom su Onira, Graus, Suli, Zef, Frenk. Ostali sa Sirtom. Jasno?

Ne treba mi potvrđan odgovor jer znam da su spremni. Na svim licima je tvrda androidska odlučnost. Jaki smo, programirani da uništimo neprijatelja. U meni plamti Drav čovek, njegova volja vodi moje prste koji stežu uz sebe Oniru. Traži njene oči, nalazi ih – nalazim ih, ali u njima nema nimalo podrške. Kasnije, ženo, kasnije, govori u mojim mislima Drav čovek, kasnije... Sada je vreme za rat!

– Još minut do kontakta, zapovedniče.

– Lansiraj torpeda – naredujem i Graus pritiska crveno dugme lansera. Lak trzaj protrese astrodžet, znak da je torpedo jurnulo ka cilju. Još jedan trzaj i drugo je izletelo.

– Diži nas – kažem. Letilica se propinje i brzina nas lepi za sedište. Nikoga to mnogo ne uzbuđuje, ali Onira... Ne, dobro joj je, vidim to po njoj, dejstvo stimulativne droge još je drži.

Onima dole dolazio je pakao. Kada torpeda udare sa naše i Bekine strane, nastaće kaos u

njihovoj odbrani. A zatim se mi spuštamo i udaramo.

Na visini od sedam kilometara iznad utvrđenja, ugledali smo blesak četiri eksplozije. Dole je gadna zbrka, pretpostavio sam. Napravili smo krug i počeli da poniremo ka ostrvu.

Preleteli smo u brišućem letu iznad grada. Zidine su na dva mesta bile sasvim razorene, udar torpeda je bio silovit i vatrena stihija je raznela sve prepreke pred sobom. Plamen je još buktao i oblaci crnog dima predstavljali su pogodnost za naše spuštanje.

– To je Laj – reče Onira. – Sveti grad Eufira.

– Odlično, rekla si ono što sam želeo da čujem – prekinuo sam je. – Na pravom smo mestu.

Letilica se prizemljila na jednom trgu, koji je bio u plamenu.

– Izlazimo – viknuo sam. – Sirto! Povedi odmah svoju grupu i uspostavi kontakt sa Bekom! Astrodžet obezbediti gama-zidom! Moja grupa – za mnom!

Izleteli smo jedan po jedan i odmah pokrivali ostale. Međutim, dim je bio jako gust, ništa se skoro nije videlo. Uključio sam infracrvene senzore, koji su nam otvarali put i kroz najgušću tamu. Onira je bila neprestano uz mene. Okrenuh se ka njoj, brzo joj rekavši:

– Sada si protiv svojih. Bićeš objekat silne mržnje. Ne bih želeo da...

Stegla me je za mišicu i prozborila:

– Naši životu su fir' n ohra... Zauvek.

Koliko sam razumeo eufirski,

rekla je da smo spojeni u životu i u smrti. Laskavo za jednog androida, ali šta je o tome mislio Drav čovek? Nisam osećao njegovu volju u sebi, bio sam prepušten sopstvenoj inicijativi, ili je on čekao bolji momenat. Vremena za dalje razmišljanje nije bilo. Mahnuo sam rukom i naredio pokret.

Druga grupa, predvođena Sirtom, izgubila se u magli. Mi smo napredovali istočnim kvadrantom, zasada bez kontakta sa neprijateljem. Preko slušnih perceptora hvatali smo odjeke udaljene vreve.

— Beka! — reče Suli. — On već ne gubi vreme.

— Ovuda — prošapta Onira, povukavši me za ruku. — Hram je još dalje. Ja znam put.

Sledili smo je jedan za drugim a ja sam pazio da mi je striktno u doseg defanzivnog polja. Ulice su bile uske i pretrpane kamenjem i raznoraznim delovima eufirskog nameštaja. Krčili smo put blasterima, raznoseći taj krš na sve strane. Sve bliže smo dolazili glavnom meteu, čuli su se krici i gnevna naređenja, pomešana sa isprekidanim uzvicima. Pojedini glasovi su jako poznato zvučali.

— To nije niko od naših — reče Graus. — Sigurno je neko od onih...

— Ah... — uzdahnula je Onira odjednom, uhvativši se za glavu. Zanosila se i pala bi, da je nisam prihvatio.

— Do vraga, ženo! Šta ti je sada?! — urliknuo sam gnevno. Drav čovek je buknuo u meni, pred osećanjem o bliskom sukobu. Njene usne su izbacivale

reči a u očima joj se video mističan sjaj.

— Vot bakna, Dsooni... — mrmljala je, previjajući se u mojim rukama. — Na' sek, na' sek...

— Napred! — mahnuo sam kratko rukom ka ostalima. — Napred! Možda im je potrebna pomoć. Uništavajte sve redom! Slomite im otpor! Njihove vode želim žive, zapamtite, žive!

Moja grupa jurnu u dim, šarajući blasterima i urlajući kao čopor podivljalih pasa. Bliske eksplozije odjekivale su vazduhom, razarajući kamene građevine i bacajući hrpe šljunka i komada zelenkastog kamena, koji se odbijao o moje defanzivno polje. Stvaralo je oko nas beličast sjaj, što je u očima divljaka sigurno pojačavalo mistični strah. Prodrmusao sam Oniru, osećajući iznenadnu nervozu zbog ovog neplaniranog zadržavanja. Napadom je sada rukovodio Beka Jon, a on je znao da bude u dovoljnoj meri nepredvidiv i lud u ovakvim trenucima. U ušima mi je odjekivala silna buka koju su prikupljali moji slušni senzori, krv mi je bubnjala u venama a ja sam stajao i drmusao Oniru, koja je bila u transu.

— Povrati se, prokleta bila! — viknuo sam.

— Bog... — mucala je — O' nif asta... mladi bog sa zvezda... uništiće Lej... Bog sa dva lica... Oooo... oh... s' neh, s' neh... ne idi, ne idi tamo... Ici ćeš i ubijati, a gromovi će se izlivati iz tvoje ruke na Eufirce koji nisu verovali u tebe... Onire nema... Onira će nestati u vatri...

Bila je u dubokom transu, izazvanom nekim davoljim travama ili samim njenim koncentrisanjem. Bilo šta bilo, gubio sam vreme. Neko drugi nije oklevao, moja neodlučnost je bila podsticaj da se snažnija volja eksponira kroz mene.

— Luda ženo! — urliknuo je Drav čovek, obuzevši me odjednom i naglo. — Prokleta Eufirko! Moji ljudi možda ginu tamo, a ja...

Tlo se uzdrma i ja ispustih Oniru. Pala je i udarila glavom o kamen. Kako, šta... Odjednom shvatih i trenutni užas me paralisala.

Uključili su jonski napon, nekako, iznenada, i time potpuno paralisali i neutralisali sva naša lična defanzivna polja koja su nas, omotavala i štitila! O, zvezde! Nisu bili toliko bespomoćni koliko smo mi u svojoj gluposti mislili! A prokleti Mozak u bazi nije želeo da daje jednom androidu odgovor!

Sada smo postali ranjivi, to je bio pakleni udarac na koji su toliko čekali! To je bilo njihovo tajno oružje! Zar su imali aparate za emitovanje jonskog napona? Nisam znao šta da mislim, moje panične misli uplašenog androida mešale su se sa iznenađenim Dravovim. Lomatao sam se levo-desno, potpuno zaboravljajući Oniru, koja je ležala i jecala.

Kamen je doleteo iznenada, otkinut ko zna gde i tresnuo me po ledima. Bubnulo je snažno i otkinulo mi bolan jauk. Bol je zapekao i shvatio sam da sam i ja ranjiv. Da nije bilo odela, bio bih sada slomljene kičme. Preo-

stajalo mi je samo jedan izlaz — napad!

Drugi kamen pogodio me je po viziru i dobro sam zagrizao jezik. Ukus sopstvene krvi zamirisala mi u ustima i ja se na vreme okrenuh da spazim dva Eufirca kako jurišaju na mene. Bilo je očito da sam im ja cilj. U kratkom prelomu svesti uspeo sam da ih ugledam onakvim kakvi su bili — divlji ratnici koji su želeli smrt lažnog boga. Raščupana kosa, njihovo oružje, smrt u pokretima...

Nešto fijuknu kroz vazduh, zadim drugi put, pa treći. Koplja proleteše iznad moje glave i uz tup udarac odskočiše od zida na koji sam bio naslonjen. Onira je ležala kraj mojih nogu bespomoćno. Mogli su da je povrede, i više ništa nisam čekao. Telo, ruke, mozak, sve je krenulo uhodanim pokretima.

Iščupao sam blaster i bez nišanjenja ispalio široku lepezu zraka. Dva Eufirca odleteše u vazduh kao lutke. Video sam im preplanule mišice, dugu kosu i bradu kako nestaju u oblaku jare. Već su bili na putu u svoj ratnički raj.

Onira zaječa i ja se brzo sagnuh. Povukao sam je u mali zaklon od kamenja, gde je koliko-toliko bila sigurna.

— Hram, Drave... idi tamo...

Šta je pokušavala da mi kaže? Shvatio sam da je opet zapala u trans i da mi govori ono što sam i želeo da čujem. Odande su izvršili emitovanje jonskog zračenja i neutralizovali nam defanzivna lična polja. Morao sam tamo, ako sam želeo

da naš napad uspe i svi prođemo neoštećeni.

Preskočio sam Eufirce ili ono što je ostalo od njih i brzo pojurio ka centru. Onira je bila u zaklonu, nisam morao i o njoj da mislim, sve snage su mi bile potrebne za predstojeći obračun.

Bilo ih je mnoštvo, jurišali su sa izbezumljenim kricima, vitlajući svojim kratkim mačevima i bacajući svoja koplja. Osećao sam da sada znaju da smo ugroženi i ranjivi i da je ovo prilika na koju su čekali. Šarao sam zracima i obarao ih, ali Eufirci su izvirali kao iz vode. Jedno koplje zapara mi list na nozi, ali odelo ublaži silinu udara. Pre ili kasnije, neko je mogao i da mi pogodi koje vitalno mesto na telu, a tada to ne bi bilo najbolje za androida koji se zvao Drav.

Blaster je sejavao pustoš među njima, ali nekog većeg efekta nije bilo. Po očima jednog koji je pao, zaključio sam da su svi u dubokom mističnom transu, baš kao i Onira. Samo tako su mogli da savladaju silni strah i da nas neprekidno napadaju. Verovatno su svojim izludelim mozgovima razmišljali o nama kao o divljim đavolima koji su ih napadali.

Gde li su se nalazili moji vojnici? Umesno pitanje na koje trenutno nisam imao odgovor. Ka trgu, pomislih, u sam centar, među ruševine i u gužvu. Odatle su i dolazile eksplozije i krici. Tamo su bili i ostali a moja dužnost je upravo bila da ih predvodim.

Izbio sam na trg i njegova ogromnost me zapanji. Iz vazduha se sve to činilo daleko

manjim, ali utisak je bio pogrešan. Ručni analizator mi ukaza pravac ka hramu. Jonsko zračenje je još uvek izviralo iz njega. Kula je bila visoka i isklesana od tamnog kamena, mestimično razrušena udarima energije. Prepoznao sam dejstvo blastera i znao sam da su moji ljudi shvaćali, kao i ja, odakle je došla opasnost po sve.

Zauzeo sam položaj iza gomile kamenja, među mrtvim Eufircima. Smrt ih je hrabro povelu u nove ratničke igre zaborava. Jedna prilika izroni iz magle i prašine i svali se kraj mene. Beka!

— Šta ćeš ti ovde? — bilo je prvo što sam upitao.

— Drave! — viknuo je. — Hvala nebesima! Ovi divljaci su nas razbacali po celom gradu. Uništavamo ih na stotine, ali ih ima nebrojeno više. Nekako se odupiremo, ali smo u defanzivi...

— To i sam mogu da zaključim, budalo! — dreknuo sam gnevno. — Šta se desilo sa komunikatorima?

Beka proguta uvredu i sleže ramenima. Opalio je na trojicu koji su se suviše blizu približili.

— Vidiš — reče. — Znaju. Znaju da smo ranjivi i nasrcu kao ose, ne žaleći svoje živote. A nama su veoma važni. Komunikatori?

Slegnuo je ramenima.

— Ne znam. Izgleda da sve izvire iz onog hrama. Naša polja su neutralisana. Ti đavoli iz prošlosti nekako su uspeali da skrpe jonski top koji nam je izbrisao ličnu odbranu. Sada moramo da imamo i oči na leđima,

nestalo je naše prednosti. Božanske prednosti...

Usta su mu se iskrivila u grču. Smeh ili strah?

Drav čovek u meni je psovao i proklinjao. Osećao sam njegov nemoćni i suludi bes, koji je ujedno postajao i moj, bes moćnika koji je odjednom doživeo neuspeh od onih koje je do maločas smatrao divljacima. Poraz je oporo mirisao – na spaljeno meso i kosti.

– Verovatno su svi u hramu. Zidine im pružaju solidnu odbranu od naših blastera. To je jedini odgovor – rekoh muklo. Nisam znao ništa bolje u ovom trenutku.

– Tamo su – dodade Beka, opaljujući iz svog oružja. – Jiri je to ustanovio prvi. Bio je najbliži hramu i spazio je nekoga ko nimalo ne liči na ove proklete Eufirce. Stigao je da nam kaže da ih je nekoliko. Tada je proradilo jonsko zračenje i mi smo se našli potpuno iznenađeni. Kao da je neko sve sa nas strgao, tako je to delovalo... Šok i zbunjenost... Jiri je bio najbliži i prvi je stradao...

Ahhh! Kao da je potok vrele magme prelio moje grudi, lice, oči, sve... Urliknuo sam od besa.

– Idiote! Glupi, nesposobni idiote! Gde si ti bio! Šta si radio? Zar nije trebalo da budeš na čelu, da reaguješ trenutno, da ideš korak ispred svakog iznenađenja? Šta si radio, – odgovori! Čuvao svoju glavurdu u nekom skloništu, najverovatnije!

Ćutao je. Pucao je i sam besan, na udaljene i maglovite, vrišteće prilike Eufiraca. Znao je da sam u pravu, ali nije želeo da

prizna svoj strah, koji je u tim minulim trenucima iznenada eksplodirao u njemu.

– Zašto niste bili spremni na sve? Zašto nisi organizovao potpunu odbranu? Zašto? Krv, sopstvena krv te je zaslepila, bol koja je oterala Jirija u smrt! Dosta smo bili bogovi, nedodirljivi, sada, ovo je realnost!

Tek tada vidim da ga drmusam i stežem za grlo.

Odgurnuo me je i na licu mu je zablistala neskrivena mržnja. Zasiktao je u mom pravcu:

– Ostavi me na miru, ludače! Trebalo je da misliš na sve! Ti si nas poveo ovamo! Gde si TI bio? Vukao si se sa onom eufirkom okolo, koja ti je sludela misli! Šta si sa njom radio? Zašto nisi bio uz nas?

Nisam ga ubio.

Budala je bila u pravu. Ja sam zaista bio kriv za ovaj poraz. Prigušio sam bes i hladno upitao, jednako pucajući na Eufirce koji su izletali iz svojih zaklona i bacali na nas koplja i hrpe kamenja iz svojih prački, zajedno sa oštrim kopljima. Sve nas je preletalo ili udaralo veoma blizu.

– Gde su ostali? Postoji li mogućnost da se okupimo?

Nakezio se sarkastično, bacajući mi u lice svoj podsmeh:

– Da si slušao maločas, shvatio bi da su nam komunikatori neupotrebljivi. Šta ti slušaš, Drave? Glas one svoje Eufirke, koja...

To je bilo previše. Nisam mu dozvolio da dovrši. Snažno sam ga udario šakom po šlemu. Beka odskoči i zalepi se za tle. Udarac ga nije toliko ozledio, koliko je, u stvari, bio besan

zbog ovakvog mog postupka. Vrisnuo je:

– Ovo ćeš da platiš, Drave. Ovo ćeš mi krvavo platiti! Niko još nije dva puta udario Beku Jona a da je ostao u životu!

Nasmejao sam se prezrivo i rekao:

– Ako preživimo, Beka, ako preživimo... Dogle si još pod mojom komandom. Prati me! Idemo na hram!

Izvirio sam, ne obazirući se na njegove kukavičke kletve. Ovo stanje morao sam da prekinem, nisam želeo da zauvek ostanemo prikovani za ovo kamenje. Gubili smo, a to je moglo da ima nesagledive posledice. Trešao sam se i znao da Drav čovek udara u mom mozgu, slama mi volju, pretvara me u hladnokrvnu androidsku mašinu bola i smrti.

– Okupljaju se – viknuh. – Ovoga puta mi ćemo da udarimo prvi! Reguliši blaster na najjači udar i to po širini. Pakao dolazi pravo pred njih!

Iskočio sam iz zaklona, ne razmišljajući da imam smrtnog neprijatelja iza sebe. Beka je u ovom trenutku najviše želeo da me vidi proburaženog ili raščerečenog, ali je znao, takođe, da sam nikada ne bi mogao da se izvuče živ iz onog razbojišta. Moj mozak mu je još uvek bio potreban. To je bio jedini razlog zašto mi nije sručio zrak iz blastera u leđa. Ili je mislio da za to uvek ima vremena i kasnije.

Eufirci su krenuli u napad, sami, bez ikakve druge podrške. Vođe su im i dalje bile u hramu, mestu ka kome smo trčali ja i Beka, više teturajući se i izbegavajući prepreke, sve do velike

čistine. Bili su na malim, dugodlakim konjima, koji su imali srebrnasti rog na glavi, podešan za nabađanje. Čulo se urlanje, promukli uzdasi i vapaji ranjenih, krik ratnika koji su jurišali u susret smrti.

Nije bilo drugog načina da se probijem do hrama i pokušam da neutrališem jonski top. Naša polja nisu u ovim trenucima ništa vredela, bili smo ogoljeni, mnogo bliže Eufircima nego ikada do sada. A pali bogovi podležu većoj mržnji nego obični smrtnici. Znao sam to.

Potrčah i suočih se sa konjancima.

Galopirali su preko ogromnog trga pravo na nas dvojicu. Bilo ih je na desetine, ali ja sam poznavao pravo dejstvo blastera. On je otvarao vrela vrata pakla jednom zauvek. Rasporedili su se još u trku u dve grupe, po pola za svakog od nas dvojice. Bio sam siguran da na neki način znaju da nas više ne štiti oreol neranjivosti, uostalom, više nije sijao oko nas, ništa nije zračilo i bolo oči. Mi više nismo bili bogovi sa zvezda, bili smo obične utvare iz mraka koje su padale pod njihovim gvozdenim kopljima i mačevima.

Beka se okrete i počeo da beži nazad, u zaklon iz koga smo maločas istrčali. Povikao sam:

– Beka, prokleta kukavice! Vraćaj se!

Bilo je uzaludno moje urlanje, nije se osvrtao, zgurio se i nestao u uskoj uličici, dok je pešačka horda pojurila za njim. Okrenuo sam se u pravo vreme da vidim bleštava kopita konja, sjajne mamuze, zelene oklope i zašiljene vrhove konjskih ro-

gova... Konjanici su jurišali u mističnom zanosu na nemogućnog demona, pakla... Demona koga su želeli da iznesu probodenog i usmrćenog na oštrim kopljima...

Gomila je uzvikivala: — At! At! — Čula se prodorna zveka gvožđa odasvud. Sve je oko mene postajalo spora i lagana promena, a ja, ja Drav, postajao sam mašina smrti.

I evo, saginjem se, padam na levo koleno, blaster je čvrsto u mojoj desnoj šaci, leva ruka i svih pet prstiju stežu zglavak, cev se uspravlja i mlaz zraka šiba i razvejava belu vatru i stihiju na uzavrele ratnike... Oblaci praha se dižu, negde desno čujem njištanje ranjenih konja, ja sam nedodiran i neuništiv. Ja, Drav, čovek sa Zemlje, telom android... Ja pucam i pucam, daleko su i padaju, gledam krv kako lije kroz njihove rastočene oklope, zeleno postaje grimizno crveno, gledam kako padaju na izrovani, popločani trg...

... Iz magle i praha, iz jare i pakla, opet izranjaju konji, bezjahača, izludeli i poluizgoreli. Grive im se tresu na plamenom vetru, ja ustajem, Drav, demon i pobednik, i dalje nastavljam da trčim ka hramu...

Nedostižan i nepobediv.

12

Kula je bila ogromna čak i u samoj unutrašnjosti. Odbrana je bila razvejana, ja Drav, zahvaćen ludilom smrti idem sve dalje i dublje. Unutrašnjost je bila bogato ukrašena i potpuno prazna. Zaklonio sam se iza jednog stuba, pogledajući s vre-

mena na vreme okolo. Nije bilo ni zvuka, osim mog sopstvenog disanja.

Odjednom sam shvatio zašto je sve tako.

Nije bilo nikog, jednostavno nije bilo nikog. Ni ratnika, ni androida. Podozrevao sam da je hram za ratnike bio najveće svetilište, koje su branili, u svom zanosu, do smrti.

Zašto su to radili, pomislih, zašto su Eufirce okrenuli protiv nas? Zašto su izazvali ovo ubijanje i uništavanje? Android sam, čak sa ljudskom voljom u sebi, duplgenger, ali nisam mogao da prozrem uzroke tome androidskom ludilu. Ili Drav čovek to nije želeo da mi otkrije nekom svojom mišlju.

Moji analizatori su bili nemi, morao sam da se pre svega, pouzdam u svoje oči i uši. Spazio sam stepenice koje su vodile u više prostorije, na sprat. Sevnuo mi je kroz glavu.

Top!

Negde gore nalazio se jonski top koji je neutralisao naša defanzivna polja. Morao sam da ga pronađem i onesposobim po svaku cenu. Svaki trenutak značio je mogući gubitak života nekog od mojih ljudi. Dok god smo u polju njegovog zračenja bili smo ranjivi kao i Eufirci. Na kraju će njihovo mnoštvo da nas pregazi, čim naboji u našim blasterima budu prazni. A ni oni nisu imali neograničeno punjenje.

Daske su škripale pod mojim koracima, dok sam lagano prelazio preko njih. Osećao sam kako mi kapi znoja klize po leđima, ispod mog zaštitnog odela. Da li je još uvek neko bio

gore, ili je top bio podešen za automatsku vatru? Da li je neko isto ovako drhtao i očekivao, spreman i sa ubistvenim oružjem u rukama? To sam mogao da utvrdim samo neposrednim kontaktom.

Zastao sam i čekao. Iznad mene bila je platforma. Morao sam da razmislim. Možda me je neko očekivao, možda je već bila postavljena klopka. Nisam znao šta ću, Drav android je mozgao a Drav čovek je oklevao. Tople kapi izdajničkog znoja slivale su se niz moje obraze ispod šlema.

Ne, više nije bilo vremena. Moji ljudi su ipak nešto očekivali od mene. Inače će ovaj budalasti Beka biti u pravu. Prokletnik! Jednostavno mi je okrenuo leđa i zbrisao, dok sam ja sam morao da uletim u svu ovu vatru. Napred, Drave, napred...

Pružio sam ruku iza ugla i...

Iznenadna svetlost gotovo me zaslepi. Sva moja čula u trenu poludeše i moje dalje kretanje bilo je plod naučenih i istreniranih ratničkih refleksa. Komad daske se rascepi i tresnu me po šlemu. Već sam odskočio u stranu. Malo, sasvim malo je trebalo. Da je umesto ruke provirila glava, sada ne bih stajao ovde. Prepoznao sam slabi napon sigma-puške. Neko je bio tu i ciljao je na mene zracima iz sigma-puške u svakom slučaju. Bila je daleko slabija od blastera, što mi je govorilo da je moj neprijatelj naoružan samo njom. Nije bilo sumnje da bi bez milosti upotrebio blaster, samo da ga je imao. Bilo je utešno po mene što su prethodne ekspedicije bile opremljene defanziv-

nim oružjem. Sigma puška je bila uobičajeno brodsko oružje za odbranu, više da parališe nego da ubije.

Ali i tako omamljen predstavljao sam lak plen za nepoznatog napadača. Mogao je da me dočuje bilo čime. Šta sada kako dalje?

Nije imalo smisla duže čekati. Neprijatelj nije nameravao da se pokazuje, svakako. Ko se nalazio tamo? Odgovor na to pitanje trebalo je da sam potražim. Nalazio se tu, na nekoliko koraka, na platformi.

Postavio sam razbacivač zraka na lepezu i naglo suknuo iz zaklona. Otkotrljao sam se, osetivši da me je udar pogodio u levu potkolenicu. Moj blaster proradi i tresnu po zidovima, razvejavajući sve u prah. Stub iza koga sam se otkotrljao spasio me je udarnog talasa, koji je na ovako maloj površini mogao i mene da zahvati jarom.

Bilo je sve gotovo. Ustao sam, čekajući da se prašina razide. Prozora nije bilo, kroz otvore je kuljao dim spolja i tek tada sam postao svestan zvukova. Dole se još uvek vodila surova borba.

Telo je ležalo ispod gomile krša. Nije bilo sumnje – to gipsano, blede lice, taj grč mržnje koji je ostao i u samoj smrti, te poluugljenisane ruke i odeća, sve je govorilo samo o jednom.

Bio je to android kao i ja sam.

Android sa tuđim licem punim mržnje. Smrt nije uspela da je izbriše.

Jonski top nije bio na ovoj platformi. Prokletstvo! To je umnožavalo moje napore i po-

novo me dovodilo do same ivice smrti. Penjao sam se sve više, nailazeći na hrpe instrumenata, i mašina koje sam redom prepoznavao. Sve je to dovučeno iz baze koju su naši prethodnici koristili. Time se odvijala i ostvarivala moć koju su imali nad Eufircima. Jonski top je bio udarac koji nas je iznenadio, za kojeg su mislili da će nas dotući. Ali, nije bilo tako.

Grozničavo sam se penjao sve više. Gde je taj prokleti top? Morao je da se nalazi tu negde, zračenje je nesumnjivo dopiralo sa ovog mesta, iz samog hrama, a ja sam se nalazio u njemu.

Nalazio se na samom vrhu, ostavljen i bez poslužioca. Činilo se da su se ostali povukli, ostavljajući jednoga sa sigma puškom kao jedinom odbranom. Bio mi je poznat rad jonskog topa, ali nisam želeo da gubim vreme oko raspetljavanja njegove mašinerije. Izvadio sam iz odela minijaturnu tempiranu bombu koja će ga razvejati u vazduh Eufira. Samo što ja nisam želeo da tu budem kad sve pukne. Imao sam šest zemaljskih minuta da se sklonim na bezbedno mesto. Do podnožja mi je trebalo tri – ostatak je trebalo da izborim probojem kroz Eufirce, za koje nisam sumnjao da se nalaze ispred. Ako ih je bilo.

Bilo ih je.

Imao sam još dva zemaljska minuta, inače će ruševine da me poklope, a ja još uvek nisam želeo da završim na takav malo slavan način. Izbacio sam nekoliko zraka među njih, pojurivši ka zaklonu, što dalje od hrama.

Još minut.

Noge su mi bile u grču mišića, trg je bio tako prostran i prepun ruševina i tela, ali trčao sam ne obazirući se na strašne krike koji su se čuli iza mojih leđa. Dahtao sam i bežao što dalje sa ovog mesta. U isto vreme predstavljao sam dobru metu, ovako otkriven, na otvorenom i ranjiv bez defanzivnog pojasa. Bilo koji Eufirac mogao je da poželi moju glavu, bilo koje koplje moglo je da preseče ovaj moj let ka zaklonu. Lakše opremljeni od mene, stići će me pre ili kasnije.

Levo i desno od mene blesnuše dva zraka i razvejaše moje progonioce koji su mi se najviše približili. Svalio sam se iza jednog polusrušenog zida i dreknuo ostalima:

– Sagnite glave! Sagnite svi glave!

Koliko sam mogao da vidim i prebrojim u blizini, bilo ih je oko desetak iz obe grupe. Na ovom mestu pružali su očajnički otpor Eufircima. Njih je bilo mnoštvo poginulih, ali mistični zanos još uvek ih je gonio na nas. Dvojica od mojih vojnika ležala su nepokretno na tlu, ali nisam mogao da odredim koji su.

Tada se dogodilo. Tlo se zatreslo i vulkan proradi na mestu gde se nalazio hram svetog grada Laja. Kula se raspade od titanske eksplozije i stub vatre zaseni sve okolo. Jonski top prestao je da postoji.

Naša defanzivna polja zasiaše u momentu i ja odahnuh. Bilo je gotovo... uspeo sam. Opet smo bili u nesumnjivoj prednosti. Onira, ta čarobnica

Eufira nije bila u pravu sa svojim zlokobnim proročanstvima. Pobedili smo, pobedili smo...

Ostali su klicali i ustajali zajedno sa mnom. Trg je pružao užasan prizor. Kule hrama više nije bilo, postojao je samo ogroman prostor prepun gomila kamenja, granita, leševa i vatre. Dim se izvijao između svega toga, praveći tamnu zavesu između nas.

— Gubici? — upitah. — Šta je sa ostalima? Jedan od vojnika mi pride bliže i ispod njegovog šlema poznadoh lice Frenka Krugera.

— Nemam pojma — reče — Isključivanje naših polja izbacilo nas je potpuno iz ravnoteže. Eufirci su tada napadali u talasima, to si i sam video, Drave, kada si dospeo na trg. Što se tiče gubitaka... Odmah je poginuo Jiri. Tamo negde je u ruševinama... Ovo su Suli i Graus.

Tri mrtva. I Beka mi je rekao za Jirija. Užas! Tri dobra vojnika izgubljena su. Čijom greškom?

Zef umorno zatrese glavom. Nakašljao se i to je promuklo zvučalo. Takav mu je bio i glas kada je rekao:

— Ja sam video Sirta i Storma kako padaju. Nisu imali šanse i pored blastera. Odasvud su ih preplavili, kao mravi. Nisu ništa mogli, Drave...

Pet. Pet mrtvih, uz dva ranjena i možda još nekog nestalog. Suviše mnogo.

Glasovi oko nas su zamrli, nastupila je tišina koja je stalni pratilac smrti. Sve je bilo završeno, a da ni sam nisam znao zašto je i započinjano. Odgovor leži duboko u mom mozgu dopl-

gengera, u tuđoj volji koja mnome upravlja.

Onira jednako šaputao u meni: »Ko' ngseni Ko' ngseni«... .. izgubljen u sebi... Ali, borba još uvek nije bila završena, morali smo da iskoristimo pobedu i uverimo Eufirce u svoju moć. Zato mi je potrebna Onira, moj glas i ruka, Onira Govornica koju sam ostavio među onim kamenjem.

— Sakupite se — vičem. — Pazite na Eufirce. Sumnjam da će sada nešto da preduzmu, sada kad su videli propast svoje najveće relikvije, ali oprez nije suvišan. Ja idem po Govornicu.

13

— Drave! — njen glas mi tako prija a njene ruke me stežu oko vrata. Skidam šlem i prvi put dopuštam sebi da je poljubim bez gneva ili pomame.

— Živ si — kaže. — Možda ranjen?

Pipa me po telu, tražeći uboje i zasekotine, mrmlja i plače u isto vreme. Luda je.

— Zaboravi to — kažem. — Moramo odmah nazad. Sve je gotovo Onira, pobedili smo.

Njene oči su prepune bola dok me grli.

— Pobedio si ti — reče. — Moj narod je izgubio. Na žalost. On je predodređen da gubi, uvek. Tako je zapisano.

— Nemoj opet o tome, Onira. Tako je moralo biti.

— Zašto? — pita. — Zašto? Zar nismo svi jednaki u svojim težnjama? Možda smo primitivni, glupi, divlji... ali ovde je vladao mir. Sve dok sa zvezda nije dospela ptica sjajna i zla i

dok blede bogovi ne nametnuse svoju volju.

– To je sada prošlost, Onira, i...

Ne dozvoljava mi da je prekinem, ne osvrće se na moje neskriveno nestrpljenje. Ima u njoj neočekivane čvrstine i ja slušam njene reči koje su kao bujica.

– Moraš da me čuješ do kraja. Vremena za sve ima dovoljno. Pa, pobedili ste nas, zar ne? Stotine mrtvih beleže tvoj trag i trag ostalih. Mi smo zverad koju ste bacili u vatru, kojom ste hranili smrtni oganj.

– Ne govori tako, Onira. Došli smo da ispravimo ono što su drugi pokvarili.

– Svakako, Drave. Prvo su jedni došli i nametnuli se. Njihova volja bila je jača. Mi Eufirci smo više slični vama ljudima, nego što misliš. Tvrđoglavi smo, sujetni, plašljivi... Ali, mirni u biti. Oni koji su došli zapalili su vatru u srcima pojedinih plemena. Nastali su ratovi, borbe, krv, mnogo krvi... Prolazili smo kroz oluje, vatre i mnoštvo nevolja da bismo se izmirili. Došli su sledeći, potisnuli stare, oduzeli im mogućnost da upravljaju nama. Zar ne shvataš? Na kraju ste došli i vi... Najžasniji. Uništili ste čak i sveti grad Laj. Zašto, Drave? Zašto?

Mnogo pitanja. Pitanjima su potrebni odgovori. Da li sam ih imao?

– Zašto? To traje vekovima na Zemlji, Onira. Ja nisam čovek, ali sam njihovog kova... Čak i da nisam doplgenger, bio bih isto kao i svi drugi koje si vidala uz mene... Mi ne razmiš-

ljamo, mi izvršavamo ono što su u nas usadili drugi. Ljudi.

– Ne govori tako. Ti si drugačiji. Onira to zna, Onira koja je podelila svoje telo sa tobom, koja je svoju sudbinu spojila sa tobom... Naši životi su fir' n ohra. Ja sam tako izabrala.

Govorila je zaneseno sred sve ove gužve i loma oko nas. Bio sam ranjen, bio sam gnevan, bio sam razljućen i podivljao a ipak, stajao sam i slušao je. Nešto se podizalo sa dna moga bića, čupalo i kidalo steg i okove, stenjalo i padalo u mrak predrasuda. Bio sam opet sam, Drav čovek je trenutno ustupio mesto Dravu androidu, zabavljajući se naglim promenama i cepanjem u meni.

Sad sam prvi put, podstaknut Onirininim rečima, shvatio koliko mi je Eufir tuđa planeta. Ranije sam imao cilj i zadatak koji je bio programiran u mom umu, želju za razaranjem koju je Drav čovek podstaknuo u meni, borbu, uzbuđenje, osećaj božanstva i opojno zadovoljstvo obožavane osobe. Jednom androidu to uvek pričinjava kratku mogućnost uživanja moći.

Cela stvar je u tome, pomislih. Ja sam android, sazdan i napravljen, programiran za besnog osvajača, ičupane volje i bačen u oluju. Uvek neko brine o nama... Ja o ostalima iz ekspedicije, a Drav čovek o meni. Kako se sve divno slaže. Jedino mesto gde je Drav čovek nepriступaćan mojim rukama, moj mozak, zaokupio je sve i odatle rukovodi svim događajima. Zašto mi onda dopušta da sada sve ovo spoznam? Nije li i to još

jedan vid njegove, ljudske i zemaljske nadmoćnosti preda mnom? Znam da jeste.

Jedini ja znam da sam doplenger, drugi nemaju svest o tome. Da, da, baš tako... Uvek i svuda okružen njim u meni. Može li jednom da mu dosadi ovakva igra, kada svrha i cilj budu ostvareni? Da bih to saznao, verovatno bih morao da se zagledam u sebe, da pogledam u sopstvenu tamu i suočim se sa nečim što me užasava. Duboko u meni odjekuje smeh potvrde. O, ljudska moći!

Nešto se pomerilo u mom vidnom polju.

Opasnost!

Sve misli iščiliše kako su i došle, jednakom brzinom. U trenu sam opet bio divlja zver i na oprezu. Onira i dalje visi na mojoj ruci, jeca i šapuće obredne molitve. Opet se nalazi u kratkom transu. Neka.

Ponovo se nešto pokrenulo kraj otvora u zidu, nešto jako vešto i brzo, kao otrovni dah zmije. Ali moja brzina je podjednaka. Čujem zvuk. Otkotrljao se kamen, sitan, beznačajan, ali govori mi da je pokrenut nečijom nogom. Ili rukom, svejedno.

Krije se, vreba. Jedino neprijatelj što smrt nosi među svojim stisnutim prstima, na zubima i u očima. Smrt za mene, Drava.

Neko dolazi, pomislih. Ja se ne bojim, jer ne znam za strah, ali posedujem istančan oprez. Ovo telo mi je isuviše dragoceno, i ne želim da ga izgubim.

Nisam se pokretao.

Bio sam siguran da taj neko zna da ovde stojim verovatno je skriven slušao naš razgovor. Kako ga analizatori nisu otkrili.

Ili... ili je posedovao nešto slično za ometanje... Suviše dugo smo stajali na ovom mestu i on je postao nestrpljiv. Zašto? Eufirac bi davno iskočio i pokušao da napadne. Suprotni postupci govore mi da to nikako ne može biti neki od Eufiraca, dakle...

Naglo sam podigao Oniru i odskočio. U pravi čas, jer je bleđa prilika u zaštitnom odelu, sa defanzivnim pojasom iskočila iz otvora. Spotako sam se i pao preko Onire, ali sam se zaklonio iza gomile kamenja.

Beka!

To mi je jurnulo kroz glavu. Besni pas je hteo osvetu! Blaster mi je u ruci i bacam se napred. Drugog izlaza nije bilo, odmah sam to shvatio čim sam ugledao u ruci te prilike blaster. Udar zraka iz njega pravo u defanzivno polje stvara jak svetlosni luk, koji može sve nezaštićeno da sprži. A Onira je bila iza mene, bila je bez pojasa i nezaštićena.

Nije bio Beka.

Dalje nisam mogao da rezonujem, jer zrak iz blastera me pogodi u grudi. To je bila sreća, inače bio bih mrtav. Direktan pogodak u sam pojas pretvorio bi me u paru. Bacio sam se napred i udario o njega. Otkotrljali smo se kao dve lopte odbijajući se jedan od drugog. Pojas je odbijao energetske zrake, metal i druge predmete, ali u ovakvoj borbi preostajao je jedan jedini način – dospeti do samog prekidača i isključiti defanzivno polje. Nepoznati, u kome prepoznadoh androida, očigledno je imao istu ideju. Bili smo u stegnutom zagrljaju i mogao sam

da čujem njegovo dahtanje. To blede, gipsano lice, lišeno emocija, sem grča mržnje, ličilo je na moje vlastito, kao da sam gledao u sebe. Bio sam neuporedivo spretniji i jači. Ipak, uspeo je da naglim pokretom isključi moj pojas kad i ja njegov. Odskočili smo i drmali se, padali. Uvek je nekako uspevao da se izmigolji i da izbegne svaki moj smrtonosni zahvat. Išcupao se i poleteo ka ispalom blasteru. Moj je bio daleko i bio sam izgubljen.

Jedno koplje fижuknu kroz vazduh i duboko se zari u ta androidska leđa. Jeknuo je i pao na kolena, bezuspešno pokušavajući da prstima dohvati držak. Skljokao se i ostao da leži.

Onira, Govornica, stajala je i gledala u mene. Bila je u transu u tom trenutku. Oči su joj sijale, obrazi su joj plamteli vatrom a kosa joj je padala na čelo. Nije to više bila ona Onira iz mog zagrljaja ili preplašena Eufirka. Primetio sam da su joj šake zgrčene a usta otvorena.

– T' ga Dsooni... O' nif Oni' ira...

Otezala je svoje ime u mističnoj kuknjavi i proklinjala sebe što je ubila boga. Do vraga i njena jadikovka. Da nije bilo tog koplja, ovaj prokleti otpadnik bi me spržio blasterskim zrakom. Dugovao sam svoj život toj Eufirki.

Prišao sam joj i stegao je u naručje.

– Sve je u redu, Onira... sve je u redu... Nije to bio nikakav bog. Android, samo android kao i ja. Čuješ li me?

Vadim iz odela kapsulu stimulativne droge i silom joj je guram kroz stisnuta usta. Guta i ubrzo joj je bolje. Njen samohipnotišući trans je veoma jak i zahvata je sve češće.

– Ubila sam ga – ponavlja – ubila sam ga.

– Da to nisi učinila, ja bih bio mrtav – rekoh.

Gleda u mene širom otvorenih očiju. Onda se pripija uz mene i šapuće zakletve.

– Idemo – kažem i povlačim je.

Pogođeni je iznenada zaječao i Onira se otrže od mene. Skupila se kraj zida. Ostavio sam je i prišao ranjenom. Opipao sam mu puls, ali bilo mi je jasno da neće dugo. Smrt je sijala iz tog gipsanog lica, dok je drhtavo ispružio ruku ka meni.

– Android si – prebacio je drhtavo reči preko usana. – Kakvo iznenađenje...

Nisam mu ništa odgovorio. Nije tu imalo šta da se govori. Ja sam bio pobednik, on je umirao.

– Mis – mislili smo da ovoga puta ljudi sami kreću na Eufir. Kako smo bili glupi...

Da, zaista. Čista androidska, pogrešna logika. Nije bilo potrebe da ljudi uzimaju neposrednog kontakta u svemu ovome. Postojao sam ja, doplgenger. Moglo je biti mnoštvo doplgengera, kao cela moja ekipa.

Gledam ga i osećam kolika mržnja izlazi iz njega pri samom spomenu imena ljudi. U meni nema samilosti za ovog otpadnika. To i on sam vidi na mom licu.

– Zašto? – upitah.

Razumeo je i svirep osmeh kresnu na tim iskrivljenim, beskrvnim usnama.

— A zašto ne? — odgovorio je promuklo. — Koliko će vam vremena biti potrebno da biste shvatili kako ste samo oruđe u rukama ljudi? Oruđe koje se posle upotrebe uništava? To je i tvoja sudbina, androidu.

Ćutim i slušam. Ništa mi novo ne govori.

— Tek na Eufiru smo upoznali i shvatili svoju izgubljenost. A ovo je bila jedinstvena prilika da se jednom osetimo slični ljudima. Svi smo se još uvek živo sećali Zemlje, niko nije zaboravio ko smo i odakle smo, i šta predstavljamo. Ni prvi nisu ostali verni Zemlji. Eufir je bio divlji raj, spreman za Zemlju. U isto vreme bio je i naše, androidsko otkrovenje... khhh...

Napad kašlja umirućeg spopao ga je nekoliko minuta. Koplje ga je skroz proburazilo.

— A onda... — prozborio je s mukom — onda smo pokušali da se nagodimo sa prvima... Nije išlo, nisu želeli. Već su bili u religijskom tkivu Eufiraca, upreli su sebe kao mistična bića sa zvezda, radili su na svom obogotvorenju. Najzad, postupali su realno ljudski. Zašli smo u njihov zabran, i neumitno je moralo da dode do sukoba. Bili su ljudski sebični, mi ljudski osvajački nastrojeni. Naše naoružanje je bilo bolje i novije, uspeali smo da organizujemo neka plemena uz sebe... Ahhhh... godine plamena i rata... Lako je bilo izigravati moćnije bogove... Ipak, mnogo nas je izginulo u tim ratovima...

— A ostali? Gde su ostali?

Iz njegovih usta izlazi samo šapat. Saginjem se i jedva razumem reči:

— S-svi su bi... bili u h-hramu... Ja sam o-os-ostao u gradu... Ja sam pos-poslednji od svih...

Bio je mrtav. Poslednji android iz druge ekspedicije. Okrećem se ka Oniri a urlam bezglasno u sebi: jesi li zadovoljan, čoveče? Androidi su sve obavili među sobom, brzo i ubistveno.

I dok vodim čarobnicu sa sobom, gotovo da čujem daleki i svirepi smeh, koji potmulo odjekuje u mom umu.

Drav čovek je zadovoljan.

14

Stojim na vrhu Velikog hrama. Tri meseca Eufira prošlo je od kada su se nebeski bogovi spustili u vatrenim kočijama i spasli vrle ratnike Eufira od demona koji su ih obuzeli.

Sada je mesec zepa, drugi u eufirskoj godini, mesec proslave i sreće. Rane su delom zaceļjene, prošlost se polako zaboravlja. Nas je sada četrnaest, šestorica više nisu među nama. Spaljeni su i razvejani eufirskim vetrom.

Govornica je neprestano uz mene i često prenosi volju nas, bogova. Mislím da su je prihvatili, i sada je u toku postupak za njeno ustoličenje kao vrhovne sveštenice. Sve teče u redu, Eufirci su se vrlo brzo vratili svojim poslovima, mistični ratnički zanos je iščileo iz njih. Ipak, da li je?

Neprestano osećam neki nemir u sebi. Onira mi umnogome

pomaže u tome. Retko kad nije u svojoj samohipnozi i izbegava me. Gleda kroz mene i miluje me po licu, šapuće obredne molitve. Ne veruje u nas, ne veruje u sebe. Ona je umrla sa starim gradom Lajom. Ne vredi što joj govorim da je novoizgrađeni lepši, okreće glavu i ne sluša me.

Poslovi oko kompletiranja podataka o Eufiru normalno teku, ne zaboravljam svoju dužnost zbog koje sam ovde. Ponekad, samo ponekad, podignem noću glavu ka zvezdanom nebu. Da, tamo je. Najsajjnija je zvezda neba, kruži i motri svojim kompjuterskim očima. Tamo su oni, pravi gospodari. I Drav čovek među njima.

Čini mi se da sam ovde čitavu večnost. Niko ne zahteva od mene da se vratimo, uzalud očekujem nekakav poziv sa matičnog broda. Noću, zagledan u strana sazvežđa, tražim onu najsajjniju zvezdu koja lagano promiče nebom. Tamo su oni, ljudi.

Pokušavam da proniknem u njihove ciljeve. I svaki put kada osetim da sam blizu nečega što bi moglo biti nekakvo rešenje, kad mi se takva pomisao pojavi u mozgu, osećam strahovit pritisak pred kojim moram da uzmaknem. Drav čovek me nije napustio, naprotiv. Tu je, osmatra i još uvek odlučuje.

Ja sam android, ja čekam.

Beka Jon je počeo da mi predstavlja problem. Njegovo bekstvo na trgu shvatio sam kao trenutni kiks, nešto što može čak i androidu da se desi.

Znam da mi ne možemo da osećamo strah, ali počeo sam i u to da sumnjam. Ko zna koji su motivi rukovodili Beka kada me je ostavio na cedilu u onom paklu. Sretao sam njegove skrivene poglede i uočavao način na koji me je izbegavao. Imao je svoja zaduženja i često je to koristio da odlazi van grada. Bio je čudan, vrlo čudan.

Razgovaram o tome sa Onirom, kada uspem da je otrgnem iz njenih čestih zanosa.

— Ovara Dsoon — govorila bi Onira. — Si tav v' oksi...

Ne veruj mu, kaže. Naslućujem nesreću. Mrzi te.

Znam da je u pravu. Onira nikada ne greši u predviđanjima kada je u transu. Traži od mene sve više droge, ne podnosi realnost i svakodnevicu kada uticaj stimulansa nestane. Beži u nerealno, u svoj imaginarni, srećni svet Eufira iz prošlosti. Ja ne mogu da joj povratim prošlost. Nikad.

Razgovaram sa njom, otvaram joj mnoge mogućnosti.

— Ako želiš — kažem — slobodna si da odeš od mene kad god to budeš želela. Neću te zadržavati. Izmislićemo drugu Govornicu.

Ne sviđa joj se kada to govorim. To joj se vidi na licu. Prepliche prstima.

— Ne voliš me? — pita zbunjeno.

— Nije u tome stvar — odgovaram. — Jednostavno, mislim da si sputana ovde, da ti nešto nedostaje. Ako sam ja prepreka tome...

— Ne! — njen glas sada je pun srdžbe. — Nikada više nemoj to da mi kažeš, Drave! Ja sam tus,

robinja. S' neh, s' neh... Ne idi, ne idi od mene, Drave...

Nikada to ne bih želeo, Onira, ali postoji nešto jače i od mene samog. Koliko će ovo naše potrajati? Androidi jednostavno nisu predodređeni za takav život, time bi se izjednačili sa ljudskim bićima, a to nije u našem programu. Niti će ikada biti. Osim...

Odbacujem svom snagom svoje androidske volje takve misli, pokušavam da ih sakrijem i od sebe samog i od onog drugog. Ne želim da ga pokrećem bez potrebe. Poznajem njegovu svirepu moć koju ima nada mnom.

– Još uvek je u tvojim mislima, zar ne? – pita.

– Uvek. Pokušavam da budem grub sa njom.

– Odlazi od mene, Onira. Bol te može uništiti. Ja sam android, doplenger, živ i mrtav. Odlazi.

Odmahuje i sklapa prste na svojim usnama.

– Nemoguće, pre bih nestala.

– Ali, to vreme dolazi. Mi smo ovde ljudskom voljom. Kada naša misija bude završena, povući će nas sve. Šta će se onda dogoditi s tobom? Kome ćeš pripadati?

– Tebi, zvezdama. Zauvek. Ili smrti, ako me bude htela.

Luda žena. Luda čarobnica čije reči blaže moj gnev.

– Odlazi – govorim. Ali, to ne zvuči više ubedljivo.

– Onira je umrla. Postoji još samo u tvojim očima, rukama i telu. Smrt dolazi. Osećam je.

Čutim i slušam. Neka tako i bude.

V' il tua joon.

Čekaću je.

15

Zapovednik Drav pogleda po okupljenim licima. Kakva promena! Sad su to bili drugi ljudi, puni neke nove životne energije. Preleteo je još jednom pogledom po svima, rekavši:

– Pretpostavljam da će biti pitanja?

U njegovom glasu je zapovednička nota. Za reč se prvi javio Graus:

– Da li je naš zadatak na Eufiru gotov, zapovedniče?

Drav odgovori:

– Ne, ne još. Situacija je potpuno pod našom kontrolom, u to ne može biti sumnje. Kao što smo videli, ili, eh, doživeli... – nasmejao se kruto pri toj reči – Eufir je bio poprište pobune. Androidske pobune, svakako. Još jedan dokaz njihove nepouzdanosti.

Frenk Kruger se ubaci u razgovor:

– To će umnogome izmeniti shvatanja u androidskoj industriji, dole, na Zemlji. Nešto se mora menjati.

Beka Jon je bio nestrpljiv, kao i uvek:

– Zašto mi nismo intervenisali? Imamo za to mnoge mogućnosti, zapovedniče.

Odgovor je bio brz i nedvosmislen:

– A da li bi to bilo najbolje rešenje, Beka? Praćenjem svog doplengera, mogli ste da spoznate svu težinu zadatka pred kojim su se našli androidi. Mi

bismo, svakako, uspešnije rešili sve, ali to bi bio posao nedostojan čoveka. Čemu? Naše je da upravljamo, planiramo, presuđujemo i usmeravamo. Petljanje sa domorodačkim življem ne spada u ljudske poslove. Najzad, nisu se pobunili i odmetnuli ljudi, nego androidi. Nadam se da među nama nema androida...

Prsnuo je u glasan smeh, koji ostali prihvatiše kao eho. Zapovednik Drav oduvek je imao smisla za šalu.

— Situacija dole nam odgovara. Eufir je primiren. Samo dokle?

— Šta želite time da kažete, zapovedniče? — upita Zaf Bredli. — Vaš doplgenger čvrsto drži situaciju u svojim, to jest, vašim rukama. Tretiraju ga kao boga. Njegov uticaj na planeti je presudan. Ustanovio je novu religiju i usmerava ih u pravcu koji nama odgovara. Jedna vekovna stagnacija u razvoju koja će se produžiti sve do dolaska kolonizatora sa Zemlje. To je osnova plana, koliko sam razumeo.

Opaki osmeh iskrivi Dravove usne.

— Da, da... I prve dve ekspedicije su manje-više prošle kroz sličnu fazu. Bile su takođe sastavljene od samih androida. Pa? Rezultate smo videli. A koliko je Zemlja izgubila do sada? Mnogo. Kolonizacija kasni, uveliko kasni. Zašto? Zbog te davolje neispitanosti i nesigurnosti androida. Graus! Imate li vi odgovor?

Prošao je skoro minut dok prozvani nije odgovorio.

— Teško pitanje, zapovedniče

Drav. Ne znam... mislim, nisam najsigurniji. Praćenjem rezultata postignutih na Zemlji i ovih ovde ne mogu da dam kompletan i kompetentan odgovor. Situacija je disonantna. Androidi na Zemlji nikada nisu pokazivali ovakvu otuđenost i želju za destrukcijom.

— Ako dopustite... — Frenk Kruger se umešao u razgovor. Drav klimnu glavom. Kruger nastavi:

— Mislim da je stvar psihičke prirode... — Psihičke? — planuo je Beka Jon. — Pa vi im pričajte ljudske osobine, do vrağa! Tim... tim... stvarima!

— Dosta, Beka! — preseče ga hladan Dravov glas. — Dalje, Frenk.

— Hm, dakle... kao što rekoh, mislim da je stvar čisto psihičke prirode. I pored toga što su androidi, ne možemo im odreći ono što je pouzdana činjenica: androidi misle, logički zaključuju, mogu se programirati za dublje misaone procese... Na Zemlji je svaki android neprekidno okružen ljudskim bićima, svestan je svoje sopstvene inferiornosti. Eufir je, odjednom, predstavljao nešto neočekivano, novo, zapanjujuće i zastrašujuće u isti mah... Pretpostavljam da je još odmah u početku došlo do sukoba među njima samima. Jači, oni koji su osetili tu svoju novu slobodu, uništili su one koji to nisu želeli, ili kod kojih su otpori tome još uvek bili dominantna crta ponašanja. To se isto dogodilo i sa drugom ekspedicijom. Eufir, planeta slobode za njih, novi simbol androidstva, horde divljih plemena koje ih slave i oboža-

vaju, prave od njih generacijske idole, podižu hramove i vide u njima bogove sa zvezda, sve je to u njihovoj androidskoj psihi razbilo programirane i usadene karakteristike. Svakako, znali su da Zemlja neće odustati od Eufira, ali su se dokraja držali tog svog nastojanja...

– Androidskog sna – upade Zaf Bredli.

– Pa, uslovno rečeno i toga... To je moje mišljenje, zapovedniče – završi Kruger.

– Opširno, ali tačno – prokomentariša Drav. – A to je i srž sadašnje situacije. Moja kopija je pod mojom čvrstom kontrolom. Ostali su već zaboravili ko su i šta su. Prvo su želeli što brži povratak, a zatim je dolazilo do laganog opuštanja, dezintegracije narednih ciljeva. Eufir negativno deluje na njih. Beka!

Dravov glas prenu kapetana iz razmišljanja.

– Zapovedniče?

– Šta se dešava sa vašim doplengerom na Eufiru?

Beka se isceri.

– Kao što ste i naredili, zapovedniče. Sprema se za udar. Bolni udar.

Drav zaklima glavom. Beka je bio pouzdan vojnik.

– Odlično. Androidi su obavili programirani zadatak. Naša ekspedicija je, smatram, obavila svoj posao za koji je i bila poslata ovamo. Svi odgovori su prikupljeni, planeta analizirana i kodirana. Požar koji je buktao, ugašen je. Eufir je smiren i Imperija može da računa na njega. U ovom kvadrantu Galaksije, Eufir će postati naša odskočna daska za dalje širenje. To bi bilo sve.

– Zapovedniče? – uskoči Zaf Bredli. – Jedno pitanje, ako dozvoljavate...

– Svakako, Zafe. Samo recite.

Drav je lupkao po zvezdanim kartama, rasprostrtim pred njim na stolu, dosta jasno pokazujući da mu je dosadno. Nije voleo dugačka objašnjenja.

– Mislio sam na našu misaonu vezu. Šta je sa njom? Da li je isključujemo?

– To bi nam uštedelo trud. – Drav ustade. – Ali, ne, to nećemo da učinimo. Zašto ne bismo malo uživali u predstavi, koja će uskoro otpočeti dole, na Eufiru? Objasniću vam: plan je završen i androidi nam više nisu potrebni. Unišćemo ih. Ono što ostaje iza nas, do dolaska kolonizatora, u dovoljnoj meri je sigurno da će izdržati do našeg ponovnog dolaska.

– Oni su dobro naoružani – promumla Beka.

– Primedba je na mestu – reče Drav. – Nisam ni mislio da ćemo mi lično da intervenišmo. To bi potrajalo, a i ne verujem da bismo mogli da iskoristimo efekat iznenađenja.

Postoji drugi način, drugi put.

Beka je zurio u Drava sa nerazumevanjem, zaustio je da nešto kaže, otvorio usta a onda ih opet zatvorio.

– Ali, zapovedniče... koji je to drugi način?

– Androidski – zaključio Drav.

16

Gore velike obredne vatre. Mesec je ir, doba kada Eufirci prinose žrtve novim bogovima i zaklinju se na večitu vernost.

Onira, moja Govornica, večeras je potpuno iscrpljena. Ovi meseci bdenja dosta su je iznurili, bleđa je i jedini mir nalazi u mom zagrljaju. Kratki, privremeni mir. Uznemiruje me svojim iznova obnovljenim predskazanjima i slutnjama i ne ostavljam je samu. Uz nju je neprekidno Čala, tui, moj rob zaklet na smrt Govornici. Nikom ne verujem, ni svojim dojučerašnjim drugovima.

Nešto se događa. Znam to, osećam to. Kao potmula, crna reka što se valja na obzoru, talas snažne i smrtonosne plime koji se kreće ka nama. Opažam to po pogledima, po skrivenim znacima, po negodovanju na moje pojedine odluke. Znam da mnogima ne odgovara moje zapovedništvo, ali još uvek se ne usuđuju da to javno kažu.

Opustili su se, lenčare i izbegavaju normalne dužnosti. Retko obilaze bazu i osiguranje osetljive aparature. Mešaju se sa Eufircima i teško održavam disciplinu. Moja građevina puca lagano po šavovima, a ja sam nemoćan.

Jedna strašna pomisao neprestano mi kruži glavom – jesu li svi doplgengeri? Kakvi poticaji su u njima, šta je skovano gore, na plamtećoj noćnoj zvezdi koju mrzim više od ičega? Onira nema za to odgovor, mrmlja, ljubi me i opominje. Beka! Beka!

Je li on izvor svega što osećam? Trebalo je davno da ga ubijem. Do ušiju mi dopire njegov polušapat koji kruži oko mojih ljudi. Uvlači im u misli i ponašanje zebnju. Među nama je otpočela bespoštedna borba,

koje smo obojica svesni. Ja imam Oniru, on svoje spletke i uticaj na ostale. Lukav je kao zmija i izbegava javno nasrtanje, ali kopa ispod mojih nogu. Androidska zmija.

Izgubljen sam. O, znam to.

Onirino telo me greje, njene ruke mi daju san, njene usne šapuću reči opreza. Je li to Eufir za koji smo se borili? Apсурdnost reči probija mi se do mozga. Gore, iznad nas, na zvezdanom nebu su oni za koje smo osvojili ovaj svet. Jedan od njih, najglavniji, sa najvećom moći, u mojoj je glavi, mozgu, mislima. Surovu igru izvodi sa Dravom androidom, svojim doplgengerom. Jer, ja sve znam, a opet nemoćan sam da išta učinim. Moćan je, snažan, jak.

Potire sva Onirina upozorenja, razbija mi opreznost, sugeriše mi lagodnost u ponašanju. Kao marioneta, pokoravam se nadmoćnoj sugestivnoj volji. Onira ne uspeva sve da izbriše kasnije iz mene, tresem glavom, udaram o zidove, preklinjem i vrištim. Neprilična slika za jednog eufirskog boga. Verujem da bi mnogi ratnici promenili mišljenje kad bi mogli da me vide u takvim situacijama.

Ponekad sam blag, darujem i praštam. Ponekad sam zver. Kažnjavam, udaram. Drav-čovек eksperimentiše, osećam da ga androidska ustrojenost interesuje i igra se sa mnom, trese me tamo-ovamo, ruga mi se, pljuje na moju nemoć i slabost. Umesto smirenosti, otkrivam u sebi svoje suštastveno dno, gledam svoje biće, vidim sebe onakvim kakav jesam: programirani humanoidni, protoplazmatični

aparati razaranja i mrznje. U meni preovladava zli deo, ono nepoznato i pakosno, takođe ubačeno u mene, žedan sam rušenja, ognja i uništavanja. Onira Govornica, Onira moja uteha i spas tada beži od mene, sklanja se i povlači u svoju unutrašnjost, nestajući zakratko u prošlost, u opsenu.

Mesec je ir, doba prinošenja žrtava.

Trg je i dalje ogroman, vatre dopiru do samih vrhova zgrada, bacajući na kamen i granit senke i toplotu. Naša iluminacija zavrtila je mozgove eufiraca i iz daljine gledaju u nas, moćnike sa zvezda.

Večeras su svi napeti, ljudi. Vidim u njihovim očima dejstvo droge i hula, tog paklenog pića sačinjenog od svih paklenih trava Eufira. Moji ratnici to takođe piju i nalivaju se ceo dan. Spustili su se na nivo eufiraca i to ne može da izađe na dobro.

Ali, prokletnici ne žele da slušaju, mozgovi su im u alkoholnoj pari trava! Beka Jon je uz njih, seda, pije, govori a neprestano gleda u mene.

Još nečiji prsti su među mojim – Onira je izašla. Kolika uznemirenost je u njoj. Oči su joj tamni kolutovi strepnje, nestalo je ljubičastog sjaja zenica. Šta sad sluti?

Najmanji prst leve ruke proboden joj je gvozdenom iglom, domali zlatnom. Susreće moj začuđeni pogled.

– To će oterati demone – šapće.

– Vraga, ženo, – škripim zubima. Ni nas niko nije uspeo da otera. Spalili smo sve oko sebe i ostali.

Dizem ruku i lagano pravim par obrednih kretnji. Snažno ozvučenje čini svoje, bubnjevi udaraju, teška muzika se izvija među masom, obredne igre su počele.

Onirin dah je na mom vratu, pleni moju pažnju, a ja tražim Bekine oči među eufircima. Gde si, Beka?

Eufirci, specijalno odabrani i počašćeni time, prilaze našoj svečano ukrašenoj trpezi, ostavljaju svoje darove i žrtve. Mesec je ir, obredni dan približavanja bogovima. Naše oči i uši su tada otvorene za molbe, dajemo milost, podižemo zaslužne, ustoličavamo i rušimo. Mnoge žene Eufira priželjkuju momenat odabira. Moji vojnici to vrlo neposredno rade. Sve se izgubilo, ono ranije i pravo. Zašto? Po čijem to planu? Je li Drav čovek umešan u sve ovo? Moj um ćuti.

Velike, groteskne, naslikane maske svih boja gurale su se na trgu. Veštačko, odslikano nebo je nad nama, sa mnoštvom zvezda koje se prepliću. Sjaj lasera baca masu u trans. Drhtanje prolazi trgom, baca senke po svetlucavom nebu, usled čega sve te maske na licima eufiraca rastu u mojim očima i guše me. Maske su se kretale posvuda, obojene usne su nešto bezglasno šaputale i ja sam znao da će doći trenutak kada će napetost biti u kulminaciji i da će nebo pući.

Kao i do sada, bio sam nemoćan. Poraženi android.

Mistična čudovišta su menjala oblik, i svlačeći svoje košu-

ljice preobražvala se, prikazujući pobjedu pravih bogova, nas, nad lažnim; uspravljala su se, rigala vatru, odsjaj naših blastera, dizala je i dizala na divovskim nogama – štulama, lomila granje, bacala mirisavo kamenje i travu i u neredu prirode i mraka, svetlosti pakla i žara borbe opisivala do tančina kako je teklo rođenje. Iz svega toga isijavao je i lik Govornice, dizao se na eufirskim rukama, da bi iznenada...

... Bio bačen u vatru!

Onira lako kriknu i prilepi se uz mene.

Pokušao sam da je smirim. – To je samo slučajnost, Onira. Narediću da ga kazne.

Zatresla je glavom.

– Ne, ne... molim te. Ne. Noćas igra proročanstvo u meni... ja vidim... tes' ta nili... Noć odluke.

Ja sam razmišljao. Ovo je bio akt za reagovanje, masa je sve gledala, mogla je da moje oklevanje protumači kao slabost. Ako neko božansku Govornicu baci u plamen, jasno je da je to učinio sa nekom svrhom. Kome bi to odgovaralo? Samim Eufircima? Sumnjao sam. Suviše su dobro znali našu ognjenu moć, ali...

Ali, ako ih je neko gurnuo u to? Ako je neko povlačio konce iza, u mraku? Neko kome bi sukob i krvoproliće odgovarali?

Ko je to učinio? Blistava boginja je gorela, jedna od njih, uzvišena i počastvovana Onira Govornica. Oči mi refleksno klize zanemalom masom koja čeka. Tražim Beku Jona. Tu je, susrećemo se zenicama. Na njegovom licu vidim zloban osmeh,

kao da pita: a šta sada, Drave? Tvoja naložnica gori, ta eufirska kućka koju si proglasio polubogom je u plamenu? Šta sada, Drave? Čekaš, oklevaš... slab si, Drave. Slab...

Da li tako rezonuje, da li su to reči u njegovom srcu? Srcu šumske zmije?

Šta je želeo ovom predstavom? Osećao sam da ću odgovor uskoro dobiti. Zasad nisam želeo da reagujem, iako su mi prsti na dršci blastera. Čekao sam.

Izgleda da sam bio u pravu. Sve drugo je očekivao, ali uzdržavanje i ignorisanje ne. Pratim samo njega, posmatram samo te oči koje se stežu i pretvaraju u tanku crtu opreza, straha, mržnje i bola. Beka, moj probuđeni i otkriveni Beka, otvoriće se još jednom, ovoga puta sasvim. On i ja, jedan nasuprot drugome. Sumrak bogova, sukob, istrebljenje. Da li je to želeo Drav čovek?

Ali, događaji su išli svojim tokom, ništa više nije moglo da spreči bujicu koja je provalila. Govornica je izgorela u ognju, bilo je potrebno iskušati i nešto više: mas, zvezdane bogove.

Uz glasan krik jedna maska iskoči iz grupe i, pre nego što je iko mogao da reaguje, baci se ničice u podnožje trpeze. Zauzavljam nekolicinu koji su želeli da je sprže zracima. Interesovalo me je šta bi ovo moglo da predstavlja. Nikada do sada nijedan Eufirac nije se usudio da pride toliko blizu nama, izuzev u prošlosti. Ali, ni tada nisu ostajali živi.

Posmatram izvijanje tela, svaki pokret ruke, prstiju. Mi-

mika ogoljenih udova i nemih usana, oči, mrštenje veda i nosa, trupkanje, padanje, ustajanje, lom mišića... Sve sa jednim ciljem.

Onira je užasnuta. Ona sve čita, ja ne. Stežem je za ruku i pitam:

– Šta je ovo? Kakav je cilj ovog bogohuljenja? Šta želi ovaj divljak?

– Izaziva te – odgovorila je Onira.

Nasmejao sam se. Zvučalo je šuplje, puno neverice.

– Izaziva? Mene? Ko je on? Hajde, govori!

– On je između njih izabran kao žrtva.

– Kakva je to glupost? Ukinuo sam ljudske žrtve na celom Eufiru. Neću dozvoliti nikakve budalaštine...

Onirin glas zaustavlja me u pokretu.

– Sačekaj, bože nestrpljenja! Ovo je prдавni običaj, u samom je biću Eufiraca. Mladić se žrtvuje, izaziva boga. Ako pogine, slave ga kao palog heroja. Ako...

– Šta, ako? Kakve šanse ima protiv mene? Zar želi da bude spržen, da umre kao mučenik? Ti si Govornica, ispitaј to! Ne želim nikakve krvave poklone.

Postajem svestan čudne tišine. Masa Eufiraca sada je samo tamna reka koja se talasa. Ni reči, ni zvuka, Bacam pogled na svoje ljude. Čudno su mirni i opušteni. Prokleti bili! Nakljukani tim đavoljim hula-pićem, i sada su im reakcije usporene. Među njima je i Beka. Uvek Beka!

Onira drhti pored mene. Jedva izbacuje drhtave reči:

– To je zlo... k'ut la intre... običaj, običaj... Bog mora da ga udostoji borbe... Golih udova, praznih ruku...

Tako! To je Bekin plan, znam to. Gde je sve išcupao? Sve je proračunato u dlaku: i mesec ir, žrtve, obredi, rituali, mistika... Eufirci su u zanosu, nas je malo. Nastao bi pokolj, ali, da li će moji ljudi biti uz mene? Da li?

– Ne vole te – šapuće Onira, kao da mi čita misli. – Svi te mrze, ti si otuđen i omrznut bog. I ja s tobom... Video si kako su spalili moj lik. Žele tvoju smrt. Napunio im je glave da si slab, da ti samo oružje daje snagu.

– Šta ako odbijem?

– Pokazaćeš da si nedostojan vlasti, da nisi božanstvo koje im treba. Prezreće te.

– Ko haje za prezir Eufiraca! – sikćem gnevno.

– I ja sam Eufirka – šapuće mi Onira. Ipak, ona mi ne zamera na tim rečima. – Govorim ti šta je u njihovoj duši. Puni su trava i zanosa. Bog je bog, izazvan je od čoveka koji je spreman da se žrtvuje... Verovatno su mu obećali kaha-ratnu.

– Šta je to?

– Mogućnost da se ude među vas... obogotvorenje.

Pakao! Prokleta zmija, Beka, sve je isplanirao. Zbog takve nagrade Eufirac je i mogao da rizikuje smrt. Posmatram ga kako se izvija u odrednoj igri. Mlad je i neobično jak, mišići poigravaju na njemu, osećam da je nakljukan stimulativnom drogom i da se već oseća kao bog. Božanska hrana je u njemu, te oči žele krv, moju krv.

Tražim smirenje u sebi, dok posmatram. Njegova igra se stišava, pokreti su sporiji, ali su figure sve rečitije. Traži, izaziva, zahteva.

Gde si sada, Drave čoveče? Ili je i ovo deo tvog sveobuhvatnog plana? Zašto ne, nastavljao sam da razmišljam. Kao što sam ja bio doplenger, tako su i ostali bili pod uticajem ljudi sa matičnog broda. Samo sam ja bio svestan toga, voljom glavnog, ali ostali su igrali svoje uloge. Je li to izvesnost ili plod moje mašte? Kako da to saznam?

Drav čovek je mirovao, moj um je bio prazan. Ni reči, ničeg. Samo masa koja traži nečiju krv, samo uzavrela bujica koja traži palog boga. Biću rastrgnut, raskomadani, spaljen i razvejan u zaborav. Ali, prethodno ću morati da patim, da osećam bol do poslednje iskre svoje svesti. Ne sumnjam u ono što mi je Beka Jon namenio.

Ipak, dok god sam disao i mislio, postojala je šansa. Eufirac je bio pripremljen i kondicioniran, snažan i spreman.

— Šta vidiš? — pitam Oniru. Izvukla je lagano zlatnu iglu iz prsta i dala mi je.

— Probodi svoj — reče. — Moje telo će biti s tobom, i moja toplota. Tako je to sa nama, Drave. Zauvek.

Znam da je to besmisao, ali ja joj verujem, šta mogu drugo? Gde je sada moja androidska racionalnost? Gde je onaj drugi Drav u meni, nema ga. Ranije i najmanji nagoveštaj borbe uzrokovao je njegovo divljanje. Ne, on čeka i posmatra.

Probadam lagano prst. Igla glatko ulazi, topla je, smiren

sam. Onira dotiče moje oči svojim prstima, šapće mi nešto u uvo, ne slušam je. Beka, posmatram njega i taj izraz trijumfa na njegovom licu. Beka, pas!

Android koga sam ubio u prolazu... Sećam se njegovih reči, kako mi sve to odjednom izlazi pred oči, ja se budim i gledam.

„... Koliko vam vremena treba da shvatite da ste samo oruđe u rukama ljudi?“

Oruđe koje se posle upotrebe uništava?

Da, to je i moja sudbina, androidska.

Blesak spoznaje razgrće mrak u kome sam bio. Drav čovek se otkriva, zid se konačno ruši. Svi, svi koji me okružuju su doplengeri, svi oni i ja sam marionete koje pokreću ljudi sa sjajne zvezde iznad nas. Ovo je moja nagrada.

Gledam Govornicu pravo u oči, utapam se u ljubičaste zenice.

— Reci da će se bog boriti. Sići će praznih ruku u arenu. Neka to bude tako, neka bude zapisano u vremenu i u svetim knjigama. Ja tako želim, bog prihvata ono što je Eufir iznedrio. Silazim dole. Do smrti jednog, čoveka ili boga.

17

Onira je otišla. Ne želim da bude tu i da sve to posmatra. Čala, rob, neprestano je uz nju, kao senka. Otkopčavam defanzivni pojas, skidam ga. Osećam ledene trnce niz leđa kad sam bez njega, neizvesnost me preplavljuje. Zašto sam uopšte pristao na sve ovo? Ali, ne, nisam imao izbora, to i sam znam. Sila

jača od mene postavila je stvari na svoja mesta.

Beka se smeje i njegove reči dopiru do mene:

— Pa, Drave? Nešto si neodlučan, koliko mi se čini? Zar želiš da Eufirci to pogrešno shvate? Ti si bog za ove divljake, potrebno je da samo smlaviš ovog jadnika...

Ne odgovaram, gledam i pamtim. Srešćemo se, Beka, a tada te neću ispustiti iz ruku. Ako preživim sve ovo, svakako.

Nisam imao mnogo vremena za razmišljanje. Čim sam kročio u prostor, Eufirčeve obredne igre je nestalo. Izvio se u vazduhu i bacio se na mene. Pao sam, udaren njegovom težinom. Udar o tle pokazao mi je svu ozbiljnost trenutne situacije. Morao sam da upotrebim svo svoje znanje iz borilačkih veština ako želim da slomim njegov snažan i uporan otpor.

Otkotrljali smo se, spojeni rukama. Eufirac je imao iskolačene oči, prepoznao sam dejstvo stimulativne droge. Beka ništa nije želeo da izgubi. Prevelika doza droge proključala je Eufirčevu krv. Bilo da dobije ili izgubi, njemu nije preostajalo mnogo života. Beka se obezbedio od svega.

Prebacio sam ga iznad sebe, upotrebivši nogu kao polugu. Trenusno je o zemlju i bolno je knuo. Ipak, to ga nije zadugo zaustavilo, okrenuo se i bacio na mene. Odskočio sam, ali ne i dovoljno brzo. Njegova stisnuta pesnica pogodi me u lice. Prsnula je krv, moja krv.

U masi je zažagorilo. Bog je krvario. . Koliko im treba vremena da zaključe ono što se

tako jasno nametalo, da spoznaju da nismo toliko neranjivi, kao što smo želeli da oni misle?

Krv, moja krv pokrenula je i Eufirca. Bacio se na mene i zasuo me serijom udaraca. Uspeo sam da blokiram najopasnije i da zadam nekoliko svojih. Međutim, sve se to odbijalo od snažnog ratničkog tela. Cilj mu je bio da me zahvati rukama i stegne u medvedi zagrljaj. U tome sam mu i sam pomogao, soplevši se iznenada. Bacio se na mene, pritiskajući mi šakama grlo. Borio sam se da ga zbacim sa sebe, ali droga mu je utrostručila snagu. Zario sam mu prste u oči i za trenutak uspeo da smanjim njegov pritisak. Udario sam snažno u nervni sistem na njegovom vratu, razdvojio njegove ruke i okrenuvši se, zbacio ga sa sebe. Pao je i pokušao da ustane. Kasno, jer ja sam već bio na nogama. Udario sam ga jednom pa drugom nogom. Zgrčio se, savio u klupko. Kleknuo sam brzo i poluzahvatom okrenuh ga na grudi. Skočio sam sa oba kolena na njegova leđa i tresnuo ga ivicom dlana po potiljku. Ostao je da leži nepomično.

Nešto se promenilo. Masa je lagano krenula ka nama i ja brzo navukoh na sebe opremu. Eufirci su bili opet u svom poznatom mističnom zanosu, smrt se osećala u vazduhu.

— Uništite ga! — uzviknuo je neko na eufirskom. Beka! Ali, pokazivao je na onesposobljenog mladića koji se sporo pridižao. To je nedostajalo, kao znak, kao podsticaj, taj vrisak koji je Beka Jona bacio među njih. Predstava nije dobila željeni

zavrsetak, ja sam ostao živ i na nogama, bog nije bio oboren. Za poraženog sledila je okrutna kazna. Ja sam ga poštdeo ali masa neće.

Poraženi Eufirac kao da je shvatio kretanje mase. Za trenutak je zastao u svom podizanju, a zatim, spoznavši šta mu se sprema, kriknuo i počeo da trči.

Međutim, bilo je kasno. Zgrabili su ga i oborili na zemlju.

– Uništite ga! Uništite ga! K' asalani! K' asalani! K' asalani!

– Glasovi su se stapali u masovan krik besa. Nesrećnik se trzao pri svakom udarcu, a njegovi očajnički krici i vrisak samo su još više raspaljivali masu. Znali su zašto ga mrze, nije uspeo da pobedi boga, kada je ovaj stao goloruk pred njim. U njihovim drogiranim mozgovima ključala je silna mržnja koja je tražila da se isprazni na ovom jadniku: tukli su, udarali i gazili ga nogama.

Ranjeni Eufirac učinio je krajnji napor. Smrtni strah mu je dao natčovečansku snagu i gurnuo ga napred. Pomislio je da mu je spas uz bogove i sunu k nama. Njegove izbuljene oči izgledale su kao jame pune užasa.

Uz zaslepljujući blesak sinuo je nečiji blaster, koji ga odiže u vazduh, razorivši mu poprsje. Drugi zrak pogodi aparaturu za osvetljavanje i odjednom nastade potpuni mrak. Vatre su pogašene, zvezde nestale.

Nastao je čudovišni metež. Čuli su se krici i povremeno blesak oružja. Masa je kao džinovski talas pokuljala k nama. Mnogi od mojih drugova će žaliti što su poslušali zmijska usta Beke Jona i došli ovamo

nenaoružani. Smrt ih je već do-dirivala po kosi.

– Svetlo! – zaurlao sam. – Upalite svetlo!

Povukao sam se uza sam zid i držao blaster ispred sebe. Međutim, bilo je potrebno skloniti se sa ovog mesta. Eufirci su bili izludeli, masa je gazila sve pred sobom. Ni užasna energija blastera nije zaustavljala tu ljudsku plimu. Bili su odjednom u noćnoj tami, prepušteni svojim naraslim nagonima, divlji i ludi. Propast zvezdanih bogova, jedino to je igralo u njihovim mozgovima, treslo njihova tela. Bogovi su se survavali u mračne bezdane eufirskog pakla...

Svetlo je zablistalo kada sam dospeo do aparature i napipao rezervnu sklopku. Jedan deo je bio uništen, ali i ovim je moglo da se obezbedi dovoljno energije. Uvek sam mislio na rezervu i odstupnicu. Ali, ne i svi.

Iz stotine grla zaorio se jedinstven krik. Svetlost se ponovo rodila, bili su spašeni! Shvatio sam ih – nisu želeli smrt zajedno sa smrću svojih dojučerašnjih bogova.

Podesio sam glasnogovornike na najjače i viknuo:

– Tazarah! Tazarah, ne' ulmi! Odlazite, odlazite svi!

Kao noćna zmijsa, masa Eufiraca se povukla, ostavljajući krš i mrtve iza sebe. Eufirac sa kojim sam se borio, bio je mrtav, poluugljenisan od udara blasterskog zraka. Samo, nije bio usamljen u smrti.

Još neko je maločas pucao. Neko ko je iskoristio užasnu pometnju i tamu i iza sebe ostavio mrtva tela. Čudovišno i je-

zivo, kao deo nekog složenijeg plana, ljudskog plana.

Prebrojao sam one koji su ležali. Bili su izgaženi nogama, smrvljeni, mrtvi. Nije bilo ni malo nade. Ručni analizator telesne topline jasno je pokazivao da nema traga života. Nije bilo spasa ni za jednog.

U smrti, androidi su najslićniji ljudima. Zaf Bredli, Frenk Kruger, Kalhun... svi, svi... Pir je bio završen.

Šta sam mogao da uradim? Bio sam izazvan i gurnut u arenu. Da li me je Beka potcenio, da li me je, u stvari, Drav čovek potcenio gurnuvši me na Eufirca? Beka android nije mogao ceo taj pakleni mozaik da sastavi bez ljudske pomoći. A ja sam u svim tim trenucima bio miran, neuznemiravan od njega, čoveka. Bio sam prepusten sam sebi, svom umeću, snalažljivosti i zaključivanju.

Da li me je u tim trenucima ocenjivao?

Da li me je probao, je li izvlačio podatke o mojim reakcijama, o postupcima mog tela, stvaranju logičkih misaonih komponenti, je li me secirao negde tamo visoko, na matičnom brodu? Sve je govorilo tome u prilog, a kao potvrdu imao sam samo svoju, androidsku sumnju.

Šta je sada predstojalo?

Ovo nije bio kraj, bar ne za mene. Mogao je da gurne nekoga od mojih, neka cev blastera mogla se upraviti i na mene, bila je to noć strave. Ipak, nije. A to me nije mnogo smirivalo. Pre je govorilo da me čeka nešto strašnije, mnogo bolnije.

Koracam i gledam, preskačem mrtva tela.

Poslednji bog išao je između zgnječenih Eufiraca, izgubljen i sam.

Ne, ne sam... Još neko je bio živ, neko čije je telo nedostajalo među mrtvima. Odjednom mi se grlo stegnulo.

Beka Jon je nestao.

18

Oganj, zapaljen mojim blasterom, diže se visoko u nebo Eufira. Mrtvi bogovi kreću na svoj poslednji put, pretvoreni u prah. Lebdeće sa vetrom, ući u legende, postati mistično tkanje planete. Bogovi koji nestadoše u noći propasti.

Više ništa nisam mogao da učinim za njih. Oprema i aparatura bez pogonske energije predstavljaće samo svete relikvije, a mene nije interesovalo šta će Eufirci da proglašavaju svetim stvarima. Uništio sam zracima sve što je moglo da se preobrazi u oružje a ostalo ostavio tamo gde je i bilo.

Vatra je blistala, moji drugovi behu razvejani. Ljudi su možda u zvezdi koja je kružila likovali. Ja ne. Ostajao sam beskonačno usamljen...

Onira!

Kao da me je munja tresnula posred lica. Bila je sama a ja sam potpuno zaboravio na nju. Kako sam to mogao? Međutim, događaji su me snažno otrgli od nje. Opsovao sam sve zvezde neba i jurnuo. Glupi android što je nekada bio bog! Nisam video dalje od svog nosa!

Bila je sama a Čala nije predstavljao prepreku pred Bekinim

oružjem. Potrčao sam ka hramu i jurnuo uz stepenište. Nisam mogao zamisliti da se nešto dogodilo, ali zlokobno predosećanje me nije napuštalo. U trku sam iščupao svoj blaster, ne zaboravljajući na opreznost.

Tresnuo sam vrata njenih odaja nogom i naglo se bacio na pod. Ništa. Niko nije pucao na mene, ništa se nije pomerilo u prostoriji. Onda sam ugledao Čalu.

Na drugom kraju sobe, uza sam zid, ležao je i previjao se u strašnim bolovima. Pritrčao sam i kleknuo kraj njega. Zgrabih ga i prodrmah:

— Šta se dogodilo? — pitao sam na eufirskom. — Gde je Govornica?

Telo nesrećnog mladića već se kočilo. Bio je pogođen parališućim zrakom, koji je zaustavio rad skoro svih organa u njegovom telu. Stegnuti zubi i pocrnelo lice izražavali su najužasniju stravu. Bilo je jasno da ga od smrti dele sekunde, a da je agonija strašna. Gušio se sve vreme, ne mogavši sebi nimalo da pomogne, kao da se našao u gvozdenom zagrljaju. Izvadih kapsulu stimulativne droge i gurnuh mu je između stisnutih zuba. Njeno dejstvo je trenutno, jer reaguje u dodiru sa vlažnom sluzokožom ždrela. To će mu bar ublažiti preostale muke. Već na njegovom licu ugledah smirenje koje je najavljivalo kraj. Usne mu oblikovaše jednu reč, koju je izgovorio izdahnuvši:

— Tala... otet...

Ništa više nisam mogao da učinim za Čalu. Smrt ga je odnela u najcrnijim mukama, ubla-

ženim na samom kraju. Protiv Beke nije imao nikakvih šansi. Ustadoh i okrenuh se vratima. Leva noga mi nagazi nešto tvrdo na podu. Sagoh se i dohvatih mali predmet. Nije bilo sumnje da je pripadao Oniri. Bio je to njen sveštenički prsten. Bio je to trag kojim mi je sve pokazivala. Morao sam za njom!

Čuo sam grmljavinu motora i to me pokrenu na akciju. Astrodžet! Beka je uspeo da otkloni zaštitni zid i sada je bežao letilicom! Kako je uspeo da razbije moju šifru? Onda se nasmejah sopstvenoj gluposti... Postojao je neko od koga nikada nisam mogao ništa da sakrijem, neko ko mi se i sada, verovatno, smejao... Drav čovek!

Strčao sam niz stepenice, psujući sopstvenu glupost. Matični brod je upravo sada nadletao ovaj prostor i šifra iz mog mozga je dostavljena Beki.

Zvuk je dolazio severozapadno od hrama. Zašto sam trčao tamo? Zaprepastilo me je samo pitanje koje se oblikovalo u mojoj glavi. Trebalo je da odem do... do čega?

Drugi! Postojao je i drugi astrodžet, morao sam do njega. Pretpostavljao sam da nije imao vremena da onesposobi drugi. Dok sam trčao ka mestu gde se nalazio, misli su mi munjevitom brzinom jurile kroz mozak. Dahtao sam, ali protok misli nije se prekidao.

Noćasnja predstava bila je dobro zamišljena i otkrivala mi je plan u kome sam video ljudsku umešanost. Glupi Beka to nikako nije mogao sam da iznedri iz svoje androidske glave. Bio je doplgenger, kao i

ja, još ograničenijeg spektra kretanja i razmišljanja. Ljudi su se igrali i krojili našu sudbinu. To je značilo da je šansa ipak postojala za mene. Sinoć sam sumnjao, ali sada mi je postojalo izvesnije – morao sam da budem mrtav do sada, ubijen ili izgažen pod nogama besne mase Eufiraca. To se izjalovilo i Beka je krenuo drugom varijantom. Nije imao potrebe da pokvari drugi astrodžet, nije ni pretpostavljao da ga ja mogu iskoristiti.

Trčim i osećam sopstveni dah koji me guši. Kao da čujem odjek svojih koraka u ušima.

U daljini vidim sletišta i masu Eufiraca oko astrodžeta. Beka Jon je isključio zaštitni zid i prilaz je sada bio slobodan. Eufirci su udarali kopljima i mačevima po njemu urlajući svoje kletve. Pritiskam polugu na defanzivnom polju i u trenu sam njime obavijen. Opalio sam blasterom iznad njihovih glava i oni se razbežaše. Još jedan bog je bio živ, bog koji ih može kazniti za ovo huljenje.

Čuo se zvuk koji propara vazduhom, razbijajući jutarnju tamu. Beka! Setio se drugog astrodžeta i sada je želeo da me uništi. Ovako, sa defanzivnim pojasom koji je svetlucao, predstavljao sam cilj za njega. Isključio sam ga i skotrljao se u jarak. Astrodžet je projurio i nestao na nebu. Očigledno je da mu se žurilo, ili je naglo bio pozvan.

Ustao sam i zakoračio ka džetu. Nešto je fijuknulo iz mraka i samo mi je refleks izvežbanog tela i mišića spasao goli život. Koplje me je za dlaku

promašilo i dok pokušavam da uključim polje oko sebe, drugo izleće iz tame i udara me u rame, probijajući zaštitno odelo, ali ne ozledivši me. Drugi sloj je bio mnogo čvršći. Kamen je bio sledeći projektil koji me pogodi u samu glavu. Nastaje nagli mrak, bol, bol me preplavljuje i čini mi se da se sve ovo dešava nekom drugom...

Ne znam koliko sam ležao onesvešćen. Živ sam, zahvaljujući defanzivnom polju. U padu sam ga nagonski uključio, tako da eufirsko oružje nije moglo da mi naudi. Osećam nešto lepljivo na glavi. Pokušavam da rukom dodirnem to mesto i užas – bol gotovo me onesvesti. Udarac je bio strašan i samo tvrdoća moje androidske lobanje sačuvala mi je život.

Nekako sam skupio snagu i ustao. Oteturao sam od džeta. Ručni pokazivač vremena govorio mi je da sam u nesvesti ležao skoro dva zemaljska sata. Eufirci su se u međuvremenu razbežali, plašeći se moje nernjivosti, a i gneva iznova probuđenog boga. Sada me više ti divljaci nisu zanimali, brinuo sam se za Onirinu sudbinu.

Šta je želeo Beka i gde ju je odveo?

Gutam nekoliko kapsula da mi bolovi bar malo nestanu, sa ovako ranjenom glavom svako trezveno razmišljanje se prekida. Srećom, astrodžet je opremljen svom mogućom medicinskom opremom za lečenje manjih rana. Dok uključujem odbrambeno polje i stavljam kompjuter u pogon, osećam da

kapsule sa smirujućim lekom počinju da dejstvuju. Mogao sam bar malo da se skoncentrišem.

Pre svega, nisam želeo da me Eufirci opkole napolju, štit oko letilice nateraće ih u bekstvo; drugo, želeo sam da saznam kuda je odleteo prvi astrodžet. Ubacio sam poznate podatke i mogući pravac leta. Morao sam da sačekam izvesno vreme dok kompjuter ne izračuna sve mogućnosti i da mi najpribližniji kvadrant u kome se sada nalazi Beka Jon. Dok čekam, stavljam komusulu metalnu kapu – na ranjenu glavu, koja me sve više i više boli. Kapsule sa smirujućim lekom bile su vrlo kratkog dejstva. Povreda je znatno ozbiljnija. Uključujem ekran. Komusula daje odmah snimak rane i pristupa zračenju. Tkivo zarašćuje neuporedivo brže nego obično. Kao što sam i mislio, kost je bila razbijena i malo je nedostajalo da odem sa ovog sveta. Eufirski strelac je za dlaku bio neprecizan. Bolje za mene u svakom slučaju.

Zračenje izbija iz komusule – kacige i ja zatvaram oči. Puls mi se postepeno smanjuje i padam u neki polusan. Sve se komeša pred sklopljenim očima, trzam se i tresem, zatim postepeno opuštam. Zujanje u ušima slabi i postajem nesvestan okoline. Mrak i nesvestica.

Iz svega toga izlazim čas kasnije. Snimak mi govori da se kost stopila na mestu probijanja i da je tkivo zaraslo ubrzanim procesom regeneracije. Ponovo sam stari Drav, Drav android.

Pritiskam dugmad, uključujem mašine u rad. Ponovo stari osećaj uzbuđenja pred svako poletanje.

Uzdigao sam se sa tla uz grmljavinu džetovih potisnika. Podaci iz kompjutera vodili su automatskog pilota tragom astrodžeta kojim je pobeo Beka Jon. Ostrvo, razrušeni grad Laj, bahanalije i krvavi pir, sve je to ostajalo iza mene. U mislima mi je bila samo Onira. Zakleo sam se da Beka neće izmaći mojoj osveti ma gde se sakrio. Crveni džin je izranjao na nebu, Beka je imao nekoliko sati prednosti. Imao sam samo jedno rešenje: da stignem na isto mesto gde se sada nalazio Beka i išćupam Oniru iz njegovih kandži. Predosećao sam da su ljudi u sve ovo umešani i možda sam leteo u sopstvenu smrt. Međutim, zaboravljao sam na svoju bezbednost, bilo mi je jedino stalo da spasem Oniru. Sve ostalo je bledele pred tim.

Drav! Drav čovek!

Ahhh! Bol, snažna bol me odjednom preplavljuje i ja grčevito stežem komande. Isključujem automatskog pilota i preuzimam ručno vođenje džeta, urličem, udaram čelom o terminal kompjutera. Drav čovek je napao, ponovo je u mom mozgu, osećam njegovu volju, potpunim bićem čujem njegov sugestivni glas kako mi šapće, a to se razliva po unutrašnjosti mog androidskog bića kao vrelo ulje:

– Moraš da me slušaš, androide! Ja sam ti, ti ne postojiš... ja sam ti, androide! Moraš da me poslušas...

Taj glas, omrznuti glas koji

praska u mom mozgu, govori mi, naređuje mi, slama me, prisiljava moje prste da se stegnu oko komandnih palica i okrenu astrodžet naniže, ka tlu. Ali, tamo je smrt!

Smrt, da. On želi da ja udarim o tle, da se razbijem u vrišteće komade sagorelog mesa, on to želi, Drav čovek! Vrištim i ja u astrodžetu, usne su mi u grču i samo izlazi neko krkljanje, ali prsti i podeljena volja su van moga domašaja — ja držim komande nadole, pikiram i sve veći pritisak prikiva me za sedište. Pola bića je okrenuto meni, mojim nastojanjima da uspem, da se otrgnem iz vlasti čoveka monstruma koji želi da me sjeđini sa kamenom i prahom. Moja usta urlaju, izbacujem iz sebe nesuvisle reči, pljujem, udaram čelom, jecam... ali ne ispuštam komande.

Ne! Ne! Ne!

Ne želim da umrem, čoveče!

Taj krik je krik mog androidskog bića. Vičem i pokušavam da suspregnem celokupnu volju, te mizerne ostatke svoga ega, koji su pod užasnim opterećenjem njegove volje. Ubrzanje me guši i kopno mi se primiče stravičnom brzinom. Hladni glas kompjutera, automatski prebačen na izračunavanje kontakta sa tlom, neometano izbacuje podatke:

— Još dvadeset tri sekunde do sudara...

Zašto me prsti, ruke, telo i mozak ne slušaju?

Zašto? Zašto? Upinjem sve svoje snage, telo mi je jedan jedinstveni grč bola, ali ne uspevam, ne uspevam...

— Još osamnaest sekundi do sudara...

A glas, taj glas u meni, ne postaje... Ti si android, šapuće, ti si doplgenger, nastavlja, pokoravaš se meni, mojoj volji... Ah! Proklet bio, proklet bio, Drave!

Imam utisak da su tovari kamenja sručeni na mene, gnječeći mi grudi i mozak, čineći me potpuno bespomoćnim. Osećao sam sumanuto udaranje srca. Gubio sam, padao sam...

— Još dvanaest sekundi do sudara...

Još nekoliko sekundi i džet neće moći da se ispravi, i ova mašina je imala svoja ograničenja. Sve se slilo u bezbojnu traku vremena — prostora, sekunda, dok mi misli sumanuto jure, izgubljene, uzmuwane i raslojene. Traje dugo, predugo čak. Zar je to kraj?

Onira!

Blesak u mojoj glavi, blesak želje i nagli pritisak moje volje koja odskače, kida okove i čupa se iz smrti. Sekundi prolaze a stisak prstiju popušta, čujem urlanje Drava čoveka, on zna, on oseća, njegova monstruoza volja navaljuje i povlači se, ne slušam ga... Onira, Onira... Bol u glavi premestio mi se u vrat i celo telo, bio sam zgrčeni automat koji je naglo povratio vlast nad sobom. U poslednjim trenucima ispravio sam astrodžet.

Mašina je zaurkala i sve se zatreslo. Ubrzanje je bilo čudovišno, ali upravo ono i genijalnost konstruktora koji su ga sačinili za prostor zvezdane tame, prevagnuli su. Džet je zbri-sao krošnje nekoliko drveta i zabio svoj kljun u nebo.

Dizao sam se iz pepela, slomljen ali slobodan.

Slobodan, da. Drav čovek se povlačio, poražen...

Nisam umro. Bio sam živ.

Nisam postao deo kamenja i kakva breša na tlu. Život je još u mom telu udarao nesmanjenom žestinom.

Ipak, nisam osećao nikakvu slast pobede androida nad čovekom. Spasao sam samo goli, androidski život. I to je bilo sve. U odnosu prema Onirinom nestanku ništa se nije promenilo.

Morao sam nazad, za Bekom.

Udarac Eufirčeve kamenice nešto je poremetio u mojoj glavi. Komusula-kaciga je ozračila ranjeno mesto i pretpostavljam da je to zamrsilo veze između Drava čoveka i Drava androida. Osećam se iznova rođenim, sada kad je volja čoveka izbačena iz mene.

Pola sata kasnije, na ekranu sam imao mesto gde se spustio Beka. Veliki proplanak, oivičen šumom, neobično podseća na mesto gde smo se mi, androidska treća ekipa, spustili na Eufir. Zemljani, ljudska bića, neobično su pazili na simbole.

Oprezno sam se prizemljio podalje, ne želeći rizik da se Oniri nešto desi. Beka je bio lud i pod potpunim uticajem ljudi sa broda. I sam sam poznavao dejstvo njihove volje, koja me je umalo odbacila u smrt.

Uključio sam defanzivno polje i obezbedio astrodžet. Nisam osećao tragove sukoba, niti posledice rane koju sam imao, moj organizam je bio snažan i prebrodio je krizu. Izašao sam i oprezno nastavio da se približavam, kroz rastinje, mestu gde se

nalazio Bekin astrodžet. Mini lokalizator na mom šlemu nepogrešivo me je vodio. Sa svakim novim korakom rastao je moj gnev, blaster mi je bio u ruci. Želeo sam da što pre naletim na Beku.

Miris izgorelog rastinja udari mi u nozdrve. Čudna slutnja me zaokupi i ja pojurih napred. Na velikom proplanku zatekao sam užasan prizor od koga mi je zastao dah.

Astrodžet je bio tu, ali potpuno razvaljen i uništen moćnim oružjem. Ručni blaster nikad ne bi mogao prouzrokovati takvu eksploziju. Ovakvo topljenje i raspad materijala mogli su da proizvedu samo snažni topovi sa »Konkvistadora«. Time mi je sve rečeno.

Ljudi su sami došli na sastanak.

U to nije moglo biti sumnje. Analizator me je upozorio da je zračenje još uvek veliko i ja se povukoh nazad. Pretražio sam okolinu, ali nisam naišao ni na kakav trag koji bi mi nešto više rekao o sudbini Onire. To je, verovatno, značilo da je prebačena na »Konkvistador«, ali i da je u životu. To mi je predstavljalo jedinu utehu.

Drav čovek je predugo bio u meni. Dovoljno vremena igrao se mojim telom i voljom, toliko da je mogao znati koliko mi je Onira značila. Android i Eufirka? Naslućujem šta je iza svega toga i zašto ju je poštdeo. Ona će mu predstavljati mamac za neposlušnog androida, lepak koji će me uhvatiti. Od svoje uloge dobitnika teško sam mogao da pobeegnem.

Gusti oblaci su se navukli ko zna otkud, sakrivši Titanus. Senke su se rasprostrle preko svega. Topli vetar razvejavao je miris izgorelog rastinja i metala. Okretoh se i uputih ka astrodžetu. Ovde nisam imao više šta da tražim.

Gotovo da sam nagazio na telo.

Beka Jon je ležao na tlu, delimično pokriven raspadnutim metalom džeta i poluugljenisanim grmljem. Insekti su već započeli svoj posao čišćenja prirode. Prizor je bio strašan.

Bio je presečen napola snažnim mlazom energije. Na licu mu je još uvek stajala groteskna maska neverice.

19

Punom snagom motora leteo sam ka bazi. Morao sam da se kompletno opremim za posetu »Konkvistadoru«. Baza je već bila na ekranima, moje misli su bile uz Oniru. Da li je mogla, u svom zanosu, shvatiti, da je nikada neću ostaviti?

Ali, ja ne mogu da zaboravim, Onira.

Fir' n ohra... spojeni u životu i u smrti...

Manevar sletanja bio je besprekoran, vešto i lako sam spustio džet. Baza je bila sablasno prazna. Nikoga više u njoj nije bilo, otkako se cela ekipa prebacila u Laj. Sada je od ekipe ostao samo android po imenu Drav.

Ideja koju sam nameravao da sprovedem u delo nije bila besmislena. Sa svojim astrodžetom nisam imao nikakvih šansi da naudim moćnom »Konkvista-

doru«. To su i ljudi na brodu dobro znali. Ali, ja sam išao korak napred, bio sam slobodan od Drava čoveka, mogao sam da razmišljam, da se u lukavosti približim ljudima. Ako astrodžet nema mogućnosti za direktan napad, potrudiću se da ga za to osposobim.

Trebalo mi je devet zemaljskih sati da prebacim generatore iz baze u džet, generatore koji su omogućavali stvaranje gama polja. Nadao sam se da ću svojim pokušajem uspeti da stvorim potreban napon u ometaču letilice.

Ideja je bila samoubilačka u svojoj jednostavnosti: iz neposredne blizine udariću u »Konkvistadoru«! Rezonovao sam da ću za njih predstavljati zanemarujuću opasnost. Zar se moćni šumski lav plaši sitne mušice? Ljudi su, ionako, skloni potcenjivanju androida. Astrodžet će tako predstavljati mini gama bombu. Kad eksplodira, ostaviće mi taman toliko vremena da iskoristim nastalu zabunu i da pokušam da doprem do Onire. Jedino nisam znao kako ću se osloboditi od svih tamo, kako ću dopreti do Onire i kako ću se s njom izvući sa »Konkvistadora«.

Moj plan je imao mnogo šupljina koje nisam znao čime da popunim.

Bio sam sluden. Šetao sam kroz puste prostorije u bazi, prolazio kroz mesta gde sam bio sa Onirom, padao u melanholiju i izluđivao se nervozom. Šta učiniti? Šta preduzeti?

Više nisam smeo da gubim vreme u jalovom razmišljanju. Onira je bila na matičnom

brodu, koji je kružio oko Eufira, na milosti i nemilosti Dravu čoveku i ostalim ljudima.

A Drav me je mrzeo, znao sam to, mrzeo i želeo da mi se osveti. Njegova osveta, bolni bič gneva, pašće i na Oniru, i mi bismo predstavljali njihovu zabavu do Zemlje. Ako bih do tada uopšte zadržao svoju svesnost.

Preostajalo je samo jedno rešenje. Astrodžet će predstavljati tempiranu bombu. Od trenutka kad budem pristao na »Konkvistador«, imaću tri sata na raspolaganju da otmem Oniru i izvučem se sa broda. Inače ćemo umreti, pretvoreni u zvezdanu prašinu i zaborav.

Isprobao sam gama napon kompjuterskom simulacijom. Žestoko brujanje zatreslo je za momenat džet a zatim se zadržalo na gotovo nečujnom zujanju. Radilo je! Mogao sam da krenem.

Kada sam izašao, bila je noć. Dan je prošao, ostavljajući za sobom besmisao u meni. Godila mi je svežina koja je sve više osvajala. Ugledao sam zvezde i pri pogledu na njih osetio čudno spokojstvo. Bile su tako blizu.

Onira..

– Pomisao na nju usloвила je da mi srce ubrzano zalupa. Šta je sada sa njom? Da li je uopšte živa? Možda je do sada izgubila svaku nadu. Kako je mogla i da misli i očekuje pomoć od usamljenog androida, prokletog i anatemisanog, koji je u isto vreme i doplgenger, duboko zavistan od dominirajuće ljudske volje?

Ali, ne, ne više.

Pobedio sam tuđu volju u sebi, uspeo da se otrgnem iz vrelih

kandži pokornosti. Možda je to šansa za mene.

Gušio sam se, trebalo mi je vazduha. Načinio sa korak ka astrodžetu i posrnuo. Još jedan, i još jedan. Posrnuo sam i pao. Šta se dešavalo sa mnom? Nebo mi se okretalo u očima, iznenadna slabost izbrisa zvezde iz mog vidokruga.

Napad! Ovo je bio napad! Drav čovek se opet javio u meni, pokušavajući da me ubije. Ranije, to sam znao, odmah bih bio pod njegovim uticajem, ali sada... sada sam se branio i borio. Uznemireno srce je udaralo a ja delom svoga bića nisam želeo da dišem. Čemu? Treba leći i zaspati, ne disati, zaustaviti dah, čekati smrt.

Pokrenuo sam kapke i otvorio oči. Zvezde su još uvek bile gore a jedna je bila najsajnija. Tamo... tamo je bila i Onira, ljudi, Drav i moja sudbina...

Više nije mogao da bude pobednik. Moja volja je napredovala, potiskivala ga je, ustajao sam, smireno disao, borio se... Drhtao sam od navale straha, ali nisam se predavao. Crnilo pred mojim očima je nestajalo, moje biće je obuzimala bujna, prijatna radost. Pukotine su srašćivale, ja, Drav android, bio sam spreman za borbu. Divlji bes je zamenio nesigurnost, strah i paniku, ruke su mi drhtale a usne šaputale Onirine magične reči mržnje. Menjao sam se velikom brzinom, otvrdnjavao, izrastao iz čaure nemoćnog Drava androida.

Bio sam lovac, preobražen iz stadijuma nemoćne divljači, lovac koji je mrmljao lekovite

kletve Eufiraca, zagledan u zvezdanu prašinu na tamnoj pozadini neba. Blistava, velika zvezda sijala je i uranjala u moje zamućene zenice. »Konkvistador«!

Otvaram se, buncam u strahu. U meni gori vatra droge, izmešana sa eufirskim lovačkim zakletvama:

»O' ni, o'ra, situn, situn, b' nvama...«

Drhta sam. Bio sam lovac, divlji lovac zvezda, Drav čovek više nije mogao da utiče na moju volju, bio sam jak, bio sam lovac, mržnja je isticala iz mojih prstiju i očiju. Kroz svest su mi proticale slike i događaji, ponovo sam sve proživio, još jednom iz početka.

Kada sam seo u astrodžet, bio sam mašina, hladna i proračunata, android koji je imao samo jedan cilj.

Morao sam da uništim zvezdu zla.

Samo što to neće biti nimalo lako.

Znao sam da me očekuju.

●
– Matični brod, astrodžetu... Matični brod, astrodžetu... Isključite ručne komande, preuzimamo... Preuzimamo...

Kontakt se obnovi i iste reči još jednom odjeknuše u mojem ušima. Bio sam u navođenom kvadrantu »Konkvistadora«, začuo sam snažni zvižduk i trzaj – vučni zraci su me uzeli pod svoje. Svemirski brod je rastao na ekranima, a ja sam kontrolisao poslednji put svoju temperiranu bombu. Uključio sam gama-štit i sada je trebalo da čekam. Samo vrlo detaljna pro-

vera mogla je da pronade, za sada, vrlo mali napon.

Astrodžet je kliznuo kroz otvoreni lansirni prostor i prilepio se za prihvatnu konzolu. Tri sata su startovala... Kada isteknu, generatori će biti preopterećeni stalno narastajućom energijom i sve će anihilirati u prah. I ja, ako ne uspem dotle da se iskobeljam.

Bio sam spreman. Ja sam lovac, izludeli android koga najverovatnije čeka smrt... Ali, dok je postojao i jedan promil koji je označavao šansu za uspeh, nisam odustajao.

Mrmljam, trans me zahvata...

»... O' ni, o' ra, situn, situn, b' nvama...«

Vrata kliznuše u stranu i trojica u opremi jurnuše unutra. Dvojica me zgrabiše za ruke i baciše na tlo. Treći je udarao kundakom laserske puške po mojim leđima, ali bol ne dotiče moje nervne centre, zanos me štiti od toga. Obasipaju me uvredama:

– Prijavi androide! Prokleti androse! Gipsano lice!

Noga me pogađa u stomak, u rebra, zapljuskuju me žestoki udarci, besni su, prepuni mržnje – koliko li je mržnje, pomislih, koliko je ima u njima... Ne manje nego u meni samom.

– Dosta! – neko je naredio spolja. – Vodite ga zapovedniku Dravu. On će imati zadovoljstvo da mu svojeručno izbriše taj androidski prljavi osmeh sa lica!

Beka! Beka Jon! Stajao je, nadmen i mrk, posmatrao me, dok su me izbacivali iz džeta. Ali, ne, ne... To nije Beka, ovo je čovek,

čovjek koji me mrzi i želi moju smrt, izgaranje. Android koga sam poznavao pod tim imenom, nekad, davno, ostao je dole, na Eufiru, presečen blasterom. Možda baš od ovih, ljudskih ruku.

— Prokletstvo! — promumla jedan, sa likom Kalhuna. — A zašto ga ne smaknemo odmah, kapetane?

— Ne raspravljaj! — grubo ga prekide Beka Jon. — Drav čeka. Vodite ga!

Sa nekoliko udaraca uspavljaju me. U ustima mi je gorak ukus poraza i krvi. Vode me, udaraju, bacaju na sjajni brodski pod, dižu žestokim elektro-palicama, pljuju i proklinju. Vukli su me kroz mnoštvo hodnika i nivoa. Sve to izranja iz moje svesti, poznajem ovaj brod isuviše dobro, sve je zapisano u mom sećanju. Teturam, isprebijanih udova, ali divlja vatra mržnje gori u meni i potire bol. Ne osećam ga, ne želim da ga budem svestan.

Drav, Drav... njega želim da vidim...

Sav ovaj bol nevažan je, ne mislim na njega. Samo Onira ostaje dominantna u meni. Udarac u potiljak obara me i trenutno gubim svest...

Ležim i osećam kako me neke ruke preturaju i vuku. Moja glava odskoče od stepenice, sudara se sa zidovima. Smeh... android je ponižen, uhvaćen, pas i rob je poklopljen kavezom i predstava se sprema — za dugi put do Zemlje. Udarci se nastavljaju, ja sam obamro i grč usana ne dozvoljava rečima da izlete, ali moj duh još priziva

mistične reči zakletve. Još vatra osvete gori u Dravu androidu.

— Ozračite ga — čujem neki glas. — Možda androidski pas krije neko oružje.

Dižu me, bacaju na podijum, okreću, obrću. Osećam blago strujanje, skeneri kontrolišu moje odelo, ne pronalaze ništa. To ih ne zadovoljava, grube ruke cepaju mi kombinezon, preturaju džepove. Udarci na kraju izražavaju njihov bes. Možda bi imali izgovor da me spale blasterima, da su pronašli skriveno oružje? Ko zna... Vode me Dravu čoveku i to je jedino što razabire moj zamućeni um.

Ležim na podu i znam, pokušavam da se pridignem. Polako mi se vraća sećanje i snaga. Podižem se na kolena i osvrćem oko sebe. Malo-pomalo sve se razbistrava i tek tada shvatam gde se nalazim.

Ovo je komandna prostorija, soba zapovednika „Konkvistadora“, odakle se rukovodi svim operacijama. Sve je tu, sva koncentrisana moć i ogromna sila. Moje oči istražuju prostoriju sve dok ne dospeše do podijuma. Dah mi je zastao.

Podijum je sjajan, od veklir legure, koja prikuplja svetlost i isijava je u tami. Na sredini je prostorije, postavljen tako da je dostupan iz svakog ugla.

Na njemu leži jedno nepokretno telo. Poznajem te linije, taj zelenkasti odsjaj unutrašnjih delova kože, svojstven samo stanovnicima Eufira. Onira! Moja Govornica je ležala na podijumu nepokretna i nema.

S mukom se uspravljam i krećem ka njoj. Onda mi čula mo-

mentaino ukocise dva pokreta, snažni grč mi steže misli.

Još neko se nalazio u prostori-ri iza mojih leđa neko ko se podsmešljivo cereka.

Okrećem se polako, ali znam koje ću lice spaziti. Oči se utapaju u oči, zenice nestaju u zenicama... Presećeni delovi zmije sastavljaju se. Razdvojeni Eufirom sada se spajamo u mržnji, posmatrajući se, zapečaćeni sopstvenim sudbinama.

Drav android i Drav čovek.

20

Ne mogu da objasnim mržnju i uzbuđenje koje me je obuzelo. Bilo je to moje obličje moje lice, moje telo, samo bez mojih ožiljaka i rana. Kalup iz koga sam ja izliven.

Drav čovek se isceri:

— Da ne bude zabune psu, ti si još uvek andros. Sada si najzad u mojoj moći. Čudno, androide, nisam verovao da ćeš prokockati jedinu šansu da ostaneš živ. Ne i spašen, ali živ. Jer bežanjem i skrivanjem na Eufiru sačuvao bi koji dan, možda mesec, pre ili kasnije tra- gači bi te napipali. Zar ne bi za tebe, odbeglog psa, i ti dani, ne- delje, predstavljali pravo otkro- venje? Život? Onu imitaciju ljudskosti kojoj si oduvek težio?

— Ne biste me uhvatili da sam se na to odlučio — odgo- vorih smireno. Bez vike, bez kri- kova. Mirno, razmišljajući.

Lukav je, ne izmiče mu moj mir i hladnoća. Misli li da je to moja igra, da se strah nalazi ispod ove maske? Ako tako raz- mišlja, pokušaće da me ogoli, da strgne masku, da izvrne moju kožu naopako. To upravo i će- kam.

— MISLIŠ — odgovorio je sa zlobnim osmehom — misliš? Ne kažem da ne bi, možda mese- cima, u tome uspeo, ali mi ne bismo žalili truda da te isko- pamo... Ipak, zašto? Zbog ove Eufirke? Bolje da si rizikovao... Možda bismo se smilovali. Zem- lja nas zove, šta je jedan odbegli android prema dužnosti?

Znam da laže kad to govori. Nikada me ne bi ostavio živog, makar Zemlja i stotinu puta zvala. Nikada ne bi ostavio do- kaz sopstvenog poraza.

Smejem se. Kažem:

— Lažeš. Zar bi dopustio da posada priča kako te je porazio jedan običan, prljavi andros?

Klima glavom kao da je znao šta ću da kažem.

— Ali, ti nisi običan. Ti si i više od androida. Ti si doplgen- ger. Shvataš li tu činjenicu, an- droide? Koliko puta si osetio čovečju, moju volju u sebi?

O, mnogo puta, mnogo. Samo sam ja znao, izbavljenik, koliko sam skupo plaćao svaki takav sekund.

— Bio si običan posmatrač i izvršilac moje volje — nastavio je. — Poslužio si za svrhu za koju si bio sazdan.

— Zašto? — upitao sam. Mo- rao sam da govorim, trebalo ga je naterati da priča, da zaborav- lja, da odlaže. — Koji je razlog svemu tome? Eufir nikako nije mogao da parira moći Ze- maljske imperije.

— O, pronicljiv si, androide. Nešto od moje pameti skliznulo je u tvoje moždane ćelije, pretpo- stavljam. To i nije tako loše. Za- što da ti ne odgovorim? Ti ionako više ne postojiš, to je kao kad bih pričao sa sopstvenim

odrazom u ogledalu, zar ne? Pa, sigurno da postoji razlog. Kao prvo, dve ekspedicije su nestale, a Zemlja nije znala razlog. Kolonizacija je morala da se odlaže, sve je došlo u pitanje.

Onira se budi, čujem je kako ječi. Srce mi uzbuđeno igra pri pogledu na nju.

— Zmija se smeje. Ah, romana? — Drav čovek je zajedljiv, ciničan. — Zbilja neobično za jednog androida. Nikada ne bih poverovao do ovog trenutka da ste sposobni i za takva dublja osećanja, osim onih koja se usađuju u vas.

Besno ga ošinih pogledom.

— Prokletniče!

— Još i bes! Zbilja neočekivana reakcija, tipično ljudska. Šta si sve od mene poprimio, androidi? Da završim, jer tvoja funkcija je pri kraju. Postaješ sve zanimljiviji sagovornik. Ali...

Lice mu se iskrivi u mržnji.

— Nisam zaboravio da si se odupro mojoj volji. Za tebe je pripremljen specijalni tretman... Na brodu postoje mnoga sredstva za ispitivanje. Droge za mozak, namerno izazvani delirijumi i trenutna ludila, mnoštvo bola... Androidi su najbolji za to. Niste li davno zamenili životinje u opitima?

— Zašto? — zapitah. — Kakvu opasnost ja predstavljam? Zar mi pridaješ ljudska svojstva?

Očajnički sam pokušavao da održim razgovor. Ostalo je još sat i po do eksplozije. Nisam verovao da su astrodžet uzeli u kompletan tretman. A ako se i to desilo, bilo je premalo vremena da razmrse energetske čvor koji sam im pripremio.

— Zašto? — Dravovo lice imalo je uobičajeni zlobni poluosmeh. — Zašto? Reći ću ti, androidi. TI si razlog!

Iznenadio me je odgovorom. Ali, to je imalo i svoju dobru stranu — vreme je proticalo, sporo ali neumitno.

— Kako to? — upitah. — Suviše sam zanemarljiv za Zemlju.

— Da, ako bismo te klasifikovali kao jedinku, kao pojedinačnog androida. Ali, ne kao vrstu. Cilj našeg dolaska na Eufir je posredno i bio u vezi sa kolonizacijom i ispitivanjem populacije. Međutim, Zemlja ima još ovakvih brodova. Ne, naš prvenstveni cilj, samo meni znan, bili ste vi, androidi. Vi ste nas zanimali: mene, Zemlju. Da li si se upitao, kad si se nalazio dole, na Eufiru, zašto su prve dve ekspedicije bile sastavljene apsolutno od androida? Nije bilo nijednog ljudskog bića. To je učinjeno namerno. Čak je i meni to otkriveno postupno, sam sam se probio do informacija. Morao sam da učestvujem u istraživanju i traganjem. Zanimljivo, zar ne?

— Ne razumem — rekoh. Vreme, vreme...

— I ne očekujem da razumeš, androidi — reče s prezirom Drav čovek. — Premalo sam bio u tvom mozgu da bih te oplemenio. Zemlji ste vi i te kako važni. Želeli smo da otkrijemo srž vašeg ponašanja kada ste razdvojeni od nas, ljudi. Zato je i poslata prva ekspedicija. Odabran je Eufir, kao novootkrivena planeta, ne premnogo civilizovana, ali ni bez elementarnih uslova za opstanak.

– I prva ekspedicija nije uspela.

– Svakako. Popravljaš se, androide. Nije uspela, i to nas je zabrinulo. Pitali smo se, zašto? To je moglo mnogo toga da znači. Nismo bili sigurni. Odlučili smo da rizikujemo.

– Neverovatno! – rekoh sarkastično. – Odista neverovatno za Imperiju!

Još jedan sat do eksplozije, pomislih.

Drav se nasmeja. Zvučalo je šuplje i neubedljivo.

– Ipak je nešto od moje lucidnosti ostalo u tebi, androse! Da, rizikovali smo poslavši i drugu ekspediciju, ponovo sastavljenu kompletno od androida. Rezultate smo mi pokupili, sa trećom ekspedicijom. Bili su zapanjujući!

– U čemu? – upitah.

– Toga nisi bio svestan. Bio si doplgenger, potčinjen mojoj volji. Kao i svi ostali, svakako. Nismo želeli da ponovimo grešku, da izgubimo kontakt.

– Niko od ostalih nije dokazivao spoznaju o tome. Sve je išlo kako smo zamislili.

Pričaj, čoveče, pričaj. Nervozno sam kršio prste iza leđa. Onira je bila budna, nemo nas je posmatrala. Šta je bilo u njejoj glavi? Da li me je prepoznala?

– Niko od vas ostalih to nije znao. To je bila moja mala igra sa tobom, androide. Ti si jedini znao, ali nisi smeo ni reč o tome da prozboriš. Poznavao si ih, suviše dobro si ih poznavao – rastrgli bi te u trenu. Proučavao sam te pri tome, pratio tvoje reakcije. Ni sam ne znaš do kakvih smo saznanja došli samo na

osnovu proučavanja tvojih subjektivnih reakcija. Zapanjujućih, rečju.

– Kakvih, čoveče?

– Velikih, androide. Pokazalo se da se vi, androidi, ponašate u dlaku kao i ljudi. Prva i druga ekspedicija su usled tog ispoljenog rušilačkog nagona propale. Sve implantirane komponente u vama gubile su se na tlu Eufira. Dakle, nije bila planeta kriva, nije došlo do amtosferske ili geološke katastrofe koja ih je uništila, ne, bez radijacije, bez nepoznatih zračenja, ne i ne... Ipak, najteže je bilo prihvatiti činjenicu da ste vrlo bliski nama po ponašanju. Čim niste bili pod neposrednom ljudskom kontrolom, pokazivali ste identične znake paranočine želje za gospodarenjem i moći...

– Ljudsko prokletstvo u androidima – rekoh. – Nimalo čudno, čoveče. Suviše smo slični, da bismo bili toliko različiti.

– Mi to ne možemo dopustiti – odvrati hladno Drav čovek. – Kako vas poslatu u svemir, kako vam prepustiti zvezdane brodove? To bi uzdrimalo temelje Imperije čoveka. Šta bi se dogodilo kada bi se takve pomisli rodile u mozgu svakog androida? Dobili bismo jeres, odbijanje, pobunu na kraju... Imali bismo jednu Imperiju, Imperiju čoveka i drugu – androidsku, narastajuću. Rat bi bio realni odgovor, uništenje i razaranje svega ljudskog. Mi to ne možemo da dopustimo, shvataš?

– Ko to zna? – odgovorih, slegnuvši ramenima. – Možda

androidi i nisu baš sasvim nalik na ljude.

Nije se obazirao na moju upadicu. Ignorisaó je moj pokušaj negiranja njegovih tvrdnji.

– Ti si jedini preživio. Nekako, ali to ćemo saznati u detaljnim analizama tvog mozga, uspeo si da se otrgneš od moje volje. Zar da dopustimo da se slični tebi organizuju, pobune? Zato je Eufir bio potreban, androide. Ovo je bio odgovor za kojim smo tragali. I jednom zauvek raščistićemo pitanje androida. Postoji samo jedan jedini mogući odgovor na vašu pretnju.

Zastao je, upiljivši se u moje zenice. Osetio sam kako ponire u moj mozak, veza je još uvek postojala. Kako je to izvodio? Nigde nisam video mašine koje su mu ranije omogućavale uticaj nada mnóm. sem...

Sem ako nije ugradio nešto u svoj mozak, nešto što je i sada isijavalo želju za potpčinjavanjem. Bio sam siguran da Drav čovek ima takav minijturni aparat u glavi.

Zateturao sam se i skoro pao na Oniru. Njene ruke zgrabiše me i stegoše mi slepoočnice. Dravov glas dopirao je iz velike daljine, čuo sam ga kao kroz maglu:

– Moramo da vas neutrališemo, androide, Kada na Zemlji saznaju za rezultate ispitivanja doplgengera, kao i za uzroke propasti prve dve ekspedicije, sve će biti jasno. Predstavljate najveću opasnost za Zemlju, za Imperiju, za čoveka na kraju. Morate biti neutralisani!

– Zar će se ljudi odreći naših usluga? Zar ćete vi raditi

prljave poslove, izlagati svoj život opasnosti, gurati svoju glavu u nepoznato? – upitao sam jetko.

Nasmejavao se.

– Pametno, androse. Ne, mi to nećemo. I dalje ćete vi za to biti kvalifikovani. Ali... nužne su prepravke, izmene. Suviše ste inteligentni, suviše je kod vas eksponirana ta ljudska crta. To, to treba izbaciti, izbrisati. Mozak je postao vaš odgovor, vaše oružje.

– Ne rađamo se – rekoh – ali smo isto tako biološkog porekla. Nemamo pupak – dopustio sam malu zajedljivost.

– Svakako – odvratio je Drav čovek. – Inače, kako bismo vas prepoznali?

– Za to se već pobrinula industrija androida – rekoh. – Postoje znaci, svetlosna tetovaža, utiskivanje žigova, brojeva... Da nastavim?

Buljio je u mene.

– Mnogo si prihvatio iz ove veze, androide. Nisam slutio da je to moguće. Tvoj mozak je bio odličan prijemnik. Zato i morate biti zaustavljeni. Ko zna na šta ste sve sposobni?

Na manje nego što misliš, pomislio sam, na manje nego što slutiš i strahuješ, čoveče. Nama tako malo treba. Bez oznaka, bez žigova. Mesto među zvezdama.

Kao da je pročitao moje misli, Drav čovek se zlurado iskezi.

– Zvezde nikada nećete imati, androse. One su rezervisane samo za čoveka, za ljudsku rasu. Jednom zauvek, zapamti. Nikada.

Sledio sam se od straha, od užasa, od mržnje koja me je zap-

ljusnula. Sve je padalo u vodu, Drav čovek je otkrio sve ono što sam ja spoznao na Eufiru i spremao se da to odnese na Zemlju. A tada će androidima sudnji čas biti odbrojan. To nisam smeo da dopustim, ne dok je život kucao u meni.

U tom trenutku, pre nego što sam stigao da učinim bilo šta, po celoj prostoriji odjeknuo je glasni, zavijajući glas uzbune. Ekrani su izbacili svetleći natpis:

Kvar! Kvar! Opasnost u glavnom lansirnom delu broda! Zračenje prelazi dozvoljeni opseg sigurnosti! Ponavljam: Opasnost u sektoru A – II – 5.

Drav čovek se trgao kao oparen vreloom vodom. Priskočio je komandnom terminalu, i zaur-lao:

– Ovde zapovednik! Ponavljam ovde zapovednik Drav! Sve podatke o mestu i uzroku kvara i opasnosti odmah dostaviti u komandnu prostoriju! Najhitnije! Ponavljam: prioritet jedan! Dežurne ekipe na lice mesta! Lokalizovati uzročnike! Ponavljam: najhitnije!

U tom trenutku zaboravio je na sve osim na iznenadujuće i frapirajuće obaveštenje. To je i mene zateklo nespremno. Računao sam da imam još pola časa vremena, ali prevario sam se. Sve se ubrzalo, generatori su, verovatno, bili suviše preopterećeni i zračenje je kulminiralo, dostignuvši kritičnu fazu. Počeo sam da oslobađam Oniru drhtavih ruku. Morao sam da nas spasem dok je još bilo vremena. Brzo, brzo...

Iščupao sam je, isključujući paralizatorsko polje oko njenih zglavaka i nogu i pomogao joj da se spusti na pod.

– Onira – upitah je nežno – jeli s tobom sve u redu?

Ludi čovek je petljao oko ekrana, ne obazirući se na bilo šta oko sebe, vikao je naredbe, a nas dvoje smo se gledali. Njene reči su izražavale olakšanje i gnev istovremeno, sve pomešano u prijatnu zbrku za moje uši.

– Mi smo fir' n ohra, zar si zaboravio... Zauvek Drave, zauvek...

– Zauvek – mrmljam i ja, osećajući svim svojim bićem da će se to njeno i ostvariti, ako još malo ostanemo na ovom mestu.

– Čuvaj se – reče mi Onira. – Tvoj drugi lik je lud.

Znam i sam. Drav čovek se u tom trenutku okrete ka nama i u očima mu vidim neskriveni pečat mržnje. Usne su mu iskrivljene a lice blede od gneva.

– Ti prijavio, androidsko kople! Sada ti je jasno da vas moramo neutralisati! Ti! Ti si napravio sve ovo, zar ne? Idiote su te potcenili, za njih si glupi androids... Nisu ga analizirali po pravilima stranih objekata, ostavili su astrodžet površno pregledan... Šta si učinio? Zračenje, shvatam. Zapetljao si nešto oko niskog zračenja iz omotača džeta, da, tako je... Andros koji misli, povraćeni doplenger... Ali, to je i kraj svemu...

Pošao je rukom ka blasteru, koji je imao za pojasom. Ništa nisam mogao da učinim, sem da svojim telom zaklonim Oniru. Hrabro, ali glupo. Mlaz energije spržiće nas oboje u

trenu. Ni mnogo jaci sut od mog androidskog tela ne bi je zaklonio.

Ali, nije opalio.

Licem mu prode demonski trzaj.

~ To bi bilo suviše lako, androide. Ti i ova divljakinja možete biti savršeni zamorci do Zemlje. Toliko toga ima da ispita moja lekarska ekipa... Frenku Krugeru bićete dobrodošli...

Sa svih strana odjeknuše isprekidani zvuci za uzbunu. Na komandnom terminalu iskočiše crvena slova!

Opasnost prvog reda. Opasnost prvog reda. Kvar nije lokalizovan. Zračenje suviše jako. Horizont lansirne rampe u sektoru. A - II - 5 potpuno odsečen. Postoji realna mogućnost lančane eksplozije.

~ Prokletniče! – zaurla Drav čovek, okrenuvši se ka terminalu. – Beka! – vikao je – Graus! Na lice mesta! Odsecite čitav kompleks lansirnog horizonta na delu spajanja! Beka... Beka, javi se! – vrištao je, ali iz zvučnika je dolazilo samo krčanje.

Vreme nije radilo ni za Oniru i mene. Nešto se moralo preduzeti, ludi čovek je mogao da se okrene i sprži nas blasterom. U ovim trenucima izgledao je neuračunljiv.

Onira me zgrabi za ruku.

~ Drave, brzo...

Njene oči su raširene, lice zgrčeno u rešenosti. Ispružila je ka meni svoju ruku. Kroz prst joj je još uvek bila probodena gvozdена igla. Shvatam šta želi

da mi predloži. U mom prstu, zabodena tako da joj samo kraj viri, još stoji zlatna.

– To je spoj – kaže. – Uhvati moju misao, zlato i gvožđe su u slozi upravo sada.

Izvlačim iglu koja skliznu u moje prste bez imalo krvi. Bacam se napred... Prekasno!

Drav čovek je brži nego što sam očekivao. Okrenuo se naglo i dočekao me laktom. Udarac je pao snažno na moju bradu i žestoko me uzdrmao. Ali, zamah mog tela bacio me je preko njega, lupio sam glavom o pod. Nisam mu dopustio da izvadi blaster. Dohvatio sam ga za nogu i cimnuo. Sa uzvikom je tresnuo dole. Kotrljali smo se, uhvaćeni u zagrljaj besa. Tamo ovamo po podu komandne prostorije, kao dva besna psa.

Bezlični glas kompjutera je objavio, dok smo se mi bacakali i udarali:

Brod je zahvaćen zračenjem. Još devet minuta do eksplozije.

Drav čovek je vrisnuo i otpočeo besno da me zasipa udarcima glavom, pesnicama, prstima. Uspeo je da desnom rukom izvadi blaster iz futrole za pojasom, ali to je bilo sve. Zgrabio sam ga za zglavak ne dozvoljavajući da cev uperi u mene. Blaster opali i zrak napravi rupu na vratima, čiji veliki deo anhilira. Ovako nasu mice mogao je da pogodi i Oniru, prokleti đavo. Napregao sam se, moje telo je očeličeno na Eufiru, ja sam ratnik i borac mraka, kotrljam se i ulažem svu snagu da mu otmem oružje.

Nije bio ništa slabiji od mene, levom rukom udarao me je a

zaum zgrabio za vrat, ali desna, sa blasterom, bila mu je u vazduhu. Lice mu je bilo iskrivljeno u pomami mržnje, ruka sa blasterom lomila je moj otpor i savijala se ka meni. Smrt, smrt se nadnosila nada mnom.

Zračenje nije smanjeno. Brodski sistem opterećen. Do eksplozije sedam minuta i petnaest sekundi.

— Pseto androidsko! — zaur-lao je Drav čovek. — To je tvoj plan! Ubiću te, ubiću te!

Bio je na meni, nisam imao mogućnosti da ga odbacim i da sprečim upravljanje blastera ka svom licu. Igla! Onirina igla! Bila mi sezabila u butinu i ja je naglo iščupah, ne obazirući se na bol. Sada!

Podigao sam ruku naglo, sa vrhom igle među prstima. Zabih je u poslednji kičmeni pršljen Drava čoveka.

Trgnuo se, a licem mu prelete samrtni blesak strave. Ispustio je blaster, ruka mu omlitavi i on se svali preko mene. Odgurnuh ga i iskobeljah se ispod njegovog nepomičnog tela. Morali smo što pre sa ovog mesta. Ne obazirem se na Oniru, na njene ruke kojima mi briše krv, na njene poljupce kojima mi obasipa izubijano lice, na reči i simbole koje pravi izukrštanim prstima. Napolje, napolje van broda!

Priskočio sam komandnom terminalu. Brojčanici i senzori kao da su poludeli. Podaci su se slivali i svi su pokazivali samo jedno: brod je bio zahvaćen smrtnim ludilom. Ja sam znao odgovor, mogao sam da neutrališem sve ovo, ali ja sam želeo

propast »Konkvistadora«. Na ekranu je neprestano iskakala slika upozorenja, sa nedvosmislenim tekstom:

Sedamnaesti, peti, osmi i treći segment broda ozračeni. Lancana reakcija ubrzana. Pogonski deo eksplodira za pet minuta.

Do vraga! — opsovao sam. Ako nastane panika i posada nagrne u preostale džetove, bićemo izgubljeni. Morao sam da igram na jedinu preostalu kartu i blefiram. Sve ili ništa, po pravilima stare, dobre Zemlje. Na ovom horizontu bili smo suviše daleko od lansirnih rampi koje su još bile u mogućnosti da izvrše ispaljivanje. Morao sam hitno da nečim zaokupim pažnju posade i da stignem sa Onirom do centralog nivoa, pre ostalih.

Glas kompjutera ponovo se javio: Do eksplozije još četiri minuta, plus trinaest sekundi.

Kompjuter je neumorno izbacivao podatke, a ja sam povikao u interfon:

— Grause! Svo raspoloživo ljudstvo u zonu opasnosti! Naredio sam odvajanje lansirnog kompleksa na delu spajanja! Proklete budale! Odvojite ozračene segmente!

Na ekranu sam ugledao uspaničeno Grausovo lice. Postojala je verovatnoća da u ovoj strci previdi moj lik Dravovim. Zaku-kao je:

— Zapovedniče! Zahvaćeni su naši reaktori! Džet je imao pre-napregnuto gama-zračenje! Pro-

širilo se u svim segmentima i dospelo do reaktora! Kako da...

– Umukni! – zauriao sam. – Odsecite sve segmente! Brod ima reaktor za slučaj opasnosti! Odsecite ih, to je naređenje!

Za reaktor je bila istina, samo što sam znao da za odsecanje više nema vremena. Znao je i Graus.

– Moramo da se spasavamo, zapovedniče! Eksplozija će nas razneti u prah. Naš spas je Eufir!

– Izdajniče – viknuo sam. – Ubiću te svojeručno za ove reči! Aktiviraj kompjutersko razdvajanje, ti nesposobno, uspaničeno kopile! Izvršite moje naređenje! Dolazim lično!

Isključio sam vezu i zgrabio Oniru jednom rukom. U drugoj sam stezao blaster.

– Brzo, Onira – rekoх. – Nemamo mnogo vremena!

Dok smo istrčavali kroz vrata, glas kompjutera je objavio:

Do eksplozije tri minuta i deset sekundi.

Pojurio sam, vukući za sobom Oniru. U hodniku sam spazio prostor sa zaštitnim odelima. – Brzo! – viknuх, razbijajući plastični omotač, bacajući joj odelo. Poslušala me je i hitro ga navukla, dok sam ja drhtao. Ne plašim se, lovac je u meni, trčimo, trčimo...

Još tri minuta, nula sekundi.

Lift nije radio! Do centralnog nivoа trebalo je preći put stepeništem. Gotovo sam iščupao Onirinu ruku vukući je za sobom, posrće ali me prati. Čula

se vreva, užurbanost na granici panike, vika i sve jače i primetnije zujanje. Nisam sumnjao da deo posade već beži, pošto je podlegla panici i smrtnoj opasnosti. Još malo i svi će pohrliti ka džetovima a onda će sve biti gotovo. Jurio sam naviše, noseći Oniru, koja se obeznanila. Sekundi mogu tako sporo da promiču, još malo, još nekoliko stepenika i našli smo se na centralnom nivou.

– Android!

Neko je zauriao i nešto prozvižda kraj mog uva i eksplodira na suprotnom zidu. Gđali su slabim nabojem, plašeći se eksplozija. Nanišanio sam i uzvratio, zamičući za ugao.

Do eksplozije još dva minuta i dvadeset osam sekundi.

Ostalo nam je još nekoliko desetina metara.

– Idi! – viknuo sam Oniri, drmusajući je. – Ja ću te štiti! Otvori vrata i budi spremna da ih zatvoriš za mnom!

– Ne ostavljam te! – zapištala je, hvatajući se za mene.

Još dva minuta do eksplozije.

Kompjuter je nemilosrdno objavljivao smrtni čas.

– Idi! – zauriah, okrenuvši se i ispalivši iz blastera širok mlaz energije. Ja se nisam plašio eksplozija i razaranja broda. Android koji nije imao šta da izgubi, sem sopstvenog života. Okrenula se i otrčala. Praštalo je oko mene, ali najzad je ugledah kako nestaje u tunelu. Potrčao sam za njom, trčao sam cik-cak, pokušavajući da izbegnem projekte i

zrake. Nešto tresnu iza mene i detonacija me odbaci ka tunelu. Trčati, još trčati... Vreme je promicalo kao poludelo, gde su nestajale sve te sekunde? Savladao sam poslednjih nekoliko metara, uletevši u kabinu džeta. Onira je sedela, delujući potpuno izgubljeno. Koliko su bili iza mene? Koliko mi je ostalo vremena?

Uključio sam komande i kompjuter je automatski objavio:

Još minut nula nula do eksplozije.

Pritisnuo sam taster i motori zaurlaše. Pritisak me prikova za sedišta. Vatra iz izduvnih cevi sagorela je progonitelje. Čuo sam Onirin krik užasa. Blistava svetlost ispuni prazninu, džet izlete kroz lansirnu rampu. Nekako sam uspeo da ispravim Oniru i privežem je.

— Ne gledaj, zatvori oči — rekoh joj. — Ne gledaj, Onira.

Košmar se nastavljao, preostalo je još desetak sekundi do eksplozije. Na ekranu sam imao »Konkvistador«, bio je obavijen sablasnim zračenjem. Onda sam ugledao jedan astrodžet, dva. Izronili su iz iste lansirne rampe kojom smo mi pobegli. Za druge više nije bilo vremena...

U deliću sekunde mesto gde je bio »Konkvistador« pretvori se u najjači blesak koji su moje oči videle. Samo zahvaljujući filterima i omotaču astrodžeta, svetlosni udar nas nije oštetio. Talas fotona dohvati poslednji džet, pretvarajući ga u zvezdanu paru silnim zračenjem. Zahvaljujući bezbednoj daljini,

bili smo sigurni od užasnih eksplozija koje su potresale nekada moćni brod. Jedna, druga, treća... dok se najzad sve ne pretvori u kosmičku prašinu. To je bio kraj »Konkvistadora«, kraj ove more, kraj mog dnevnika. Bar sam tako mislio u tom trenutku.

21

Eksplorzija uzdrma naš astrodžet. Udar je došao iznenada i zatekao me potpuno nespremno. Kako sam mogao da zaboravim! Sledeća eksplozija bele svetlosti u blizini podsetila me je da su još dva džeta uspela da izbegnu sudbinu matičnog broda. Jedan je bio zahvaćen udarom talasnog razaranja, ali prvi je uspeo da izbegne takvu sudbinu.

Sada nas je sledio i pucao iz svojih zračnih topova. Zgrabio sam komande, prebacujući ih na ručno. Udar! Džet se zatrese. Bili smo u lošem položaju, sa neprijateljem iza leđa. Kompjuter se oglasi:

— Oštećenje na desnim stabilizatorima stajnog mehanizma. Gama-štit probijen na tri mesta.

To nije valjalo. Posedovali su neutralizatore moje odbrane i to su koristili. Grozničavo sam razmišljao, praveći nagle zaoakreke i izbegavajući eksplozije. Tako bar nisam dolazio u fokus njihovim topovima, koji bi jednim pogotkom u mašinski deo pretvorili džet u paru.

Eufir!

Pogled na planetu dao mi je spasonosnu ideju. Tamo je bila naša jedina šansa da se spa-

semo. Ovako, u letu, pre ili kasnije, došli bismo na domet njihovom oružju i to bi bio kraj.

— Kada će ovaj užas da prestane? — promucala je Onira. Ne ispuštajući komande, pokazao sam joj na ekrane:

— Progone nas. Moramo da se vratimo na planetu...

Zatim joj pokazah na gornji džep svog zaštitnog odela. —

Uzmi tri kapsule, pomoći će ti da savladaš sve ovo što se dešava. Brzo, poslušaj me i progutaj ih!

Znao sam da će je stimulativna droga omamiti i spasti, da ne izludi od svega što ju je okruživalo. Suviše se brzo odvijao ovaj film za nju, a meni je bilo stalo da je sačuvam po cenu svog života.

Moj mozak je strahovito brzo radio. Progonitelji nas nisu ispuštali, bili su neprestano za nama, bez obzira na to što sam izvodio komplikovane manevre u letu. I oni su imali sposobnog pilota.

Progutala je pilule i zavrtila glavom.

— Poginućemo — prošaptala je. — Nebo se ruši na nas... Ako umrem, Drave, znaj da te je Onira volela... Teraska kuo l' uir... Dole čeka smrt, Onira je vidi...

Jednom sam uspeo da se izvučem iz ovakvog suludog poniranja. Onda kada me je Drav čovek napao svom snagom svoje volje. Nisam poginuo, ali iskustvo me je naučilo da mogu da se oduprem. Džet je ponirao, a oni iza nas nisu odustajali. Da li ću sada uspeti? Nisam imao šta da biram — to nam je pred-

stavljalo jedinu realnu mogućnost spasa. Na ruku mi je išla i činjenica da niko od svih iza mene ne poznaje moj način razmišljanja, ne sada kad sam uspeo da se otrgnem iz kandži volje Drava čoveka. Mogli su samo da prate let mog džeta, ne i da predvide moje postupke i reakcije.

Toplota se širila po unutrašnjosti džeta, gama zaštita je bila probijena. Tresli smo se u uskom pojasu bola, nemi i bez pokreta očiju.

... *Sedamnaest sekundi...*

Na nebu Eufira, na strani gde je noć, sada blistaju dve nove zvezde padalice. Okean se sve više širi i raste na ekranima.

... *Trinaest sekundi do kontakta...*

Kompjuter ne greši, znam da su mi za nagli okret potrebne tri sekunde, tri sekunde koje će moćnu mašinu usmeriti u drugom pravcu, tri sekunde do spasa, treba izdržati ogroman pritisak i ubrzanje a ne izgubiti svest, držati komande i reagovati u pravom trenutku. Da li ću uspeti da izvučem džet iz poniranja? I hoće li ovi iza mene da pogreše?

... *Deset, devet... sedam, šest...*

Trgnuo sam ručice, naredba trenutno bi prenesena u mašinski pogon, motori zaurlaše maksimalno opterećeni, ali skliznismo u izvlaćeću putanju, tik pred okeanom, dvadesetak metara od vrhova tamnih talasa...

Očekivao sam pokazatelj eksplozije na ekranima. Ništa. Ništa. Pritiskao sam tastaturu skenera, uzalud.

Onda, jedna svetla tačka pokazala se na ekranu spoljnog osmatranja. Još su bili tu, sledili su nas.

To je značilo da su znali isti, proračunat manevar, kao i ja. Izvukli su se i sledili nas. Onira je bila u nesvesti, ali nepovredena i to je bila jedina uteha.

Sada treba zaboraviti sve, treba pustiti bol iz sebe, ploviti na zvezdanom talasu. Iza mene su neprijatelji koji žele da me unište samo zato što sam android. Nisam želeo da umrem, ne više. Nisam bio sam, bila je tu i Onira, ceo Eufir.

Izveo sam brzi manevar promene kursa i naglo zaokrenuo. Našao sam se iznenada u njihovom repu. Sada sam ja vodio igru.

Uključio sam kompjutersko navođenje topova na cilj i sledio ih u stopu. Njihov džet je predstavljao lovinu, a lovac sam bio ja, Drav android.

Bežali su u uzlaznoj putanji. Pratio sam ih u stopu, pucajući s vremena na vreme. Nikako nisam uspevao da ih uhvatim u trenutni fokus, izmicali su neprestano. Jedan top je otkazao, druga dva su funkcionisala. Pokušao sam da izvršim brzu analizu njihovog mogućeg leta, uhvatio sam izvesnu pravilnost u cik-cak kretanju astrodžeta ispred sebe. Propustio sam jednom, pa zatim i drugi put, da ispalim mlaz koncentrisanih gama-zraka, čekajući da ulete u fokus.

Sada!

Pojavili su se za sekund u fokusu ekrana koji je prikazivao cilj, i ja pritisnuh oba dugmeta na ručicama. Dva topa ispališe

bleštave zrake i tačka na mom ekranu se rasprсну!

Poslednji progonitelj sa »Konkvistadora« nestao je u jarkom svetlu na mračnom nebu Eufira.

22

Sazvežda na nebu Eufira bledele su.

Nijedan zvuk života nije dopirao iz grada. Moji i Onirini koraci odjekivali su dok smo prolazili pustim trgom. Poslednji od palih bogova i Govornica...

Zvezda zla iščezla je s neba. U dolazećim vremenima Eufirci će uz vatre pričati o borbi divljeg lovca, hladnog i nepomičnog lica, protiv blistavih i zlih zvezda i bogova. Tako i nastaju legende.

Ja nisam bio legenda, ali nosiću tu ulogu kao neumitni teret. I ma gde se kretao ili nalazio, pratiće me bezbrojne priče, pune straha, preterivanja i divljenja u isti mah. Čarobnjak! Šaptaće, božanstvo! Govornica će i sama, nehotično, u svome transu kad u njega zapadne, širiti priče o mom udvajanju, o zlu i o kazni...

To je moja sudbina. Udišem punim plućima sveži vazduh, posmatram okolinu. Ništa se ne menja, zasad.

Susrećem pogled Onirinih očiju i ona mi uzvraća osmeh. Stojimo na uzvišenju, daleko od grada. Njena kosa leprša na vetru, njeni prsti izazivaju drhtaje u mom telu, usne su joj meke i daruju mir koji mi je tako potreban. Priljubljuje se uz mene i šapuće:

— Je li... je li sve ovo bio san, Drave?

Na mom licu čita odgovor svojim dlanovima i usnama. Glas mi je promukao.

— Ne, ništa od ovoga što je bilo i što nam se događalo nije bio san, Onira. Si' okt nediva... Muor ni vet...

Moj eufirski je još nesiguran, ali ona razume. Sve ovo ostaje u nama, naslikano u našim sećanjima.

Na ivici smo okeana. Stojimo, android i Eufirka. Ali, sada je sve drukčije. Ludilo razaranja je iščupano iz mene, nestalo u atomskoj vatri »Konkvistadora«, gore u svemiru. Postajao sam lagano svestan sve dublje sklonosti svog bića ka Oniri. Ona to oseća i blago mi steže prste. Jedna Eufirka i uz to i čarobnica, može to da pročita sa lica jednog androida.

Razmišljao sam o Zemlji. Kako će Imperija reagovati na nestanak »Konkvistadora«? Takav brod zaslužuje svu pažnju. Hoće li biti poslata nova ekspedicija na Eufir, hoće li se flota još više angažovati? Ili su zemaljska nastojanja okrenuta u drugom pravcu. Sumnjao sam u to, reći Drava čoveka još živo odzvanjaju u mojim ušima. »Eufir, kao planeta, bio je nevažan za Imperiju, kolonizacija se širi u svim pravcima, ali pitanje androidstva jeste«. A Drav čovek više nikada neće biti u stanju da im ponudi odgovor. Njegove ideje i mržnja nestale su zajedno sa njim.

Ja sam android.

I pored toga, spoznao sam samog sebe, izborio kroz vatru pravo na sopstvenu volju.

Osećam čežnju, strast, razumevanje.

Ali, ja nisam čovek.

Zato i ne mogu da predvidim njihovu reakciju kada budu spoznali da se kod zvezde Titanus i planete Eufir dešavalo nešto neuobičajeno. Zato sam i siguran, potpuno siguran da će ljudi ponovo doći, sa ili bez androida. Doći će.

Do tada će ipak proteći vreme. Ja ostajem na Eufiru, jer nemam kuda. Odsečen sam. Izgubljen, tuđ.

Ali, ne i sam.

Zelenkast sjaj Onirinih dlanova izvlačiće bol iz mog tela, brisaće nesigurnost i sumnju sa mog čela. Onira, koja je fir' n ohra sa jednim androidom.

I ja, Drav android, divlji lovac zvezda, koji nemam ni planetu koja me je izbrisala, ni ovu na kojoj stojim i koju sam razarao, bez uspomena i dubokih sećanja koja bi mogla da mi pomognu da podnesem nadolazeću tišinu čekanja, pokušaću da uverim one koji će doći u istinu o nama, androidima. Ili će sve ovo biti uzalud, izgubiti svoju svrhu.

— Idemo, čarobnice — govorim, držeći je za ruku.

Onira klima glavom, Onira razume, uzvraća mi stisak i mi koračamo preko šušketavog peska, duboko ispod izbledele zvezda.

Kraj

Poštovani ljubitelji naučne fantastike!

Izuzetno dobar prijem na koji je naša novopokrenuta serija naučno-fantastičnih romana naišla kod vas podstakao nas je i da razmišljamo o proširenju ove delatnosti. Uzevši u obzir vaše predloge, sugestije i želje, odlučili smo da pokrenemo specijalnu SF biblioteku SUPERNOVA, koja će u godišnjem kolu od šest naslova doneti izbor najboljih ostvarenja popularne naučnofantastične proze.

Reč je o obimnijem i luksuznijem izdanju od ovoga koje imate u rukama (192 strane, srednje fina hartija, format 11,5 X 19 sm, korice: bindakot 200-gramski, u četiri boje), koje ćete moći da kupite svakog drugog meseca kod svog prodavca novina, po ceni od samo 300 dinara – ili, što je daleko sigurnije, pretplatom koju možete izvršiti priloženom porudžbenicom. Prvi naslov u SUPERNOVI izići će iz štampe krajem marta ove godine.

Evo naslova koje smo odabrali za prvo kolo – pa sami prosudite o profilu naše specijalne edicije:

1. Džeims Bliš: SPOK MORA DA UMRE
2. Artur Klark: KA SPUŠTANJU NOĆI
3. Kliford Simak: NEVOLJE SA TIHOOM
4. Frederik Pol i Džek Vilijemson: PODMORSKO TRAGANJE
5. Teodor Sterdžen: KILDOŽER
6. Semjuel Dilejni: ZVEZDANI PONOR

Ne propustite priliku da već u pretplati nabavite ove velike hitove naučne fantastike.

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST

21000 Novi Sad, Bulevar »23. oktobra«, br. 31

PORUDŽBENICA

Ovim se neopozivo pretplaćujem na
PRVO KOLO SF biblioteke »Supernova« (Spok mora da umre, Ka spuštanju noći, Nevolje sa Tihoom, Podmorsko traganje, Kildožer i Zvezdani ponor), po pretplatnoj ceni od 1.800 dinara.

Pretplatna cena ne može se menjati do isteka važnosti ove porudžbenice.

Iznos od 1.800 dinara uplatiću odjednom, po prijemu »Dnevnikove« uplatnice

Poručilac: _____

Broj pošte, mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____

Dana, _____ 1988. godine

Potpis

Poštovani čitaoci!

Već ste nas uverili da je pokretanje edicije SF romana u okviru naše popularne **Roto-biblioteke X-100** bilo uspešan potez, koji je naišao na odobravanje velikog broja ljubitelja ovog sve popularnijeg žanra. O tome svedoči mnogo pisama — neka od njih smo i objavili — kojima nas hvalite, i tako nam dajete podršku, i upućujete nam veoma korisne sugestije. Jedna od njih bila je da u ovom izboru objavimo neke od romana iz poznate naučno-popularne serije **ZVEZDANE STAZE**, pa vas sa zadovoljstvom obavestavamo da smo otkupili pet naslova iz ove serije i oni će se uskoro naći u vašim rukama. To je, u isto vreme, informacija i za one, na sreću retke naše čitaoce, koji imaju ozbiljnije primedbe na raznovrsnost i kvalitet SF štiva koje objavljujemo, uz napomenu da i te njihove primedbe cenimo ništa manje nego priznanja koja stižu sa svih strana.

Među vama, dragi čitaoci, dosta je i onih koji su propustili da nabave prve brojeve naše edicije (neki ih nisu primetili na kiosku, a neki tvrde da ih na njihovom kiosku i nema), pa nam se obraćaju da im pošaljemo brojeve koji im nedostaju. Dosad to nismo činili, ali, kako je broj tih zahteva sve veći, odlučili smo da svima koji nam se obrate, **pouzećem**, pošaljemo tražene brojeve.

Na kraju, obradovaćemo i sve one koji nam se obraćaju sa zahtevom da se pretplate na seriju SF romana **Roto-biblioteke X-100**. Iako nam to stvara određene probleme, odlučili smo da odgovorimo vašem interesu: dovoljno je samo da ispunite priloženu porudžbenicu, kojom ćete, po nepromenjenoj ceni, obezbediti svoj primerak za godinu dana.

NIŠRO »DNEVNIK«, OOUR IZDAVAČKA DELATNOST

21000 NOVI.SAD, Bulevar »23. oktobra«, br. 31

PORUDŽBENICA

Ovim se **neopozivo** pretplaćujem na:

12 brojeva naučno-fantastičnih romana **Roto-biblioteke X-100**, po ceni od 1800 dinara za svih 12 brojeva.

Romane ćete mi isporučivati počev od broja —, uz obaveznu da se ugovorena cena ne može menjati do isteka važnosti ove porudžbenice.

Iznos od 1.800 dinara uplatiću odjednom, po prijemu »Dnevnike« uplatnice.

Poručilac: _____

Broj pošte i mesto: _____

Adresa stana: _____

U _____

Dana _____ 1986. godine

Potpis _____

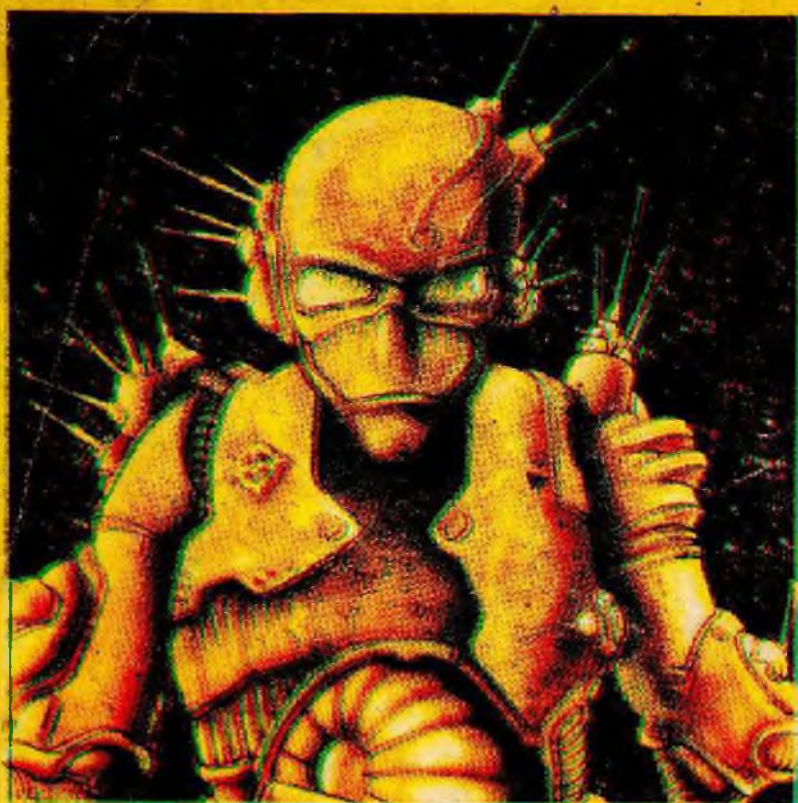

SLEDEĆA SVESKA

ZLODUH NAUKE

Broj 11 • 150 dinara

J.G. VANDEL

Dr Teri Konvej je neshvaćeni genije. Nezavisan i slobodan duh i izuzetna inteligencija podstiču ga da podnese ostavku na mesto naučnog radnika u Državnom Institutu za Industrijsku biologiju. Osniva sopstvenu laboratoriju gde, u tajnosti, nastavlja eksperimente koje oficijelna nauka smatra utopističkim...

Neshvaćeni genije se pretvara u zločinca. Želi da naučnicima, koji su ga odbacili, dokaže da je u pravu. Uspeva da izazivanjem veštačkih mutacija stvori nove životinjske vrste. Njegova biomehanička bića ga slepo slušaju. Na taj način su se stekli svi potrebni uslovi za početak osвете nastranog genijša...

Dr Teri Konvej više ne želi samo da dokaže da je u pravu. Uz pomoć biomehaničkih bića on kreće u osvajanje sveta...